

การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม :
ศึกษารณีย์จังหวัดนครปฐม

ร้อยตำรวจโท กิตติคุณ บัวรุ่ง

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

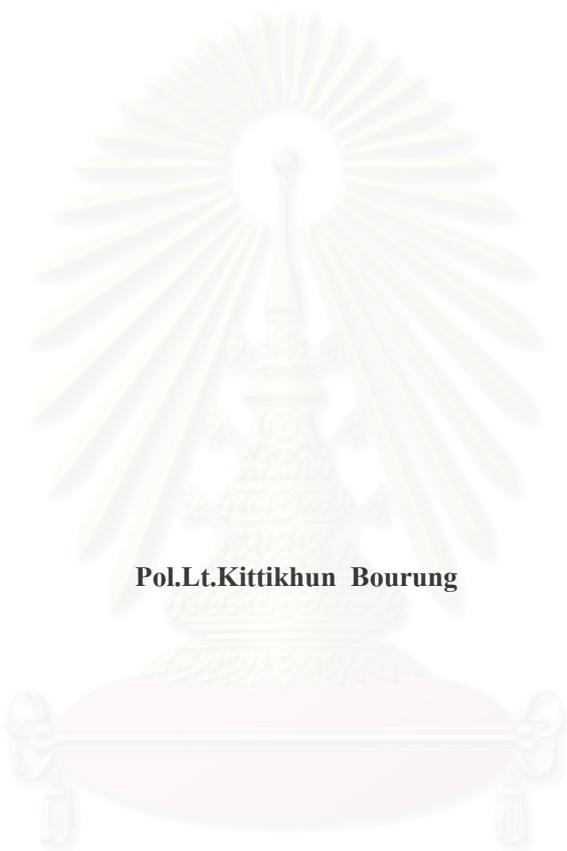
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-17-6035-3

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**REINTEGRATION OF NARCOTICS OFFENDERS INTO SOCIETIES:
A CASE STUDY OF NAKHON PATHOM PROVINCE**

Pol.Lt.Kittikhun Bourung

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Art in Sociology

Department of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-17-6035-3

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม:ศึกษารณียะ จังหวัดนครปฐม
โดย	ร้อยตำรวจโท กิตติคุณ บัวรุ่ง
สาขาวิชา	สังคมวิทยา (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม)
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

.....คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.อมรา พงศาพิชญ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิเทศ ดินณะกุล)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(อาจารย์ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญยง ชื่นสุวิมล)

สภามหาวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิตติคุณ บัวรุ่ง, ร.ต.ท. การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม:ศึกษากรณี
จังหวัดนครปฐม. (REINTEGRATION OF NARCOTICS OFFENDERS INTO
SOCIETIES: A CASE STUDY OF NAKHON PATHOM PROVINCE) อ.ที่ปรึกษา:
จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย 183 หน้า. ISBN 974-17-6035-3.

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบ
สอบถามจากกลุ่มตัวอย่างประชาชนที่อยู่ในจังหวัดนครปฐม จำนวน 300 ราย และจากการ
สัมภาษณ์ประชาชนในจังหวัดนครปฐม 10 ราย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการยอมรับผู้กระทำผิด
คดียาเสพติดของคนในสังคมและเพื่อศึกษาสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดี
ยาเสพติดเข้าอยู่ร่วมในสังคม ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

พบว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติด
เพศชาย ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดี
ยาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดเสพได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำ
ผิดคดียาเสพติดฐานความผิดอื่น ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำ
ผิดซ้ำคดียาเสพติด ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่า
ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู นโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป
มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม และคนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับ
กับยาเสพติดให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

พฤติกรรมที่แสดงออก คนในสังคมยังคงให้การยอมรับต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดไม่ว่าจะ
เป็นการให้เกียรติ ให้ความช่วยเหลือ พุดคุยได้ ไม่แสดงท่าทีรังเกียจ เป็นต้น และระดับของการ
ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด สามารถที่จะอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ทุกระดับ เช่น อยู่ร่วมใน
สังคม ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ทำงานเกษตรกรรม เป็นเพื่อนเรียน เป็นเพื่อนบ้าน มีเพียง
ระดับของการเป็นเพื่อนสนิทและการเป็นคนรัก คนในสังคมยังใช้ความระมัดระวังมากในการให้
การยอมรับ เนื่องจากมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดค่อนข้างมาก

ภาควิชา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
สาขาวิชา สังคมวิทยา
ปีการศึกษา 2547

ลายมือชื่อนิสิต.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

KITTIKHUN BOURUNG, POL.LT.:REINTEGRATION OF NARCOTICS
 OFFENDERS INTO SOCIETIES: A CASE STUDY OF NAKHON PATHOM
 PROVINCE. THESIS ADVISOR: JUTHARAT UA-AMNOEY, 183 pp.
 ISBN 974-17-6035-3.

This Research is a field research that used both quantitative and qualitative methods. Questionnaires were used to collect data from sample of 300 people, and used interviewing to collect data from 10 samples in Nakhon Pathom Province. The objectives of research are: to study reintegration of Narcotics Offenders into societies. To study accepting or non - accepting offenders into societies. The results of the research can be summarized as follows :

Female narcotics offenders had been more accepted than male. Juveniles narcotics offenders had been more accepted than adults. Users had been more accepted than the other narcotics offends. The first offends had been more accepted than the recivists. The rehabilitated offends had been more accepted than the one who never been rehabilitated before. Government policy or the changed law had related to reintegration of narcotics offenders into societies. More over, the sample who had their own experiences with narcotics had showed more acceptance than the non-experiences as well.

Further more, people tend to show their sincereres accepting the narcotics offenders reintegrated into societies by respecting, giving the helping hands and talking with them. The senario of the accepting level is high level in reintegration into societies, including with working together in the factories and farms, and together with accepting to be friends and neighbors. However, they show their consideration in accepting these narcotics offenders to be their close friends and their lovers.

Department Sociology and Anthropology

Field of study Sociology

Academic year 2004

Student's signature.....

Advisor's signature.....

Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ก็เพราะได้รับความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา คณะกรรมการวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ โดยเฉพาะ อาจารย์ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้เสียสละเวลา คอยให้คำปรึกษาชี้แนะ แนวทางในการทำวิทยานิพนธ์และคอยให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา รองศาสตราจารย์ ดร. นิเทศ ดินณะกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุวิมล ที่ให้คำแนะนำ ช่วยแก้ไข ปรับปรุงเนื้อหา เพิ่มเติมเนื้อหา และได้กรุณาตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์จนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ด้วยดี จึงขอกราบ ขอบพระคุณทุกท่านไว้เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ คุณพ่อพงษ์ศักดิ์และ คุณแม่ละออ บัวรุ่ง และ คุณพ่อพลเอกกิติและคุณ แม่ปานทิพย์ พลชัย ที่กรุณาให้การสนับสนุนช่วยเหลือทุกๆ เรื่อง รวมทั้งให้กำลังใจ ให้ความรัก ตลอดมา ขอขอบคุณนางสาวจันทร์ทิมา อู่ยะเสถียร ที่คอยช่วยเหลือประสานงานในด้านการศึกษา ขอขอบคุณนางสาวพุทธิมน ศิงฆมานันท์ และ นางสาวกังสดาล เขาวิวัฒน์กุล ที่คอย ให้คำแนะนำ ในเรื่องการศึกษา ขอขอบคุณพี่และเพื่อนๆ อาชีววิทยาทุกคน รวมทั้งน้องๆ ภาคสังคมวิทยาและ มานุษยวิทยา รหัส 45 ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา ขอขอบคุณผู้บังคับบัญชาที่กรุณาส่งเสริมและ สนับสนุนในการศึกษาของผู้วิจัย ขอขอบคุณบรรณารักษ์ห้องสมุดคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่คอยสนับสนุนข้อมูล ขอขอบคุณประชาชนในจังหวัดนครปฐม ที่ให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ทุกท่าน

ท้ายนี้ หากวิทยานิพนธ์นี้มีประโยชน์ไม่ว่าด้วยประการใดก็ตาม ขอมอบแต่ บิดา มารดา และครูอาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอน ตลอดจนผู้มีอุปการะคุณทุกท่านที่ได้ให้ความรัก ความเมตตา กรุณา จนผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จด้วยดีตามความมุ่งหมาย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2 แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 แนวคิดเรื่องชุมชน.....	7
2.2 ยาเสพติดกับอาชญากรรม.....	10
2.3 แนวความคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับยาเสพติด.....	13
2.4 โทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับ.....	19
2.5 นโยบายของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาเสพติด.....	26
2.6 กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป.....	28
2.7 การสื่อความหมาย.....	30
2.8 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับ.....	32
2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	37
2.10 กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	42
2.11 สมมติฐานการวิจัย.....	42
2.12 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย.....	43
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	48
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	48

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.2	วิธีวิจัยและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....50
3.3	การสร้างและการทดสอบแบบสอบถาม.....51
3.4	ขั้นตอนการเก็บข้อมูล.....53
3.5	การวิเคราะห์ข้อมูล.....54
3.6	สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....54
4	ผลการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล.....55
ส่วนที่ 1	ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....55
ส่วนที่ 2	ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุต่าง ๆ ที่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด.....61
2.1	เพศของผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด.....61
2.2	อายุของผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด.....62
2.3	ชนิดของยาเสพติด.....63
2.4	ข้อหาหรือฐานความผิด.....64
2.5	จำนวนครั้งของการกระทำผิดคดีอาเสพติด.....65
2.6	โทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับ.....66
2.7	นโยบายของรัฐและกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป.....67
2.8	การยอมรับว่าการนำเสนอของสื่อมีอิทธิพล.....69
ส่วนที่ 3	ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด.....71
ส่วนที่ 4	การแสดงความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด.....76
ส่วนที่ 5	วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง.....77
5	การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลการวิจัย.....112
	การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และ
	การวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน.....113
6	สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....137
6.1	สรุปผลการวิจัย.....137
6.1.1	ลักษณะข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง.....137
6.1.2	ลักษณะข้อมูลของสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด..138
6.1.3	ลักษณะข้อมูลการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด.....139

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
6.2 สรุปการพิสูจน์สมมติฐาน.....	141
6.3 ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการวิจัย.....	144
6.4 ปัญหาการวิจัย.....	145
6.4.1 ปัญหาเกี่ยวกับแบบสอบถามและกลุ่มตัวอย่าง.....	145
6.4.2 ปัญหาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง.....	146
6.5 ข้อเสนอแนะ.....	147
6.5.1 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ.....	147
6.5.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ.....	148
6.5.3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการยอมรับ ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม.....	148
6.5.4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของผู้วิจัย.....	149
รายการอ้างอิง.....	152
ภาคผนวก.....	159
ภาคผนวก ก.....	160
ภาคผนวก ข.....	163
ภาคผนวก ค.....	175
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	183

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงสถิติผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาด จำแนกตามลักษณะความผิด.....	2
2 แสดงสถิติผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาด คดียาเสพติด จำแนกตามประเภทตัวยา.....	3
3 แสดงผลการดำเนินการตามนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล.....	3
4 แสดงจำนวนประชากรต่ออำเภอในจังหวัดนครปฐม.....	48
5 แสดงสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนประชากรในแต่ละอำเภอของจังหวัดนครปฐม.....	49
6 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งตามอาชีพ.....	50
7 แสดงจำนวนและร้อยละของเพศของกลุ่มตัวอย่าง.....	55
8 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มอายุของกลุ่มตัวอย่าง.....	56
9 แสดงจำนวนและร้อยละของอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง.....	57
10 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง.....	58
11 แสดงจำนวนและร้อยละของประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม.....	58
12 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการยุติธรรม.....	59
13 แสดงจำนวนและร้อยละของประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือ คนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด.....	60
14 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับญาติหรือคนรู้จัก ที่ได้รับการดำเนินคดียาเสพติด.....	60
15 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อเพศของผู้กระทำผิด คดียาเสพติด.....	61
16 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่ออายุของผู้กระทำผิด คดียาเสพติด.....	62
17 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อชนิดของยาเสพติด.....	63
18 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อข้อหาหรือฐานความผิด ยาเสพติด.....	64
19 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อจำนวนครั้ง ของกระทำผิดคดียาเสพติด.....	65

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
20 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อโทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ.....	66
21 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป.....	67
22 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อการนำเสนอของสื่อ.....	69
23 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างต่อความคิดเห็นการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด.....	71
24 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด.....	106
25 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด.....	107
26 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อชนิดของยาเสพติด.....	107
27 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อฐานความผิด.....	108
28 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด.....	108
29 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับ.....	109
30 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป.....	109
31 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อการนำเสนอของสื่อ.....	110
32 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ต่อระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด.....	110
33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด.....	113
34 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด.....	115
35 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด.....	116
36 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด.....	118

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม.....	119
38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม.....	121
39 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อเพศ ของผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม.....	122
40 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่ออายุ ของผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม.....	123
41 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อชนิดของยาเสพติด.....	125
42 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อข้อหา / ฐานความผิด.....	126
43 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อจำนวนครั้ง ของการกระทำผิดคดีอาชญากรรม.....	128
44 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับ.....	129
45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปกับ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม.....	131
46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการนำเสนอของสื่อว่ามีอิทธิพลกับ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม.....	132
47 แสดงผลสรุปการทดสอบสมมติฐาน.....	127
48 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือ RELIABILITY ANALYSIS – SCALE (ALPHA) ของมาตรวัด นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป.....	160
49 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือ RELIABILITY ANALYSIS – SCALE (ALPHA) ของมาตรวัด การยอมรับว่าการนำเสนอของสื่อมีอิทธิพล.....	161
50 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือ RELIABILITY ANALYSIS – SCALE (ALPHA) ของมาตรวัด การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม.....	162

สารบัญภาพ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงลำดับขั้นตอนและการปฏิบัติตั้งแต่เด็กและเยาวชน ถูกจับกุมดำเนินคดีจนกระทั่งพ้นจากการคุมประพฤติหรือฝึกอบรม.....	21
2 แสดงกระบวนการยุติธรรมทั่วไป.....	22
3 แสดงองค์ประกอบของการสื่อความหมาย.....	32
4 แสดงกระบวนการตีตราหรือประทับตรา.....	37

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในชีวิตของมนุษย์ย่อมมีโอกาสที่ก้าวผิดพลาด และมีเหตุผลที่แตกต่างกันในการกระทำผิด แต่เมื่อพลาดไปแล้วจะมีสักกี่คนที่จะสามารถกลับมาได้และมีจิตใจมุ่งมั่นที่จะทำความดี โดยไม่หันกลับไปกระทำผิดอีก สิ่งสำคัญประการหนึ่งของผู้กระทำผิดก็คือโอกาสที่เขาจะกลับตัวเป็นคนดี

ถ้าสังคมไม่ยอมรับผู้กระทำผิด จะเป็นการไม่ให้โอกาสของผู้กระทำผิดซึ่งก้าวผิดพลาดไป ความหวังของผู้กระทำผิดที่จะกลับเข้ามาดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติคงเป็นไปได้ยาก ชีวิตของผู้กระทำผิดก็คงหมดหวังที่จะอยู่ในสังคมได้อีกต่อไป และสังคมจะไม่ได้อะไรจากผู้กระทำผิด นอกจากผู้กระทำผิดจะกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

การยอมรับของคนในสังคม เป็นสิ่งหนึ่งที่ผู้กระทำผิดต้องการ เมื่อต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น เช่น การยอมรับจากสังคมที่ทำงาน การยอมรับจากสังคมโรงเรียน การยอมรับของครอบครัว การยอมรับของหมู่บ้าน เป็นต้น ซึ่งการที่จะทำให้สังคมยอมรับ ผู้กระทำผิดจะต้องปรับตนเองให้ดีขึ้น และสังคมควรที่จะปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด เช่น ให้เกียรติ ไม่ควรแสดงท่าทางรังเกียจ ไม่ดู轻蔑หรือซ้ำเติม เป็นต้น และควรจะช่วยให้อำนาจใจแก่ผู้กระทำผิดที่จะแก้ตัวทำให้ดีขึ้นต่อไป

ในปัจจุบันมีผู้กระทำความผิดคดีอาชญากรรมเป็นจำนวนมากและเป็นปัญหาของคนในสังคม ยาเสพติดได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วและมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความมั่นคงของชาติ ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม คุณภาพของประชากร จากนโยบายด้านการปราบปรามของรัฐบาล ได้มีการจับกุมลงโทษผู้กระทำผิดอย่างต่อเนื่องและจริงจัง เป็นผลให้จำนวนผู้ต้องขังในคดีอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปี พ.ศ.2541 มีผู้ต้องขังคดีอาชญากรรม 45,097 คน คิดเป็นร้อยละ 46.5 จากจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดปี พ.ศ.2541 แต่ในปี พ.ศ.2545 จำนวนผู้ต้องขังคดีอาชญากรรมได้เพิ่มสูงขึ้นเป็น 110,778 คน คิดเป็นร้อยละ 68.2 จากจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดปี พ.ศ.2545 การเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ต้องขังคดีอาชญากรรมจาก 45,097 คน ในปี พ.ศ.2541 เป็น 110,778 คน ในปี พ.ศ.2545 นับเป็นการเพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่า ดังปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงสถิติผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาด จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	พ.ศ. 2541	พ.ศ. 2542	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544	พ.ศ. 2545
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	28,629	32,065	26,867	29,552	28,659
ความผิดยาเสพติด	45,097	67,437	83,017	97,564	110,778
ความผิดต่อชีวิต	8,249	9,237	7,898	7,228	8,763
ความผิดต่อร่างกาย	2,422	2,822	2,508	3,970	2,909
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	4,605	5,130	4,568	4,833	4,927
ความผิดอันก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน	287	362	284	396	393
อื่น ๆ	7,738	8,205	7,195	6,061	6,114
รวมทั้งสิ้น	97,027	125,258	132,337	149,604	162,543

ที่มา: สถิติผู้ต้องขังราชทัณฑ์ทั่วประเทศ กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ พ.ศ.2545

ผู้กระทำผิดในคดียาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) เป็นความผิดประเภทยาเสพติดที่มีจำนวนมากที่สุดในแต่ละปี โดยในปี พ.ศ.2541 มีผู้ต้องขังคดียาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน จำนวน 25,084 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 จากจำนวนผู้ต้องขังคดียาเสพติด ปี พ.ศ.2541 แต่ในปี พ.ศ.2545 ผู้ต้องขังคดียาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีนได้เพิ่มสูงขึ้น เป็น 95,473 คน คิดเป็นร้อยละ 86.2 จากจำนวนผู้ต้องขังคดียาเสพติดปี พ.ศ.2545 ซึ่งการเพิ่มขึ้นในคดีประเภทเมทแอมเฟตามีน จาก 25,084 คน ในปี พ.ศ.2541 เป็น 95,473 คน ในปี พ.ศ.2545 นั้น นับเป็นการเพิ่มขึ้นเกือบ 1 เท่า ดังปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 2

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงสถิติผู้ต้องขังเด็ดขาด คดียาเสพติด จำแนกตามประเภทด้วย

ประเภท	พ.ศ. 2541	พ.ศ. 2542	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544	พ.ศ. 2545
เฮโรอีน	17,553	18,776	16,696	14,325	12,411
กัญชา	1,600	1,833	1,910	1,731	1,549
ฝิ่น	576	783	794	924	1,037
แอมเฟตามีน	25,084	45,689	63,366	80,198	95,473
สารระเหย	262	337	222	382	276
มอร์ฟีน	7	5	2	3	2
โคเคน/โคเคอีน	-	-	-	-	-
อื่น ๆ	15	14	27	1	30
รวม	45,097	67,437	83,017	97,564	110,778

ที่มา: สถิติผู้ต้องขังราชทัณฑ์ทั่วประเทศ กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ พ.ศ.2545

หมายเหตุ “ผู้ต้องขังเด็ดขาด” หมายถึง ผู้ต้องขังที่ศาลได้พิพากษาลงโทษและคดีถึงที่สุดแล้ว

จากการนำเสนอผลการดำเนินการตามนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล ซึ่งได้นำเสนอข่าวสารทางหนังสือพิมพ์เป็นที่น่าสนใจ(มติชน,2546:2) ว่าได้มีผลการดำเนินการเกี่ยวกับยาเสพติดในช่วงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2546 ถึงวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ.2546 ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงผลการดำเนินการตามนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล

กิจกรรม	ผลการดำเนินงาน
จับกุมผู้ค้ายาเสพติดรายย่อย	19,949 ราย / 22,315 คน
ผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดรายงานตัว	329,336 คน
จับกุมผู้ผลิตยาเสพติด	718 ราย (คดี) / 603 คน
จับกุมผู้ค้ายาเสพติดรายสำคัญ	2,100 ราย (คดี) / 2,676 คน

ที่มา: ศูนย์อำนวยการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดแห่งชาติ ณ วันที่ 19 พฤศจิกายน 2546

แต่อย่างไรก็ตาม ได้มีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติดทางหนังสือพิมพ์ดังนี้

“จากนโยบายของรัฐบาล ได้ประกาศสงครามกับยาเสพติดเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2546 และถือว่าผู้ติดยาเสพติดเป็นผู้ป่วยที่ต้องเร่งหาวิธีบำบัดรักษา ปัญหาประการหนึ่งของผู้ผ่านการบำบัดยาเสพติด คือ ในทางสังคม พบว่า คนเสพยาส่วนใหญ่จะไม่ได้รับความไว้วางใจ และยอมรับโดยสนิทใจจากคนในชุมชน ทำให้เป็นปัญหาและภาระของสังคมที่ตามมา สิ่งก็ตามมาหลังได้รับบำบัดคือ ผู้ผ่านการบำบัดยาเสพติดยังได้รับความหวาดระแวง รังเกียจจากคนในชุมชน หรือแม้แต่ครอบครัว” (มดิชน,2546:14)

จากข่าวสารข้างต้น นำมาสู่ความสนใจของผู้วิจัย ว่าจริงหรือที่ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่ผ่านการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ยังคงได้รับความหวาดระแวง จากคนในชุมชน

นอกจากนี้ นันทิ จิตสว่าง และสุนันทิพย์ ใจเหล็ก (2544:52-171) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด” ไว้อย่างน่าสนใจ ในเรื่องความรู้สึกกังวลกับการถูกมองว่าเป็นคนจู้จุกจิกี่ตระวาง พบว่า กลุ่มผู้เสพร้อยละ 78.0 มีความรู้สึกกังวลกับการถูกมองจากสังคมภายนอกว่าเป็นคนจู้จุกจิกี่ตระวาง โดยเกรงว่าสังคมภายนอกจะไม่ให้อภัย รวมทั้งครอบครัวจะไม่ให้อภัย ซึ่งจะทำให้ผู้เสพดังกล่าวรู้สึกว่าเป็นผู้ที่ไม่มีคุณค่าในตนเอง อาจจะกลับไปหาเพื่อนที่เสพยาเสพติดอีกครั้ง เนื่องจากเป็นผู้ที่เข้าใจตนเองมากที่สุด กลุ่มผู้ค้ารายย่อย ร้อยละ 85.0 มีความรู้สึกกังวลกับการถูกมองจากสังคมภายนอกว่าเป็นคนจู้จุกจิกี่ตระวาง ตลอดจนสมาชิกในครอบครัวจะมองว่าตนเป็นอาชญากร เป็นคนจู้จุกจิกี่ตระวาง และประณามในการกระทำที่ได้กระทำลงไปเพราะหากครอบครัวไม่ให้อภัย จะเป็นเสมือนตราบาปต่อการกระทำที่ผู้กระทำผิดเคยกระทำไปตลอดชีวิต รวมทั้งการที่สังคมภายนอกมองครอบครัวว่าเป็นครอบครัวคนจู้จุกจิกี่ตระวาง และยังมีกังวลว่าเพื่อนบ้าน หรือสมาชิกในชุมชนจะมองว่าตนเองเป็นคนจู้จุกจิกี่ตระวาง และมีการต่อต้านตนเอง อาทิ การไม่คบหาสมาคมด้วย การไม่จ้างงาน การไม่ให้เข้าศึกษาต่อ เป็นต้น ส่วนกลุ่มผู้ค้ารายใหญ่ มีเพียงร้อยละ 10 ที่มีความกังวลกับการถูกมองว่าเป็นคนจู้จุกจิกี่ตระวาง โดยเฉพาะผู้หญิง เพราะการถูกมองดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อลูก ไม่ต้องการให้คนในสังคมมองลูกว่ามีแม่เป็นคนจู้จุกจิกี่ตระวาง ส่วนที่ไม่กังวล ก็เพราะผู้ค้ารายใหญ่ระยะเวลาในการถูกจำคุกนานมากจนทำให้ไม่มีความรู้สึกกับการถูกมองว่าเป็นคนจู้จุกจิกี่ตระวาง

อนึ่ง จากสถิติผู้ต้องขังเด็ดขาดในคดียาเสพติด จะเห็นได้ว่าผู้ต้องขังคดียาเสพติดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน(ยาบ้า) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด ซึ่ง

ผลจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาลดังกล่าวข้างต้นส่งผลให้มีผู้ต้องขังมีจำนวนมากตามมาด้วย และเมื่อผู้กระทำผิดได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว จะทำให้มีผู้กระทำผิดที่พ้นโทษคดียาเสพติดออกมาอยู่ร่วมกับคนในสังคมเป็นจำนวนมากตามลำดับ และด้วยความกังวลกับการถูกมองว่าเป็นคนขี้คุกขี้ตะรางของผู้ต้องขังคดียาเสพติด ที่ส่วนใหญ่ยังคงคิดว่าคนในสังคมยังไม่ยอมรับ ไม่ให้อภัยพวกตนเอง ที่จะอยู่ร่วมในสังคมได้นั้น เป็นประเด็นสำคัญที่อาจกลายเป็นปัญหาอุปสรรคต่อการกลับตนเป็นพลเมืองดีกลับคืนสู่สังคมอีกครั้งของผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเหล่านี้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะที่เป็นนิสิต สาขาสังคมวิทยา(อาชญวิทยาและงานยุติธรรม)และเป็นข้าราชการตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการนี้โดยตรง เล็งเห็นว่าผู้กระทำผิดที่กลับเข้าสู่สังคมซึ่งมีจำนวนมากนั้นอาจจะเป็นปัญหาต่อสังคมส่วนรวม ผู้วิจัยจึงสนใจใคร่จะศึกษาว่า ในปัจจุบันสังคมให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคมมากน้อยเพียงใด และศึกษาถึงว่ามีสาเหตุปัจจัยอะไรบ้างที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับเข้าอยู่ร่วมกับผู้คนในสังคม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดโดยตรงที่จะเลือกทางเดินของชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจะส่งผลกระทบต่อสังคมโดยส่วนรวมด้วย สิ่งที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้ จะนำไปสู่การให้ข้อเสนอแนะซึ่งจะเป็นผลดีต่อผู้กระทำผิดที่จะกลับเข้ามาอยู่ในสังคม ได้อย่างปกติสุข และจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม และประเทศชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.เพื่อศึกษาการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม
- 2.เพื่อศึกษาสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเข้าอยู่ร่วมในสังคมของคนในสังคม
- 3.เพื่อเสนอแนะข้อมูล องค์ความรู้ และผลการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสังคมโดยส่วนรวม

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ข้อตกลงเบื้องต้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนครปฐม ซึ่งจังหวัดนครปฐมเป็นจังหวัดปริมณฑลของกรุงเทพมหานคร มีประชากร 810,127 คน (ที่มา: ทะเบียนราษฎร ที่ว่าการอำเภอสามพราน เมื่อกันยายน 2546) เป็นศูนย์กลางการคมนาคมและขนส่งระหว่างภาค เป็นศูนย์กลางด้านธุรกิจ ทั้งภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม การศึกษา จากปัจจัยดังกล่าวทำให้จังหวัดนครปฐมเป็นแหล่งพักพิงของบุคคลอันมีที่มาหลากหลาย ซึ่งเอื้ออำนวยต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติด มีทั้งการค้าและเสพอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ใช้แรงงานด้านการเกษตร และการอุตสาหกรรมที่มีอยู่มาก

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.ทราบถึงการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม
- 2.ทราบถึงสาเหตุของการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดอยู่ร่วมในสังคมของคนในสังคม
- 3.นำผลการศึกษาไปใช้เป็นข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและอาจเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป
- 4.เพื่อเป็นแนวทางในการทำการวิจัย ในเรื่องการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคมต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

ในการศึกษาเรื่องการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมคดีกลับคืนสู่สังคม ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดเรื่องชุมชน (Concept of Community)

2.1.1 ความหมายของชุมชน

ประเวศ วะสี (2541:13) ได้ให้ความหมายคำว่าชุมชนไว้ว่า ชุมชน หมายถึง การที่คนจำนวนหนึ่งมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน มีความเอื้ออาทรต่อกัน มีความพยายามทำอะไรร่วมกัน มีการเรียนรู้ร่วมกันในการกระทำ รวมถึงมีการติดต่อสื่อสาร (Communicate) กัน

จิรพรรณ กาญจนจิตรา (อ้างใน พระมหาสุพรรณ พิจาร โชติ, 2541:22) ได้ให้ความหมายคำว่าชุมชนไว้ว่า ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนหลายๆ กลุ่มที่มารวมกันอยู่ในอาณาเขตเดียวกัน มีการแลกเปลี่ยนความเห็นระหว่างกันและกัน มีการติดต่อ มีผลประโยชน์ร่วมกัน และมีวัฒนธรรมเป็นอย่างเดียวกัน

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (อ้างใน ฐพงษ์ จิตรนิรัตน์, 2544:4) ได้ให้ความหมายคำว่าชุมชนไว้ว่า ชุมชน หมายถึง องค์การทางสังคมอย่างหนึ่งที่มีอาณาเขตครอบคลุมท้องถิ่นหนึ่ง และปวงสมาชิกสามารถบรรลุถึงความต้องการพื้นฐานส่วนใหญ่ และสามารถแก้ไขปัญหาส่วนใหญ่ในชุมชนของตนเองได้ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ประชากร สถาบันทางสังคม องค์การทางสังคมและพื้นที่ทางภูมิศาสตร์

Webster New Dictionary of the American Language (อ้างใน สมทรง เขมวิชานูวัตติ, 2521:1) ได้ให้ความหมายคำว่าชุมชนไว้ว่า ชุมชน หมายถึง

1. กลุ่มคนที่อยู่ในท้องที่หรือในเมืองเดียวกัน ภายใต้กฎหมายเดียวกัน
2. อาณาบริเวณเมืองที่มีกลุ่มคนอยู่ร่วมกัน
3. ชนกลุ่มหนึ่งที่อยู่ร่วมกัน และมีความสนใจในเรื่องต่างๆ คล้ายๆ กัน

Nelson (อ้างใน ทวี ทิมขำ, 2528:2) ได้ให้ความหมายคำว่าชุมชนไว้ว่า ชุมชน หมายถึง พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ และชุมชนเป็น โครงสร้างทางสังคมแบบหนึ่งที่มีการปฏิบัติอย่างเดียวกัน และสมาชิกในชุมชนกระทำกิจกรรมเพื่อบำบัดความต้องการจำเป็นเหมือนกัน

Dotson Floyd (อ้างใน เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2544:24) ได้ให้ความหมายคำว่าชุมชนไว้ว่า ชุมชนเป็นการจัดองค์กรทางสังคมนรูปแบบหนึ่ง โดยทั่วไปจะมีความหมาย 2 ลักษณะ คือ

1. หมายถึงกลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ เช่น ชุมชนหมู่บ้าน ชุมชนแออัด
2. หมายถึงกลุ่มคนที่รวมตัวกัน ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งเพื่อทำกิจกรรมบางอย่างร่วมกัน โดยมีโครงสร้างและวัตถุประสงค์การดำเนินการของสมาชิกในชุมชนที่ชัดเจนและต่อเนื่อง เช่น ชุมชน

นักวิชาการ ชุมชนศาสนา เป็นต้น

ทั้งนี้สมาชิกในชุมชนทั้งสองจะมีความตระหนักในเอกลักษณ์ของชุมชน และมีความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชนร่วมกัน

Kingesley Davis (อ้างใน บุญมา นครินทร์, 2516:2) ได้ให้ความหมายคำว่าชุมชนไว้ว่า ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ร่วมกันในอาณาบริเวณหนึ่งซึ่งสามารถดำรงชีวิตทางสังคมในด้านต่างๆ ได้ทั้งหมด โดยอาศัยหลักเกณฑ์ 2 ประการ คือ หลักเกณฑ์ทางกายภาพ หรือความใกล้ชิดทางพื้นที่ และหลักเกณฑ์ในเรื่องความพร้อมมูลทางสังคม (Social Completeness)

Robert M. Maclver (อ้างใน ประสาท หลัทธิลา, 2513:1) ได้ให้ความหมายคำว่าชุมชนไว้ว่า ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ร่วมกัน มีความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน มีความสนใจร่วมกันในหลายๆ เรื่องอย่างเป็นกลุ่มก้อน ซึ่งครอบคลุมถึงชีวิตความเป็นอยู่ เป็นการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ตั้งแต่กลุ่มขนาดเล็ก เช่น หมู่บ้าน ไปจนถึงกลุ่มขนาดใหญ่ เมืองเล็ก เมืองใหญ่ และประเทศชาติ)

2.1.2 ลักษณะของชุมชน

Backer Brownell (1950:195 อ้างใน อ่ำไพ หมั่นสิทธิ์, 2540:5) ได้กล่าวถึงลักษณะของชุมชนไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. เป็นกลุ่มคนที่รู้จักหน้ากันในชุมชน
2. ประกอบด้วยกลุ่มอายุ เพศ ความมีทักษะหน้าที่ การบริการที่แตกต่างกันไป แต่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

3. เป็นกลุ่มที่ร่วมมือกันทำกิจกรรมที่สำคัญสำหรับชีวิตภายในชุมชนพร้อมกัน
4. มีความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชน และมีความยึดมั่นกับชุมชน
5. เป็นกลุ่มเล็กๆ เช่น ครอบครัว หมู่บ้าน แต่ละคนจะรู้จักกันดี

ประเวศ วะสี (2541:14) ได้กล่าวถึงลักษณะของชุมชนไว้ 6 ประการ คือ

1. มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน
2. มีความเอื้ออาทรต่อกัน
3. มีการกระทำร่วมกัน
4. มีการเรียนรู้ร่วมกันในการกระทำ
5. มีความมีจิตวิญญาณ
6. มีผู้นำตามธรรมชาติ และการจัดการ

สุเทพ ชวลิต (2524, อ้างใน โกมล ชอบชื่นชม, 2541:16) ได้กล่าวถึงลักษณะของชุมชนไว้ 5 ประการ คือ

1. ประชาชน (People)
2. อาณาบริเวณหรือพื้นที่ (Area)
3. ผลประโยชน์ร่วมกัน (Common Interest)
4. การปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน (Interaction)
5. ความสัมพันธ์ของสมาชิก (Relationship)

Poplin (อ้างใน สมศักดิ์ ศรีสันติสุข, 2537:4) ได้กล่าวถึงลักษณะของชุมชนไว้ 5 ประการ คือ

1. เป็นลักษณะของการอยู่รวมกันในพื้นที่อาณาเขตแห่งหนึ่ง ตามความเหมาะสมของทำเลที่ตั้ง โดยคำนึงถึงความอุดมสมบูรณ์ของนิเวศวิทยาและสิ่งแวดล้อม เพื่อการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสม

2.ประกอบด้วยสมาชิกที่มีการกระทำติดต่อกัน (Social Interaction) มีสถานภาพและบทบาทที่แตกต่างกันไป

3.ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสัมพันธ์ต่อกันทางสังคม (Social Relationship) เช่น ความสัมพันธ์ด้านครอบครัว ศาสนา การเมือง การปกครอง เป็นต้น ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเป็นไปตามสถานภาพ บทบาท บรรทัดฐานสังคม ค่านิยม การช่วงชั้นทางสังคม และสถาบันสังคม

4.ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความผูกพันทางด้านจิตใจต่อกันที่อยู่ (Psycho Ecological Relationship) อันแสดงถึงความรักความผูกพันด้านอารมณ์ของสมาชิกในชุมชน เช่น การมีส่วนร่วมในชุมชน ความรักต่อท้องถิ่น การทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในสังคม ความรับผิดชอบ และการพึ่งพากันในสังคม

จากความหมายและลักษณะของชุมชนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ชุมชน หมายความว่า กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ร่วมกันในบริเวณหนึ่งซึ่งสามารถดำรงชีวิตทางด้านสังคม โดยมีลักษณะมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน มีการกระทำระหว่างกัน มีผลประโยชน์ร่วมกัน มีความสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิก ซึ่งส่งผลต่อผู้กระทำดียาเสพติดเมื่อพ้นโทษแล้วยอมที่จะเข้าไปอยู่ร่วมและเป็นสมาชิกของคนในชุมชนอีกครั้ง

2.2.ยาเสพติดกับอาชญากรรม

2.2.1 ความหมายของอาชญากรรม

ซัทเชอแลนด์ และเครสเซ (Sutherland and Cressey,1966: 15-16) ได้ให้คำจำกัดความของอาชญากรรมไว้ว่า “อาชญากรรม คือ พฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมายอาญา พฤติกรรมที่ไม่เป็นการละเมิดกฎหมายอาญาถือว่าเป็นอาชญากรรม แม้ว่าพฤติกรรมนั้นจะผิดศีลธรรม มีความต่ำทรามหรือไม่เหมาะสมเพียงใดก็ตาม”

พอล เทปเพิน (Paul Tappen,1960 :10) ได้กล่าวไว้ว่า “อาชญากรรม คือ การกระทำมีเจตนาละเมิดกฎหมายอาญา หรือมีเจตนาละเว้นไม่กระทำในสิ่งที่กฎหมายอาญาบังคับไว้ให้กระทำ โดยไม่มีข้อแก้ตัวที่สมเหตุผล ซึ่งทำให้รัฐต้องดำเนินการลงโทษในฐานะที่เป็นความผิดอุกฉกรรจ์ หรือความผิดลหุโทษ”

เจฟเฟอริ (Jeffery, 1990:6-7) กล่าวว่า อาชญากรรมถูกกล่าวถึงใน 2 ลักษณะแตกต่างกัน คือ

1. มุมมองของนักกฎหมายถือว่า อาชญากรรม เป็นการกระทำหรือพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนหรือละเมิดกฎหมายและต้องมีการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ดังนั้นถ้าไม่มีกฎหมายก็ไม่มีอาชญากรรม และ

2. มุมมองของนักอาชญาวิทยา หรือนักสังคมวิทยาถือว่า อาชญากรรม เป็นการกระทำหรือพฤติกรรมที่ละเมิดต่อวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งนักสังคมศาสตร์ได้ให้ความสำคัญต่อปัญหาอาชญากรรมในเรื่องของกระบวนการหรือกลไกในการควบคุมทางสังคม และวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องตามบรรทัดฐานทางสังคมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลไกในการควบคุมทางสังคม

สุพัตรา สุภาพ (2546:42) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรม (Crime) ว่า เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายอาญา กระทำผิดต่อสาธารณะ หรือรัฐ เช่น การปลอมแปลงเอกสารของทางราชการ การฆ่าคนตาย การทำลายของหลวง เป็นต้น ไม่อาจล้างความผิดด้วยการชดใช้ค่าเสียหายได้ ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนัก เช่น ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ริบทรัพย์ ปรับ เพราะสังคมถือว่าเป็นการกระทบกระเทือนต่อสวัสดิภาพของสังคม และความผิดอาญาให้รวมถึงการงดเว้นการกระทำที่กฎหมายระบุให้ทำด้วย เช่น การโก่งภาษี ค่าภาคหลวง การไม่เป็นทหาร ฯลฯ อนึ่ง ความผิดอาญานั้น แม้ไม่ได้ก่อความเสียหายแก่ผู้อื่น เช่น เล่นการพนัน เสพยาเสพติด การค้าประเวณี แม้เพียงผู้กระทำเกิดความเสียหายเองแต่ก็เป็นความผิดอาญา

2.2.2 ประเภทของอาชญากรรม

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์และคณะ(2531:5) ได้จำแนกประเภทอาชญากรรมเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. อาชญากรรมปราศจากผู้เสียหาย หมายความว่า อาชญากรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับการละเมิดศีลธรรมจรรยาของบุคคล และการที่เรียกว่าอาชญากรรมปราศจากผู้เสียหายก็เพราะผู้กระทำความผิดและผู้เสียหายก็คือบุคคลเดียวกัน เช่น การพนัน การค้าประเวณี ยาเสพติด เป็นต้น

2. อาชญากรรมพื้นฐาน หมายความว่า อาชญากรรมซึ่งเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินร่างกายหรือชีวิตของผู้อื่น เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น

3. อาชญากรรมองค์การ หมายความว่า อาชญากรรมซึ่งอาชญากรได้รวมตัวเข้าด้วยกันตามสายการบังคับบัญชาในรูปแบบขององค์การ โดยจัดการวางแผนและการดำเนินงานเพื่อ

ประกอบธุรกิจผิดกฎหมาย เช่น การค้าประเวณีโดยบังคับค้าประเวณี การค้ายาเสพติดให้โทษ เป็นต้น

4.อาชญากรรมคอปกขาว หมายความว่า อาชญากรรมซึ่งผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลที่อยู่ในตำแหน่งหน้าที่การงาน ไม่ว่าจะภาครัฐ หรือเอกชน และใช้ตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าวโดยมิชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตน เช่น การข่มขู่เงิน การรับค่าคอมมิชชั่น เป็นต้น

5.อาชญากรรมพิเศษ หมายความว่า อาชญากรรมซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจากอาชญากรรมทั้ง 4 ประเภทข้างต้น เช่น อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ อาชญากรรมก่อการร้าย อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

สุพัตรา สุภาพ (2546:43) ได้แบ่งอาชญากรรมเป็น 6 ประเภท คือ

1.อาชญากรรมเป็นครั้งคราว จะก่อคดีอาชญากรรมเมื่อโอกาสอำนวยกระทำความผิดเพราะแรงผลักดันควบคุมสติไม่ได้ เช่น เมา ยาก เป็นต้น

2.อาชญากรรมเป็นนิสัย มีนิสัยชอบทำอาชญากรรม ประพฤติตนตามสันดานเดิม และกระทำไปตามแรงกระตุ้นของความต้องการต่าง ๆ และกระทำจนเป็นนิสัยก็จะกลายเป็นของธรรมดา

3.อาชญากรรมคอเชิ้ตขาว หรืออาชญากรรมผู้ดี (White Collar Criminal) เป็นพวกที่มีอาชีพแต่ชอบกระทำความผิดกฎหมายในเรื่องการเงิน เช่น ข้าราชการคอร์รัปชัน พ่อค้าหนีภาษี นายธนาคารโกงเงินธนาคาร เป็นต้น

4.อาชญากรรมอาชีพ เป็นพวกที่ถือว่าอาชญากรรมคืออาชีพของพวกเขา พอใจที่มีรายได้จากการประกอบอาชญากรรม เพราะเห็นว่าได้เงินดีและไม่ต้องเหนื่อยยากมาก รู้เทคนิคและเชี่ยวชาญในการกระทำความผิด เช่น มือปืนรับจ้าง ย่องเบา

5.อาชญากรรมจิตผิดปกติ เป็นพวกที่มีปัญหาทางด้านจิตผิดปกติ ความผิดปกติทางจิตเป็นเหตุให้ก่ออาชญากรรม ซึ่งอาจเป็นเพราะมีสิ่งมากระตุ้น หรือเพราะอาจความรับผิดชอบ ไม่สามารถโต้ตอบว่าที่ทำนั้นถูกหรือผิด

6.องค์กรอาชญากรรม เป็นการรวมกลุ่มของพวกอาชญากรรม มีการดำเนินงานอย่างเป็นระเบียบแบบแผน แบ่งงานเป็นสัดส่วน เช่น ค้ายาเสพติด ลักพาตัวเรียกค่าไถ่ เรียกค่าคุ้มครองจากบริษัท ห้างร้าน

จากความหมายและประเภทของอาชญากรรมข้างต้น ยาเสพติดก็ถือว่าเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่ง ที่เป็นการกระทำฝ่าฝืนกฎหมายอาญา แม้เพียงผู้กระทำความผิดเกิดความเสียหายเอง ซึ่งเป็นประเภทอาชญากรรมปราศจากผู้เสียหาย (Victimless Crime) ในกรณีของผู้เสพยาเสพติดและ

ผู้ครอบครองรายย่อยและเป็นประเภทอาชญากรรมองค์กร ในกรณีของผู้ค้ายาเสพติดซึ่งต่างก็ผิดตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษทางอาญาทั้งสิ้น

2.3 แนวความคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับยาเสพติด

2.3.1 ความหมายของยาเสพติด

คำว่า “ยาเสพติด” มีความหมายครอบคลุมทั้งยาเสพติดให้โทษ วัตถุออกฤทธิ์และสารระเหย ได้มีผู้ให้ความหมายของยาเสพติดไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2537:13-15) ได้ให้ความหมายของยาเสพติดไว้ 2 ลักษณะ คือ

1.ความหมายโดยทั่วไป

ยาเสพติด หมายถึง สารหรือยาที่อาจเป็นผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติหรือจากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือได้รับเข้าไปในร่างกายซ้ำๆ กันแล้วไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตามเป็นช่วงระยะๆ หรือนานติดต่อกันก็ตาม จะทำให้บุคคลนั้นต้องตกอยู่ใต้อำนาจ หรือเป็นทาสของสิ่งนั้นทางด้านร่างกายและจิตใจเพียงอย่างเดียว และเมื่อถึงเวลาอยากเสพแล้วไม่ได้เสพ จะมีอาการผิดปกติทางด้านร่างกายและจิตใจ หรือเฉพาะทางด้านจิตใจเกิดขึ้นในผู้เสพนั่น

2.ความหมายตามกฎหมาย แบ่งได้เป็น 3 กลุ่มคือ

2.1.ยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

ยาเสพติดให้โทษ หมายความว่า สารเคมีหรือวัตถุนิติใดๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใดๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อยๆ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลาและสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลงกับให้รวมถึงพืช หรือส่วนของพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษหรืออาจใช้ผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษและสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษด้วย ทั้งนี้ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่หมายความถึง ยาสามัญประจำบ้านบางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษผสมอยู่ (ประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์, 2543:2)

2.2. วัตถุออกฤทธิ์ ตามพระราชบัญญัติวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518

วัตถุออกฤทธิ์ หมายความว่า วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทที่เป็นสิ่งธรรมชาติหรือสิ่งที่ได้จากธรรมชาติ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทที่เป็นวัตถุสังเคราะห์ ทั้งนี้ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศในราชกิจจานุเบกษา

2.3. สารระเหย ตามพระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ.2533

สารระเหย หมายความว่า สารเคมีหรือผลิตภัณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและรัฐมนตรีกระทรวงอุตสาหกรรมประกาศว่าเป็นสารระเหย

3. องค์การอนามัยโลก (อ้างใน โสรัตน์ กลับวิลา, 2541:25) ได้ให้ความหมายของยาเสพติดไว้ว่า หมายถึง ยาหรือสารเคมีที่เสพเข้าสู่ร่างกายแล้วทำให้เกิดพิษเรื้อรังแก่ร่างกายของผู้เสพ และก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมไปถึงสังคมอีกด้วย นอกจากนี้ยาเสพติดยังมีคุณลักษณะพิเศษอีก 3 ประการ คือ

1. ทำให้เกิดความต้องการอย่างแรงกล้าทั้งร่างกายและจิตใจ ที่จะหายามาเสพให้ได้ต่อเนื่องเป็นระยะๆ และจะต้องเสาะแสวงหายามาเสพให้ได้ไม่ว่าจะเป็นด้วยวิธีใดก็ตาม
2. ผู้เสพต้องขมทนอยู่ภายในสภาพภายใต้บังคับให้ต้องเสพ ถือว่าเป็นทาสของยา ต้องเสพขาดตลอดไป จะหยุดเสพไม่ได้
3. ผู้เสพต้องเพิ่มปริมาณในการเสพยาเสพติดมากขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจ

ตามความหมายข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่าความหมายของยาเสพติดกว้างและครอบคลุมการวิจัยครั้งนี้เน้นศึกษาถึงเรื่องผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ที่ผิดตามกฎหมาย ดังนั้น ความหมายของยาเสพติด จะใช้ตามกฎหมาย คือ ความหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 เป็นหลัก

2.3.2 ประเภทของยาเสพติด

ปัจจุบันยาเสพติดมีมากกว่าร้อยชนิด สามารถจัดแบ่งเป็นประเภทต่างๆ ตามการออกฤทธิ์แล้ว ยังแบ่งตามที่มา แบ่งตามกฎหมาย และแบ่งตามองค์การอนามัยโลกได้ ดังนี้(สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.),2537:16-23)

1.แบ่งตามการออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลาง

ยาเสพติดมีคุณสมบัติสำคัญคือ สามารถออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลางสามารถแบ่งยาเสพติดออกเป็น 4 ประเภท คือ

1.1.ประเภทกดประสาท เช่น กลุ่มฝิ่น (ฝิ่นยา มอร์ฟีน โคเคอิน เฮโรอิน ฯลฯ) ยาระงับประสาทและยานอนหลับ (เซโคบาร์บิทัล อะโมบาร์บิทัล ฯลฯ) ยากล่อมประสาท (เมโพรบามาเท ไดอาซีแพม คลอไดอาซีพอกไซด์ ฯลฯ) สารระเหย (ทินเนอร์ แล็กเกอร์ กาว น้ำมันเบนซิน ฯลฯ) เครื่องดื่มมีนเมา (เหล้า เบียร์ ฯลฯ)

1.2.ประเภทกระตุ้นประสาท เช่น แอมเฟตามีน เมทแอมเฟตามีน อีเฟดรีน กระเทียม โคลาอิน กาแฟ ฯลฯ

1.3.ประเภทหลอนประสาท เช่น แอลเอสดี ดีเอ็มที เห็ดขี้ควาย ฯลฯ

1.4.ประเภทออกฤทธิ์ผสมผสาน อาจกด กระตุ้น หรือหลอนประสาทผสมรวมกัน เช่น กัญชา ฯลฯ

2.แบ่งตามแหล่งที่มา

2.1.ประเภทที่ได้จากธรรมชาติ เช่น ฝิ่น มอร์ฟีน กระเทียม กัญชา เป็นต้น

2.2.ประเภทที่ได้จากการสังเคราะห์ เช่น เฮโรอิน เซโคบาร์บิทัล แอมเฟตามีน เป็นต้น

3.แบ่งตามกฎหมาย แบ่งได้ 2 ประเภทคือ

3.1.ประเภทถูกกฎหมาย เช่น ยาแก้ไอ น้ำดำ บุหรี่ เหล้า กาแฟ

3.2.ประเภทผิดกฎหมาย

3.2.1.ยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 จัดแบ่งออกเป็น 5 ประเภท (จิตฤดี วีระเวสส์ 2542: 2-3) คือ

ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอิน (Heroin) และเมื่อมีประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ.2539) เรื่องระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษทำให้แอมเฟตามีน (Amphetamine) และเมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine)หรือยาบ้า กลายเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ด้วย

ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน (Morphine) โคลาอิน (Cocaine) โคเคอิน (Codeine) ฝิ่นยา (Medicinal Opium) ซึ่งหมายถึงฝิ่นที่ได้ผ่านกรรมวิธีปรุงแต่งโดยมีความมุ่งหมายเพื่อใช้ในทางยา เพทิดีน (Pethidine)

ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มีลักษณะ เป็นต้นคำรับยาและมียาเสพติดให้โทษในประเภท 2 ผสมอยู่ด้วยตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น
 อาเซติกแอนไฮไดรด์ (Acetic Anhydride) อาเซติลคลอไรด์ (Acetic Chloride) ไอโซซาฟรอล
 (Isosafrole) ไลเซอร์จิก อาซิก (Lysergic Acid)

ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าอยู่ในประเภท 1 ถึงประเภท 4 เช่น กัญชา (Cannabis)
 พืชกระท่อม (Mitragnya speciosa Korth) พืชฝิ่น พืชเห็ดขี้ควาย (Psilocybe cubensis, Sing)

3.2.2. วัตถุออกฤทธิ์ ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท
 พ.ศ.2518 จัดแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

ประเภท 1 ได้แก่ ดิเอ็มที เมสคาลิน แอลเอสดี เตตราไฮโดร แคนนาบินอล

ประเภท 2 ได้แก่ อีเฟดรีน เมธิลเฟนิแคท เซโคบาร์บิทัล ไดอาซีแพม คลอไดอาซีพอกไซค์
 เป็นต้น

ประเภท 3 ได้แก่ อะโมบาร์บิทัล โซโคโลบาร์บิทัล กลูเทซีไมด์ เมโพรบาเมท เป็นต้น

ประเภท 4 ได้แก่ บาร์บิทัล ฟีนอบาร์บิทัล ไกอาคีแพม คลอไดอาซีพอกไซค์ เป็นต้น

3.2.3. สารระเหย ตามพระราชบัญญัติป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533
 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เป็นสารเคมี เช่น อาซิโตน เอทิล อาซิเตท โทลีน เป็นต้น เป็นผลิตภัณฑ์
 เช่น แล็กเกอร์ ทินเนอร์ กาว เป็นต้น

4.แบ่งตามองค์การอนามัยโลก แบ่งออกเป็น 9 ประเภท คือ

1.ประเภทฝิ่น หรือมอร์ฟิน รวมทั้งยาที่มีฤทธิ์คล้ายมอร์ฟิน เช่น ฝิ่น เฮโรอิน

2.ประเภทบาร์บิทูเรต รวมทั้งยาที่มีฤทธิ์ทำนองเดียวกัน เช่น เซโคบาร์บิทัล
 อะโมบาร์บิทัล พาราลดีไฮด์ คลอไดอาซีพอกไซค์

3.ประเภทแอลกอฮอล์ ได้แก่ เหล้า เบียร์

4.ประเภทแอมเฟตามีน เช่น แอมเฟตามีน เดกซ์แอมเฟตามีน

5.ประเภทโคเคน เช่น โคเคน ใบโคคา

6.ประเภทกัญชา เช่น ใบกัญชา ยางกัญชา

7.ประเภทคัท เช่น ใบคัท ใบกระท่อม

8.ประเภทหลอนประสาท เช่น แอลเอสดี ดิเอ็มที เมสคาลิน เมล็ด มอร์นิง โกลดี ดันตำโพง

เห็ดเมาบางชนิด

9.ประเภทอื่นๆ เป็นพวกที่ไม่สามารถเข้าประเภทใดๆ ได้ เช่น ทินเนอร์ น้ำมันเบนซิน
 น้ำยาล้างเล็บ ยาแก้ปวด บุหรี่

จากการแบ่งประเภทของยาเสพติด สามารถที่จะแบ่งได้หลายรูปแบบ แต่ในการวิจัยนี้สนใจการแบ่งที่เป็นการกระทำผิดตามกฎหมาย ดังนั้นจะใช้การแบ่งที่มีความผิดตามหลักกฎหมาย คือ การแบ่งประเภทตามกฎหมายยาเสพติด กล่าวคือ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 เป็นหลัก

2.3.3 ฐานความผิดของยาเสพติดให้โทษ

ธีระ ชำนาญหมอ (2542:19-21) ได้รวบรวมกฎหมายพระราชบัญญัติยาเสพติดไว้ ผู้วิจัยจึงได้สรุปฐานความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ได้ ดังต่อไปนี้

1.ความผิดฐานผลิต นำเข้า หรือส่งออก

ประเภท 1 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 65 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต แต่ถ้าผลิต นำเข้า หรือส่งออก เป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย ต้องระวางโทษประหารชีวิต

ประเภท 2 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 68 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท แต่ถ้าเป็นมอร์ฟีน ฝิ่นหรือโคคาอิน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ประเภท 3 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 70 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประเภท 4 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 73 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

ประเภท 5 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 75 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท แต่ถ้าเป็นพืชกระท่อม ต้องระวางโทษไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

2.ความผิดฐานจำหน่าย

ประเภท 1 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 66 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท

ประเภท 2 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 69 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

แต่ถ้าเป็นมอร์ฟีน ฝิ่น หรือโคเคอิน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ประเภท 3 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 71 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประเภท 4 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 73 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

ประเภท 5 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 75 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท แต่ถ้าเป็นพืชกระท่อม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

3. ความผิดฐานครอบครองและครอบครองเพื่อจำหน่าย

การครอบครองประเภท 1 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 67 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท และการครอบครองเพื่อจำหน่าย ปริมาณสารบริสุทธิ์ไม่เกินหนึ่งร้อยกรัม ตามมาตรา 66 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท

การครอบครองประเภท 2 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 69 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และการครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามวรรคสอง มาตรา 69 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

การครอบครองประเภท 4 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 74 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และการครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามวรรคสอง มาตรา 74 ต้องระวางโทษตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

การครอบครองประเภท 5 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 76 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และการครอบครองเพื่อจำหน่าย ตาม วรรคสอง มาตรา 76 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท แต่ถ้าเป็นพืชกระท่อม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4.ความผิดฐานเสพ

ประเภท 1 และประเภท 2 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 91 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปีและปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงหนึ่งแสนบาท

ประเภท 5 ตามบทกำหนดโทษ ในมาตรา 92 แห่ง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท แต่ถ้าเป็นพืชกระท่อม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

จะเห็นได้ว่าความผิดฐานต่างๆ ข้างต้นนั้น มีอัตราโทษของความผิดแตกต่างกัน ซึ่งความผิดที่แตกต่างกันนั้นย่อมส่งผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคมได้แตกต่างกัน

2.4.โทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับ

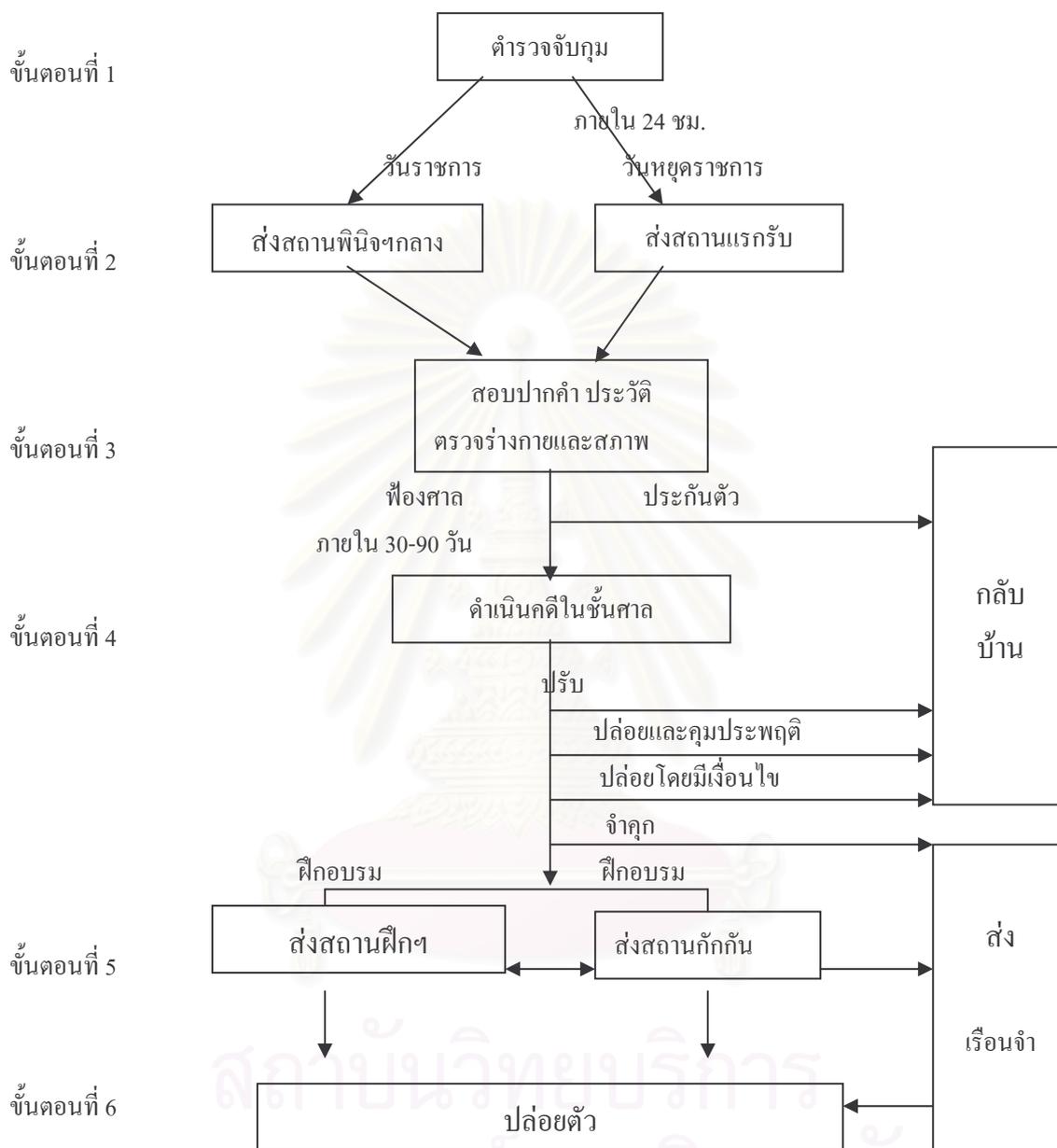
ปัจจุบันในการดำเนินคดียาเสพติด กระบวนการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดจนผู้กระทำผิดไปอยู่ในสถานภาพต่างๆ ในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกปรับ ถูกคุมประพฤติ อยู่ในสถานพินิจ อยู่ในเรือนจำ เป็นต้น ซึ่งขั้นตอนที่จะดำเนินการต่อผู้กระทำผิดจำแนกได้ดังนี้

กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2542:38-41) ได้สรุปคำนิยาม การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ว่าหมายถึง ผู้ที่มีอายุระหว่าง 7 ปี ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ที่กระทำความผิดกฎหมายอาญาซึ่งกำหนดไว้เป็นความผิดสำหรับเด็กและเยาวชน และกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนมีขั้นตอนของกระบวนการดังแสดงในภาพต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 1 แสดงลำดับขั้นตอนและการปฏิบัติตั้งแต่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมดำเนินคดีจนกระทั่งพ้นจากการคุมประพฤติหรือฝึกอบรม

ที่มา: จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย พ.ศ.2542 หน้า 37

โทษ / มาตรการแทนโทษที่จะได้รับในเด็กและเยาวชนที่จะกระทำผิดจะเริ่มต้นที่ขั้นตอนที่ 4 คือเมื่อมีคำพิพากษาของศาลอาจจะเป็นไปในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

1. พิพากษาปรับ
2. พิพากษาปล่อยตัว โดยมีเงื่อนไขดังนี้ ว่ากล่าวตักเตือน ทำทัณฑ์บน รอกำหนดโทษ รอกำหนดโทษ วางข้อกำหนดบิดามารดา

3. พินักษาปล่อยตัวโดยวางเงื่อนไขคุมประพฤติดังนี้

- ห้ามเขาไปในสถานที่หรือห้องที่ใดๆ อันจะจงใจให้ประพฤติชั่ว
- ห้ามออกจากสถานที่ที่อยู่อาศัยในเวลาค่าคืน
- ห้ามคบบุคคลหรือประเภทบุคคลที่ศาลเห็นไม่สมควร
- ห้ามกระทำการใดๆ อันจะจงใจให้ประพฤติชั่ว
- ให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติเป็นครั้งคราว
- ให้ไปศึกษาเล่าเรียนหรือประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ

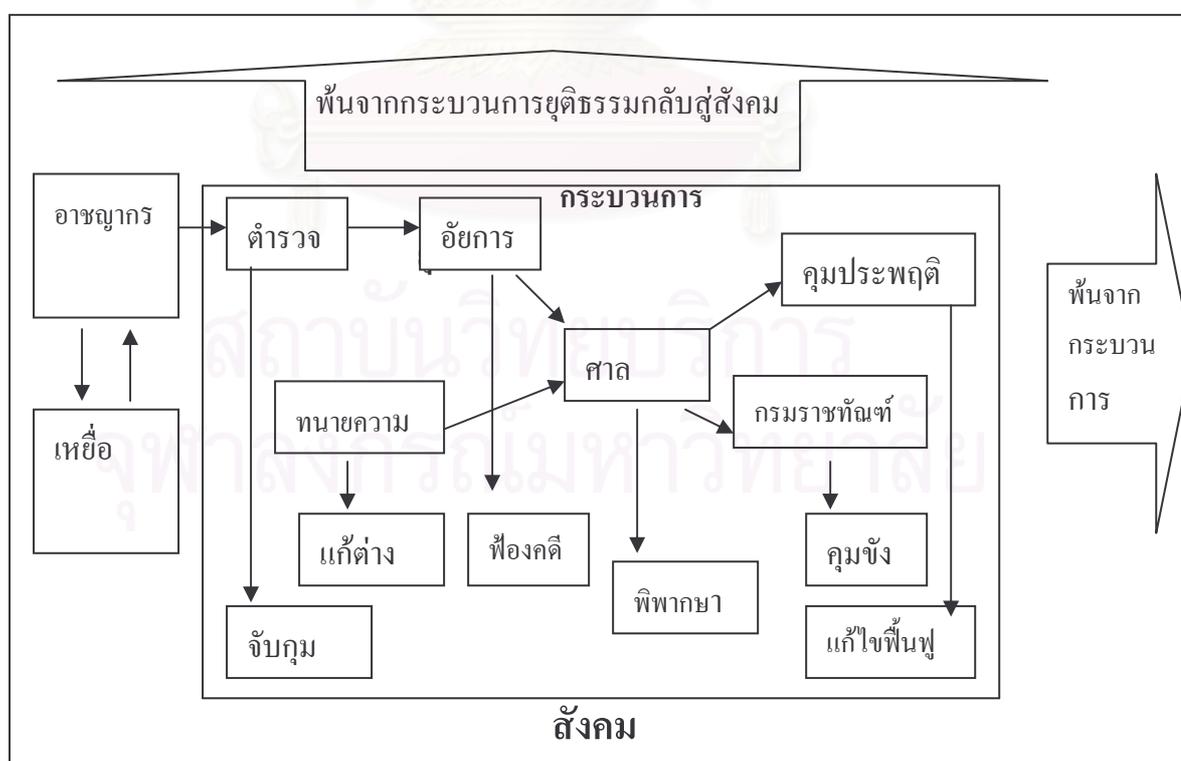
ทั้งนี้พนักงานคุมประพฤติจะติดตามและประเมินผล เพื่อเสนอให้เด็กและเยาวชนพ้นการคุมประพฤติ ให้ยุติการคุมประพฤติหรือยกเลิกการคุมประพฤติ

4. พินักษาเอาตัวไปฝึกและอบรมในสถานพินิจหรือสถานฝึกอบรม

5. พินักษาจำคุก โดยส่งตัวไปที่เรือนจำ

กระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ นั่นก็คือการดำเนินการบุคคลที่มีอายุเกินกว่า 18 ปี ซึ่งการดำเนินการตามกฎหมายนั้นก็จะไปในรูปแบบ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544:8) ดังรูปภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 แสดงกระบวนการยุติธรรมทั่วไป

ภาพข้างต้นแสดงถึงกระบวนการดำเนินคดีในรูปแบบต่างๆ ไป ซึ่งก็คือการดำเนินคดี ที่เป็นผู้ใหญ่ จะเห็นได้ว่าสถานภาพของผู้กระทำผิดหลังจากที่ศาลได้พิพากษาลงโทษ ผู้กระทำผิด ก็ จะอยู่ใน 2 รูปแบบ คือ อยู่ในเรือนจำ และถูกคุมประพฤติเพื่อแก้ไขฟื้นฟู

การคุมประพฤติผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่

มีขั้นตอนการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 งาน คือ (กนกพรรณ กัลยาณุตตและคณะ, 2546:5)

1.งานสืบเสาะและพินิจ (Presentence Investigation)

หมายถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติและภูมิหลังทางสังคมของจำเลยก่อนศาล มีคำพิพากษา มีพนักงานคุมประพฤติเป็นผู้ดำเนินการตามคำสั่งของศาลแล้วนำมาวิเคราะห์ประเมิน และทำรายงานพร้อมทั้งความเห็นเสนอศาล เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจในการพิจารณาพิพากษาคดีว่า จะใช้มาตรการใดจึงจะเหมาะสมกับจำเลยเป็นรายบุคคล

2.งานควบคุมและสอดส่อง (Supervision)

เป็นกระบวนการภายหลังจากศาลได้ใช้ดุลพินิจในการพิพากษาผู้กระทำผิดแล้วว่า บุคคล นั้นสมควรได้รับการแก้ไขฟื้นฟูในชุมชน ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ทั้งต่อตัวผู้กระทำผิดและสังคม ความหมายของงานควบคุมและสอดส่อง สามารถพิจารณาได้ 2 ด้าน ดังนี้

ด้านกฎหมาย เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย โดยมีพนักงานคุมประพฤติควบคุมมิให้ผู้ถูก คุมประพฤติ ละเมิดเงื่อนไขของศาลหรือกระทำผิดขึ้นใหม่

ด้านสังคมจิตวิทยา เป็นการแก้ไขบำบัดผู้กระทำผิดที่มีใช้อาชญากรรมโดยนิสัยให้เกิด การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมให้อยู่ในบรรทัดฐานของสังคม โดยพนักงานคุมประพฤติ จะคอยดูแลสอดส่องช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ โดยใช้หลักจิตวิทยาและสังคมสงเคราะห์เป็น แนวทางในการปฏิบัติงาน

3.งานกิจกรรมชุมชน (Community Affairs)

หมายถึง ขั้นตอนและกระบวนการทางเทคนิค ที่พนักงานคุมประเดตินำมาใช้กับผู้ถูก คุมความประพฤติ ในระหว่างการคุมความประพฤติโดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา การศึกษาจริยศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ กฎหมาย และวิธีการอื่นๆ เข้ามาดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมและจิตใจ ตลอดจนการให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือตามสมควรเป็นรายบุคคล รวมทั้งมีการใช้ทรัพยากรชุมชน ได้แก่ สถาบันต่างๆ องค์กรสาธารณกุศล และอาสาสมัครคุมประพฤติ ให้เข้ามามีส่วนร่วม ในการรับรู้ เข้าใจ สนับสนุน และช่วยเหลือ ดูแลผู้ถูกคุมความประพฤติทั้งทางตรงและทางอ้อม

การคุมประพฤติผู้ได้รับพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษ เดิมเป็นงานในความรับผิดชอบของกรมราชทัณฑ์ แต่ปัจจุบันกรมคุมประพฤติได้รับโอนภารกิจดังกล่าวจากกรมราชทัณฑ์ ตั้งแต่วันที่ 27 มกราคม 2546 เป็นต้นมา

1.การพักการลงโทษ (Parole) (สำนักคุมประพฤติ กรมราชทัณฑ์,2541:4-6 อ้างถึงใน กนกพรธณ กัลยาณสูตรและคณะ,2546:10-11) คือ การปล่อยตัวผู้ต้องขังที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วระยะเวลาหนึ่งให้ออกไปใช้ชีวิตภายนอกเรือนจำหรือทัณฑสถานก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาล โดยมีเงื่อนไขให้ปฏิบัติภายใต้การสอดส่องดูแลของพนักงานคุมประพฤติและอาสาสมัครคุมประพฤติ จนกว่าจะครบกำหนดโทษ ซึ่งเป็นประโยชน์ที่ให้แก่ผู้ต้องขังซึ่งประพฤติดนดีมีระเบียบวินัยระหว่างต้องโทษในเรือนจำ

2.การลดวันต้องโทษจำคุก (Good-Time Allowance) เป็นมาตรการให้ประโยชน์ตอบแทนการประพฤติดีแก่นักโทษเด็ดขาดอย่างหนึ่ง ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 มาตรา 32 (6) มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการจูงใจให้นักโทษเด็ดขาดประพฤติดีอยู่ในระเบียบวินัย มีความอดสาหะตั้งใจรับการศึกษาอบรม และเพื่อลดปัญหาผู้พ้นโทษกระทำผิดซ้ำขณะเดียวกันเป็นการให้โอกาสแก่นักโทษเด็ดขาดที่ประพฤติดีได้รับการแก้ไขฟื้นฟูในเรือนจำมาแล้วระยะเวลาหนึ่ง ได้รับการพิจารณาปล่อยตัวออกจากเรือนจำ หรือทัณฑสถานก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาล ภายใต้การปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติ โดยมีพนักงานคุมประพฤติและอาสาสมัครคุมประพฤติคอยสอดส่องดูแลและให้คำปรึกษา แนะนำ จนกว่าจะครบกำหนดโทษตามคำพิพากษา

การทำงานบริการสังคม (Community Service) (พวกแก้ว เชื้อเขยและกนกพรธณ กัลยาณสูตร,เรียบเรียง,2546 อ้างถึงใน กนกพรธณ กัลยาณสูตรและคณะ,2546:14)

การทำงานบริการสังคมเป็นมาตรการทางเลือกหนึ่งที่น่ามาใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ ด้วยการให้ผู้กระทำผิดทำงานให้แก่สังคม ชุมชน หรือองค์กรสาธารณกุศล โดยไม่ได้รับค่าตอบแทนหรือค่าจ้างเป็นตัวเงิน ภายในระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยมีการกำหนดให้ผู้กระทำผิดทำงานบริการสังคมในวัตถุประสงค์ต่างๆ ดังนี้

1.เพื่อเป็นการแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation) แนวคิดนี้ถือว่า การให้โอกาสแก่ผู้กระทำผิดได้รับใช้สังคมด้วยการมอบหมายงานให้ทำ จะส่งผลให้ผู้กระทำผิดเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าต่อสังคมซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และเศรษฐกิจ

2.เพื่อเป็นการชดเชย หรือ การทดแทนความผิดแก่ผู้เสียหายและสังคมในคดีอาญาทั่วไป (Restitution) แนวความคิดนี้ถือว่า การชดเชยความเสียหายเป็นความรับผิดชอบของผู้กระทำผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งต่อผู้เสียหายและสังคม เป็นการช่วยผู้เสียหายให้ได้รับการเยียวยาและ

กลับคืนสู่สภาพเดิมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ซึ่งช่วยให้ผู้กระทำผิดได้เห็นคุณค่าของตนเอง ซึ่งรูปแบบของการชดเชยความเสียหายในปัจจุบันมีรูปแบบที่สำคัญ 3 ประการ คือ การชดเชยด้วยเงิน การชดเชยด้วยการบริการโดยตรงแก่ผู้เสียหาย และการชดเชยด้วยการให้บริการแก่สังคมหรือชุมชน ปัจจุบันการทำงานบริการสังคมในประเทศไทยจึงดำเนินการอยู่ 2 รูปแบบ คือ

2.1.การทำงานบริการสังคมใช้เป็นเงื่อนไขควบคู่กับการคุมประพฤติ

ในงานคุมประพฤติผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ของกรมคุมประพฤติ การทำงานบริการสังคมได้ถูกกำหนดไว้เป็นส่วนหนึ่งของเงื่อนไขการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 วรรคสอง (1) ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลระบุไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือนตามที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ หรือ จัดให้กระทำความกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณะประโยชน์ตามที่เจ้าพนักงานและผู้กระทำความผิดเห็นสมควร แต่ในทางปฏิบัติแม้ว่าศาลจะไม่ได้กำหนดเงื่อนไขผู้ถูกคุมความประพฤติทำงานบริการสังคม แต่หากพนักงานคุมประพฤติพิจารณาแล้วเห็นว่า การให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทำงานบริการสังคมจะเป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขฟื้นฟู ก็อาจจัดให้ทำงานบริการสังคมได้ ภายใต้ความสมัครใจของผู้ถูกคุมความประพฤติ(กรมคุมประพฤติ,2545:204 อ้างถึงใน กนกพรธณกัลยาณสุดและคณะ,2546:15)

2.2.การทำงานบริการสังคมแทนโทษปรับ

โทษปรับเป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง ที่ถูกจัดไว้ในกลุ่มแนวคิดเรื่องการบังคับตอบโต้ทางเศรษฐกิจ โดยเป็นการบังคับเอากับทรัพย์สินของผู้กระทำผิด แต่เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญามาตรา 29 ได้กำหนดไว้ว่าหากผู้กระทำผิดไม่มีเงินเพียงพอที่จะจ่ายค่าปรับ ให้ศาลสั่งกักขังบุคคลนั้นไว้แทนค่าปรับซึ่งโทษกักขังเป็นโทษที่รุนแรงกว่าโทษปรับเพราะเป็นการบังคับเอากับเนื้อตัวของผู้กระทำผิด (ทำให้ผู้กระทำผิดต้องสูญเสียอิสรภาพ) ทำให้เกิดมุมมองเรื่องความยุติธรรมกับปัญหาความยากจน นอกจากนี้ปัญหาเรื่องสถานที่กักขังไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 30/1 ให้มีการนำการทำงานบริการสังคมมาใช้เป็นทางเลือกให้กับผู้กระทำผิดที่ถูกศาลพิพากษาลงโทษปรับ แต่ไม่มีเงินจ่ายค่าปรับ โดยกฎหมายดังกล่าวมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2546

ประโยชน์ที่ได้จากการใช้มาตรการทำงานบริการสังคม

การทำงานบริการสังคมเป็นมาตรการที่มีประโยชน์ทั้งต่อกระบวนการยุติธรรม ผู้กระทำผิด สังคมและชุมชน โดย

1.ประโยชน์ต่อผู้กระทำผิด

- ช่วยให้ผู้กระทำผิดไม่ต้องถูกลงโทษด้วยวิธีการใช้เรือนจำ

- เปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดสำนึกผิดและชดใช้ความผิดที่ได้กระทำต่อผู้เสียหายและสังคม
- ทำให้ผู้กระทำผิดได้พัฒนาคุณค่าในตนเอง และเกิดความภาคภูมิใจที่ได้ทำคุณประโยชน์ให้ผู้อื่น และสังคม
- ช่วยให้ผู้กระทำผิดกลับคืนสู่สังคม ได้อย่างกลมกลืน
- ช่วยให้ผู้กระทำผิดสร้างประสบการณ์และทักษะในการทำงานฝึกความมีวินัยและความรับผิดชอบ
- สังคมและชุมชนมองเห็น “คุณค่าความเป็นมนุษย์” ของผู้กระทำผิด

2. ประโยชน์ต่อผู้เสียหาย

- ทำให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาจากการที่ผู้กระทำผิดต้องทำงานบริการสังคมเพื่อเป็นการชดใช้ให้แก่ผู้เสียหายหรือสังคม
- ทำให้ผู้เสียหายและผู้กระทำผิดสามารถประสานความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันได้หากมีการใช้กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ที่นำไปสู่การแสดงความสำนึกผิดของผู้กระทำผิดที่ได้กระทำต่อผู้เสียหาย

3. ประโยชน์ต่อสังคมและชุมชน

- เป็นเครื่องมือเชื่อมโยงระหว่างสังคมกับผู้กระทำผิดและกระบวนการยุติธรรม ซึ่งจะช่วยพัฒนาความร่วมมือระหว่างชุมชนกับหน่วยงานยุติธรรมมากขึ้น
- เป็นการสร้างเสริมให้สังคมเข้าใจเรื่องงานของกระบวนการยุติธรรมอีกทางหนึ่ง
- เป็นการเปิดโอกาสให้ชุมชนและประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการยุติธรรมมากขึ้น เช่น การเข้าร่วมเป็นหน่วยงานรองรับการทำงานบริการสังคม
- ชุมชนได้รับประโยชน์จากงานที่ผู้กระทำผิดทำ

4. ประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรม

- ศาลมีทางเลือกในทางปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเพิ่มขึ้น ทำให้ผู้กระทำผิดบางประเภทไม่ต้องถูกลงโทษด้วยวิธีการใช้เรือนจำ
- เป็นการประหยัดทรัพยากรทางด้านบุคลากรและงบประมาณของกระบวนการยุติธรรม

รูปแบบการปฏิบัติใหม่สำหรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด เนื่องด้วย พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ได้กำหนดวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดยาเสพติดในลักษณะติดยาเสพติด โดยได้กระทำผิดในลักษณะดังต่อไปนี้ (กรมคุมประพฤติ,2545)

- 1.เสพยาเสพติด
- 2.เสพและมีไว้ในความครอบครอง
- 3.เสพและมีไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย
- 4.เสพและจำหน่ายตามชนิดและปริมาณที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้ส่งตัวผู้กระทำผิดเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดในศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ในที่นี้ก็คือหน่วยงานของรัฐที่กฎหมายให้กระทำการฟื้นฟูสมรรถภาพ เช่น โรงเรียน วิทยาลัยพลเมือง เป็นต้น

จากผลของขั้นตอนการปฏิบัติในการดำเนินคดียาเสพติดจะจำแนกออกไปตามประเภทของผู้กระทำผิด กล่าวคือผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนเมื่อกระทำผิดคดียาเสพติดก็ดำเนินการตามกระบวนการพิจารณาคดีสำหรับเด็กและเยาวชน ส่วนผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่เมื่อกระทำผิดคดียาเสพติดก็ดำเนินการตามกระบวนการพิจารณาคดีสำหรับผู้ใหญ่ แต่ถ้าผู้กระทำผิดไม่ว่าจะเป็นเด็กและเยาวชนหรือเป็นผู้ใหญ่ ที่กระทำผิดคดียาเสพติดและติดยาเสพติด ก็ดำเนินการตามกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด เมื่อเด็กและเยาวชนหรือผู้ใหญ่ที่ถูกดำเนินการตามวิธีดังกล่าวแล้ว ทำให้ผู้กระทำผิดนั้นได้รับโทษ/มาตรการแทนโทษได้หลายประการซึ่งจะผลให้ในแต่ละสถานภาพที่ได้รับที่แตกต่างกันย่อมส่งผลให้การยอมรับนั้นต่างกันด้วย

2.5 นโยบายของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาเสพติด

ปัญหาเสพติด ที่คุกคามความเป็นอยู่ของสังคม เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้นรัฐบาลในแต่ละสมัยจึงได้นำนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดมาเป็นนโยบายอันหนึ่งของรัฐบาล (ถนัด ไบยา,2544:11-13) ซึ่งปรากฏดังนี้

1.นโยบายสมัยรัฐบาลนายบรรหาร ศิลปอาชา แลงลงเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ.2538

1.1.นโยบายการเมืองและการบริหาร ในการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทุกประเภทอย่างจริงจัง ด้วยการสนับสนุนปัจจัยการดำเนินงานอย่างเต็มที่ ขยายงานด้านชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ ให้ความรู้ประชาชนและองค์กรประชาชน กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน กลุ่มอาสาสมัคร และส่งเสริมให้มีส่วนร่วมใน

การป้องกันอาชญากรรม รวมทั้งเร่งรัดปราบปรามการผลิตและการค้ายาเสพติด ตลอดจนแหล่ง
 ออบายมุขอันเป็นสาเหตุของการก่ออาชญากรรมอย่างเด็ดขาด

1.2.นโยบายสังคม ส่งเสริมโครงการภาครัฐและภาคเอกชนที่มุ่งบำบัดรักษาและฟื้นฟู
 ผู้ติดยาเสพติดเพื่อให้คนเหล่านั้นกลับมาเป็นกำลังของชาติต่อไป

2.นโยบายสมัยรัฐบาลพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ แดงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม
 พ.ศ.2539

นโยบายด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ป้องกัน
 และปราบปรามอาชญากรรมทุกประเภทอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิต และการค้า
 ยาเสพติด ยาบ้า และสารออกฤทธิ์ต่อประสาทอื่น รวมทั้งรณรงค์ให้ประชาชนตระหนักถึงมหันภัย
 และโทษของสิ่งดังกล่าว

3.นโยบายสมัยรัฐบาลนายชวน หลีกภัย เมื่อวันที่ 20-21 พฤศจิกายน พ.ศ.2540

นโยบายด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

1.1.เร่งรัดให้มีการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และสารเสพติด ด้วยการใช้มาตรการ
 ทางกฎหมาย การศึกษา การกีฬา และดนตรี การเสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว
 ชุมชน สถาบันการศึกษา และสถาบันทางศาสนาเพื่อให้มีบทบาทในการ แก้ไขปัญหายาเสพติดและ
 สารเสพติด และการปลูกฝังค่านิยมพื้นฐานให้แก่เด็กและเยาวชนในเรื่องการไม่หลงมัวเมาใน
 ออบายมุข ยาเสพติด สารเสพติด บุหรี่และสิ่งมึนเมา รวมทั้งขยายการบำบัดรักษาและฟื้นฟู
 สมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

1.2.เร่งรัดการปราบปรามผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดและสารเสพติด ทั้ง ผู้เสพ ผู้ค้า และ
 ผู้ผลิต โดยเน้นการดำเนินการกับนายทุน และผู้ที่มีอิทธิพลอยู่เบื้องหลัง และเร่งผลักดันกฎหมาย
 ป้องกันการฟอกเงินในอันเนื่องมาจากการค้ายาเสพติด

4.นโยบายสมัยรัฐบาล พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544

นโยบายเร่งด่วน เร่งจัดตั้งสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดควบคู่ไปกับการปราบปรามและ
 ป้องกัน ด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด รัฐบาลเร่งรัดดำเนินการเพื่อให้การป้องกันและ
 ปราบปรามยาเสพติดภายใต้ นโยบายระยะเร่งด่วน โดยหลักการป้องกันนำหน้าการปราบปราม
 ผู้เสพต้องได้รับการรักษา ผู้ค้าต้องได้รับการลงโทษโดยเด็ดขาด ดังนี้

แก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้ารับการบำบัดรักษา โดยให้ผู้ติดยาเสพติด
 สามารถเข้ารับการบำบัดและฟื้นฟูสภาพได้ทันที โดยไม่มีความผิดทางกฎหมาย พร้อมจะจัดให้มี

ระบบการบริการบำบัดการฟื้นฟู การฝึกอาชีพ และการปรับสภาพแวดล้อม เพื่อให้ผู้เสพสามารถกลับเข้าสู่สังคมได้อย่างปกติสุข

จะเห็นได้ว่ากรอบนโยบายของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหายาเสพติดมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะในรัฐบาล พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร ที่ประกาศสงครามกับปัญหายาเสพติด และให้ถือผู้เสพเป็นผู้ป่วย ซึ่งนโยบายดังกล่าวนี้จะส่งผลทำให้ประชาชนในสังคม มีความคิดต่อผู้ติดยาเสพติดเปลี่ยนแปลงไปได้ และอาจนำไปซึ่งการยอมรับผู้ที่ได้รับการบำบัดรักษา และแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดกลับเข้าสู่สังคม

2.6 กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป (พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545)

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากกรมคุมประพฤติ(2545) ระบุว่ารัฐบาลได้กำหนดนโยบายในการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยใช้หลัก การป้องกันนำหน้าการปราบปราม ผู้เสพต้องได้รับการรักษา และผู้ค้าต้องได้รับการลงโทษอย่างเด็ดขาด

จากนโยบายดังกล่าวถือว่าผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วยมิใช่อาชญากร จึงต้องได้รับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพอย่างทั่วถึง

ระบบการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดของประเทศที่ผ่านมามี 2 ระบบคือ

1.การบำบัดรักษาในระบบสมัครใจ (Voluntary System) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ติดยาเสพติดซึ่งต้องการเลิกเสพยา สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาในสถานพยาบาลต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งจุดอ่อนของระบบสมัครใจ คือ ผู้เข้ารับการบำบัดรักษาส่วนใหญ่ไม่มีแรงจูงใจเข้ารับการบำบัดรักษาอย่างต่อเนื่องจนครบขั้นตอน

2.การบำบัดรักษาในระบบต้องโทษ (Correctional System) เป็นการบำบัดรักษาผู้เสพยาเสพติดที่กระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดไว้ในทัณฑสถานบำบัดของกรมราชทัณฑ์ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งมีจุดอ่อน คือ สถานที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการบำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพและเนื่องจากการควบคุมตัวร่วมกับผู้กระทำผิดอื่นๆ ทำให้ผู้ติดยาเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร นอกจากนี้เมื่อผู้ติดยาเสพติดพ้นโทษก็จะมีประวัติอาชญากรซึ่งสังคมไม่ยอมรับทำให้เกิดปัญหาในการดำรงชีพต่อไป

ข้อดีของระบบบังคับบำบัด ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 คือ

- 1.เป็นการตัดวงจรผู้เสพออกจากผู้ค้าด้วยการบำบัด
- 2.เป็นการบังคับให้ผู้ติดยาเสพติดต้องเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพจนครบทุกขั้นตอน (Compulsory Treatment) ผู้ติดยาเสพติดต้องได้รับการฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจให้เข้มแข็ง จนสามารถเลิกเสพยาเสพติดโดยเด็ดขาด หรืออย่างน้อยก็อาจจะหยุดเสพยาเสพติดได้เป็นเวลานาน
- 3.ระบบบังคับบำบัดอาจจะเป็นแนวผลักดันให้ผู้ติดยาเสพติดที่มีอาชีพมั่นคงอยู่แล้ว สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาในระบบสมัครใจมากขึ้น เนื่องจากไม่ต้องการถูกจับกุมตัวส่งเข้าศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพ ซึ่งต้องรับการฟื้นฟูสมรรถภาพเป็นเวลานาน
- 4.ผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพได้มีโอกาสพัฒนาตนเองให้กลับตนเป็นพลเมืองดี ได้รับการฝึกฝนทักษะชีวิตและฝึกฝนอาชีพ จนสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ ไม่ต้องมีประวัติทางคดี สามารถทำประโยชน์แก่ตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติ

สาระสำคัญของ พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545

- 1.พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 เป็นมาตรการตามกฎหมายเพื่อนำระบบบังคับบำบัดมาใช้
- 2.ฐานความผิดที่เข้าสู่กระบวนการตามพระราชบัญญัตินี้ คือ
 - 2.1.เสพยาเสพติด
 - 2.2.เสพและมีไว้ในความครอบครอง
 - 2.3.เสพและมีไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย
 - 2.4.เสพและจำหน่ายตามชนิดและปริมาณที่กำหนดในกฎกระทรวง
- 3.การกำหนดวิธีการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ให้กำหนดโดยคำนึงถึงวิธีการดังต่อไปนี้
 - 3.1.ในกรณีที่ต้องควบคุมตัวผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดอย่างเข้มงวด ให้ส่งตัวผู้นั้นเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดในศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดหรือสถานที่ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดที่มีระบบการควบคุมมิให้หลบหนีได้ง่าย
 - 3.2.ในกรณีที่ไม่จำเป็นต้องควบคุมตัวผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดอย่างเข้มงวด ให้ส่งตัวผู้นั้นเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดในสถานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดตามความเหมาะสมและกำหนดเงื่อนไขให้ผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดต้องอยู่ในเขตที่กำหนดในระหว่างการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

3.3. ในกรณีที่ไม่ว่าจำเป็นต้องควบคุมตัวผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้
 ดิทยาเสพติด อาจกำหนดให้ผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ดิทยาเสพติดต้องปฏิบัติด้วยวิธีการ อื่น
 ไดภายใต้การ ดูแลของพนักงานคุมประพฤติก็ได้

3.4. ระหว่างการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ดิทยาเสพติดอาจกำหนดให้ผู้เข้ารับการฟื้นฟู
 สมรรถภาพผู้ดิทยาเสพติดฝึกอาชีพ ทำงานบริการสังคม หรือให้ดำเนินการอื่นใดตามความ
 เหมาะสมเพื่อให้มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตโดยห่างไกลยาเสพติด

4. ระยะเวลาแต่ละครั้งไม่เกิน 6 เดือน แต่รวมกันทั้งหมดต้องไม่เกิน 3 ปี

จาก พ.ร.บ.แก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ดิทยาเสพติด พ.ศ.2545 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ได้รับการ
 การเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นผลมาจากนโยบายของรัฐบาล ที่มีแนวคิดที่ว่า ผู้เสพ คือผู้ป่วย ส่งผลให้มี
 กฎหมายฉบับนี้มา ซึ่งจะเป็ผลให้ประชาชนในสังคมมีแนวคิดที่เปลี่ยนแปลงไปต่อผู้ดิทยาเสพติด
 และอาจให้การยอมรับมากขึ้น ได้

2.7. การสื่อความหมาย

(ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร, 2545:96) กล่าวว่า การประเมินพฤติกรรมของบุคคลจะถูกต้องหรือ
 ผิดพลาดมากเพียงใดนั้น สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งจะเกิดผลของ
 การตัดสินใจในการประเมินพฤติกรรมใดๆ นั่นก็คือการสื่อความหมาย (Communication) ได้แก่
 ภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษาท่าทาง ฯลฯ ดังนั้นการรับรู้ทางสังคมของบุคคลจะขาดการสื่อ
 ความหมายย่อมไม่ได้ เพราะการสื่อความหมายจะทำให้เกิดความเข้าใจกันและสามารถดำรงชีวิตอยู่
 ในสังคมได้ การสื่อความหมายจึงมีอิทธิพลและมีความสำคัญต่อการรับรู้ทางสังคม

ความหมายของการสื่อความหมาย

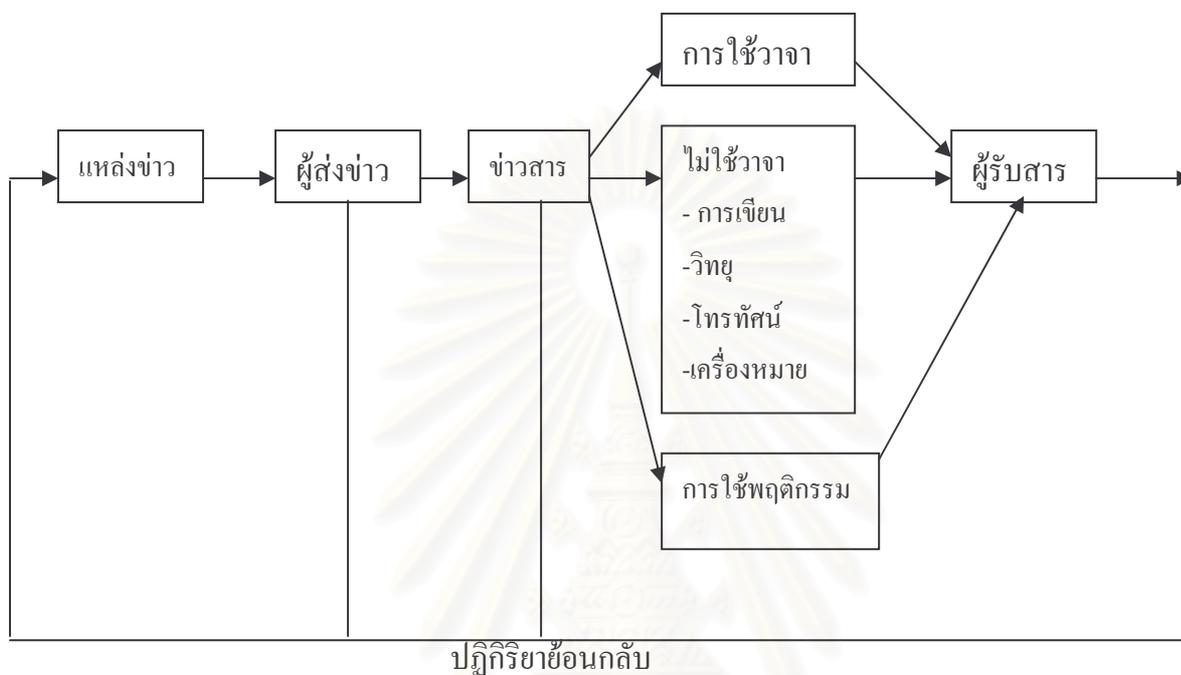
การสื่อความหมายหรือการติดต่อสื่อสาร จากปทานุกรมสังคมศาสตร์ให้ความหมายว่า เป็น
 การติดต่อ ส่งข่าวสาร ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นและท่าทีต่าง ๆ จากบุคคลหนึ่งหรือหลายบุคคลไปยัง
 บุคคลหนึ่งหรือหลายคน

ดังนั้น การสื่อความหมาย หมายถึง กระบวนการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล กลุ่มองค์การ
 เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

โครงสร้างของการสื่อความหมาย

โครงสร้างของการสื่อความหมายประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

ภาพที่ 3 แสดงองค์ประกอบของการสื่อความหมาย

ที่มา: ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร, 2545 หน้า 97

1. แหล่งข่าวสาร หมายถึง แหล่งที่มาของข่าวสารซึ่งอาจจะเป็นบุคคลเพียงคนเดียวหรือกลุ่มบุคคลก็ได้

2. ผู้ส่งสาร เป็นจุดเริ่มต้นของการสื่อความหมาย ผู้ส่งอาจจะเป็นบุคคลเพียงคนเดียวหรือกลุ่มบุคคลก็ได้ บทบาทที่สำคัญของผู้ส่งสาร คือ เลือกสรรที่มีความหมายที่จะใช้ในการสื่อสาร สร้างรหัสจากความหมายในรูปแบบของสาร และส่งสารออกไป

3. ข่าวสาร อาจจะเป็นข้อความ คำพูด รูปภาพ กิริยาท่าทางก็ได้ หน้าที่ที่สำคัญก็คือ กระตุ้นความหมายให้กับผู้รับสาร ข่าวสารจะแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ ข่าวสารที่ใช้วาจา ข่าวสารที่ไม่ใช้วาจา เช่น การเขียน วิทฺยู โทรทัศน์และเครื่องหมาย

4. ช่องทางสำหรับสาร หมายถึง การเดินทางของการสื่อสาร

5. ผู้รับสาร หมายถึง บุคคลผู้รับข่าวสาร ได้แก่ผู้ฟัง ผู้อ่าน ผู้รับคำสั่ง เป็นต้น อาจจะเป็นบุคคลเพียงคนเดียวหรือกลุ่มบุคคลก็ได้ บทบาทของผู้รับสารมีอยู่ 3 ประการ คือ รับสาร ถอดรหัสจากสารเพื่อให้ได้ความหมาย และโต้ตอบต่อความหมาย ประเด็นที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับผู้รับสารก็คือ “การถอดรหัส” ดังนั้น ผู้รับสารจะต้องตีความหมายโดยใช้ “กระบวนการรับรู้” สร้างความหมายขึ้นมาจากสาร

Sutherland (Sue Titus Reid, 1977:194-197) กล่าวไว้ใน Differential association theory ว่า สิ่งที่มีผลต่อการกระทำของผู้ชม สิ่งที่มีผลมากที่สุดคือโทรทัศน์ เนื่องจากโทรทัศน์จะถ่ายทอดและเผยแพร่ข่าวสารแล้วยังถ่ายทอดแง่มุมต่างๆ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของมนุษย์อีกมากมาย จากการศึกษาพบว่า โดยเฉลี่ยมนุษย์ดูโทรทัศน์สัปดาห์ละ 30 ชั่วโมง และเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และผู้หญิงดูโทรทัศน์มากกว่าผู้ชาย

จากการสื่อความหมายดังกล่าวข้างต้น สามารถนำมาอธิบายการยอมรับผู้กระทำผิดกลับคืนสู่สังคมได้ว่า ผู้กระทำผิด ก็คือสิ่งเรอย่างหนึ่งหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นแหล่งข่าวสาร สื่อต่างๆ ในสังคม ก็คือผู้ส่งสารที่จะทำให้คนในสังคมที่จะเข้ามาปฏิบัติสัมพันธ์หรือรับทราบข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ และการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับผู้กระทำผิดของสื่อต่างๆ ของสังคมนำเสนอข่าวเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในแง่ที่ไม่ดีตลอด จะทำให้คนในสังคมซึ่งเป็นผู้รับข่าวสารนั้น มีแนวโน้มที่จะมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้กระทำผิดไปด้วย ส่งผลให้มีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดนั้นไปในทางที่ไม่ดี หรือไม่ให้ออกสกลกลับเข้าสู่สังคม แต่ถ้าสื่อต่างๆ นำเสนอข่าวสารของผู้กระทำผิดกลับตัวและอยู่ในสังคมได้อย่างคนปกติ ก็จะทำให้คนในสังคมนั้นมีทัศนคติที่จะยอมรับผู้กระทำผิดได้ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดกลับเข้าสู่สังคมได้อีกครั้งหนึ่ง จะเห็นได้ว่า สื่อต่างๆ ของสังคม มีอิทธิพลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดกลับคืนสู่สังคม

2.8 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับ

2.8.1 แนวความคิดเรื่องการกระทำระหว่างกันด้วยสัญลักษณ์ (Symbolic Interactionism)

สุพัตรา สุภาพ (2546:18) ได้นำเสนอว่า ในชีวิตประจำวันของคนจะต้องมีการคบค้าสมาคมร่วมมือ ส่งเสริมกัน ขัดแย้งกัน หรือไม่ใส่ใจต่อกัน ฯลฯ เป็นกระบวนการปฏิบัติที่มีการคำนึงถึงบุคคลในสังคม เป็นการพยายามปฏิบัติไปตามวิถีทางที่สังคมยอมรับ เรียกว่า การมีปฏิริยาโต้ตอบต่อกัน การปฏิบัติโต้ตอบต่อกันจะมีแบบแผนในการปฏิบัติ การมีปฏิริยาโต้ตอบต่อกันของบุคคลแต่ละกลุ่ม ไม่ถึงกับมีกฎเกณฑ์ตายตัวแน่นอน เพียงแต่มีกฎเกณฑ์เป็นแนวทางที่ใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2545:121) กล่าวว่า ทฤษฎีนี้ เริ่มด้วยความคิดเรื่องการกระทำระหว่างกัน (Interaction) และสัญลักษณ์ (Symbol) ซึ่งเป็นหัวใจแล้วจึงขยายวงออกไปถึงมนุษย์แต่ละคน ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสังคม และสภาพของสังคมมนุษย์

การกระทำระหว่างกันทางสังคม (Social interaction) หมายถึง การกระทำของบุคคลที่มีผลอย่างใดอย่างหนึ่งต่อความคิดหรือการกระทำของบุคคลอีกคนหนึ่ง ในการกระทำระหว่างกันทางสังคมนั้น จะต้องมีการใช้สัญลักษณ์ (Symbol) อย่างใดอย่างหนึ่ง สื่อความหมายระหว่างกัน ใช้ภาษารูปภาพ ซึ่งมีความหมายสื่อความหมายกันได้

พรชัย ชันดี และคณะ (2543:138-140) นำเสนอว่า ทฤษฎีการกระทำระหว่างกันด้วยสัญลักษณ์นี้เป็นทฤษฎีที่ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของภาษาหรือสัญลักษณ์ซึ่งได้ถูกใช้ในกระบวนการติดต่อสื่อสารกันทางสังคม ทั้งนี้โดยอาศัยหลักการพื้นฐานว่าบุคคลจะสร้างหรือมีความสำนึกหรือความหมายแก่ตนเอง ต่อบุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์ใด เฉพาะในกระบวนการติดต่อสื่อสารในสังคมเท่านั้น

Mead (1934) ได้นำเสนอว่า ความหมายหรือความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลได้มีต่อสิ่งแวดล้อมต่อตนเองและต่อบุคคลอื่นๆ ในสังคม จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น และในกระบวนการติดต่อสื่อสารทางสังคมนั้น บุคคลสามารถที่จะมีส่วนร่วมในการให้ความหมายและความตั้งใจกับบุคคลอื่นและสามารถคาดหวังได้ว่าบุคคลอื่นมีการวางแผนในการมีกริยาโต้ตอบอย่างไร ดังนั้นการกระทำหรือกริยาของมนุษย์จะถูกสร้างหรือกำหนดโดยคำนิยามหรือความหมายร่วมกันกับบุคคลอื่นในสังคมแต่ไม่ได้ถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อมแต่อย่างใด เนื่องจากระเบียบทางสังคม (Social Order) เป็นผลมาจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์และติดต่อสื่อสารในสังคม ซึ่งกระบวนการนี้จะทำให้บุคคลในสังคมได้เรียนรู้กระบวนการทางสังคม 3 ประการ คือ การให้ความหมาย (Shared Meanings) พฤติกรรมที่สังคมคาดหวัง (Behavioral Expectations) และการรับรู้ประเมินตนเอง (Reflected Appraisals) ซึ่งกระบวนการทั้งสามรูปแบบนี้เป็นที่มาของพฤติกรรมของบุคคล (Matsueda,1992:1580)

หลักการสำคัญของทฤษฎีมีดังนี้ คือ (Masters & Roberson,1990:200)

- 1.สัญลักษณ์ที่บุคคลได้เรียนรู้และใช้อยู่ได้ปรากฏในโลกแห่งความเป็นจริง
- 2.บุคคลจะได้รับการเรียนรู้ทางสังคมผ่านทางบุคคลที่ได้คบหาสมาคม
- 3.ความเห็นหรือการให้ความหมายต่อสถานการณ์ใดที่เกิดขึ้นของบุคคล เป็นแหล่งกำเนิดของพฤติกรรมของบุคคลนั้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งการแปลความหมายต่อความเป็นจริงเป็นบ่อเกิดของพฤติกรรมมนุษย์

สุพัตรา สุภาพ (2546:54-55) ได้นำเสนอว่า ทฤษฎีของ Mead เรื่องความเป็นตัวตนได้เน้นกฎเกณฑ์บางอย่างที่บุคคลได้เริ่มสร้างความรู้สึกรู้เกี่ยวกับตัวเองและจิตใจ และความรู้สึกรู้ทั่วไปอันเป็นผลมาจากกระบวนการฝึกอบรมทางสังคมจนสร้างความเป็นตัวตนขึ้น Mead แบ่งตัวตนออกเป็น 2 ส่วนคือ I และ Me

I คือ ส่วนที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง เป็นส่วนที่บุคคลแสดงออก ไม่ใช่ความต้องการของสังคม Me คือ ส่วนที่รับเอาทัศนคติ ความคิดอ่าน กฎเกณฑ์ ระเบียบประเพณี ที่มีอยู่มาเป็นของตน โดยไม่คัดค้าน เป็นการยอมรับความต้องการของสังคม

จากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น จะสามารถนำมาอธิบายการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมได้ ดังนี้ ในการยอมรับบุคคลใดบุคคลหนึ่งของคนนั้นจะต้องเรียนรู้โดยการเรียนรู้ให้ความหมายต่อบุคคลนั้นก่อนว่าคนนั้นเป็นคนอย่างไร จึงเอาทัศนคติ ความคิดอ่าน ที่มีอยู่ก่อน แล้วถึงจะปฏิบัติหรือให้การยอมรับบุคคลนั้น เป็นไปตามที่ประสบการณ์ที่มีอยู่ก่อน

2.8.2 ทฤษฎีการรับรู้ทางสังคม (Theories of Social Perception)

การรับรู้ทางสังคม (Social Perception) เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเข้าใจบุคคลที่รอบตัวเรา (บุญเยี่ยม ตรีคุณวงศ์, 2528:580-581 อ้างถึงใน ตรีรัตน์ เวชพานิชย์, 2530:33) การรับรู้ทางสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก เมื่อบุคคลที่ได้รับการรับรู้ทางสังคมมาอย่างใดก็มักจะแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการรับรู้ทางสังคมนั้น เช่น รับรู้ว่า นาย ก. เป็นคนดี ก็จะแสดงพฤติกรรมด้วยการให้ความเคารพ ในชีวิตประจำวันมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องกับรอบๆ ตัวเราเป็นจำนวนมาก เช่น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ๆ เป็นต้น คนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเราซึ่งมีพฤติกรรมต่างๆ เช่น การพูดจา กิริยาท่าทาง การสัมผัส บุคคลจึงเกิดการรับรู้ทางสังคมขึ้น การรับรู้จะเป็นพื้นฐานของความร่วมมือในการประกอบกิจกรรมต่างๆ ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม

ฟรีดแมน (Freedman, 1970) ได้ประมวลอิทธิพลของการรับรู้ทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลดังต่อไปนี้

1. บุคคลควรจะรับรู้พฤติกรรมและยอมรับบุคคลอื่น หากพฤติกรรมนั้นมีผลในทางบวก และสร้างความประทับใจแก่ตนเอง เช่น นาย ก. เห็น นาย ข. เป็นคนสุภาพยิ้มแย้มแจ่มใส ถึงแม้ว่าจะพบกับเป็นครั้งแรกก็เกิดความประทับใจ เป็นต้น

2. บุคคลจะประเมินว่า พฤติกรรมอย่างไรจึงจะเป็นที่ยอมรับ เช่น ชอบหรือพอใจในการกระทำเช่นนั้น ก็จะแสดงตอบในทางที่ดี ตรงกันข้าม ถ้าไม่ชอบไม่พอใจพฤติกรรมเช่นนั้น ก็จะตอบสนองในทางที่ไม่ดี เป็นต้น

3.บุคคลที่มีสัมพันธภาพอันดีต่อกัน ก็มักจะมีการยอมรับ และมีพฤติกรรมที่ดีต่อกันด้วย

4.การรับรู้ทางสังคม มักจะมีอคติเข้าไปเกี่ยวข้อง ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากที่ควรจะเป็น เช่น คนบางคนมองในแง่ดีเพียงด้านเดียว หรือมองในแง่ร้ายเพียงด้านเดียวก็ได้

โดยสรุป การรับรู้ทางสังคมมีอิทธิพลต่อการยอมรับผู้อื่น และพฤติกรรมที่จะแสดงต่อผู้อื่น หากเรารับรู้ว่าผู้อื่นเป็นคนดีมีพฤติกรรมที่ดี เรามักจะแสดงพฤติกรรมในทางบวกตอบสนองในทางที่ดี แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าเรารับรู้ว่าผู้อื่นไม่ดีก็จะแสดงพฤติกรรมในทางลบ และมีพฤติกรรมในการต่อต้าน

2.8.3 ทฤษฎีตราหรือประทับตรา (Labeling theory)

พรชัย ชันดี และคณะ(2543:146-147) ได้สรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับทฤษฎีตราหรือประทับตราไว้ดังต่อไปนี้

1.การกำหนดตัวเอง (Self-Image) บุคคลจะมีการกำหนดเป็นตนเองหรือการสร้างภาพลักษณ์ (Self-Image) ตามภาพพจน์ที่บุคคลอื่นกำหนดให้ ดังนั้นบุคคลจะมีความคิดหรือความเชื่อว่าเป็นตนเองเป็นบุคคลมีบุคลิกอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับคนที่คนในสังคมโดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดได้กำหนดความหมายให้ ซึ่งบุคคลดังกล่าวก็จะแสดงออกหรือมีบุคลิกตามความเชื่อที่ตนเองถูกบุคคลอื่นกำหนดกำหนดให้เป็นเช่นนั้น (Vold & Bernard,1986) ทฤษฎีตราจะอธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการที่บุคคลเชื่อว่าตนเองเป็นอาชญากร ทั้งที่มีสาเหตุมาจากการที่บุคคลในสังคมได้กำหนดให้บุคคลดังกล่าวเป็นอาชญากร

2.พฤติกรรมเบี่ยงเบนดั้งเดิมหรือครั้งแรก (Primary Deviance) เชื่อว่าพฤติกรรมหรือเบี่ยงเบนครั้งแรกเกิดจากปัจจัยทางชีวภาพ จิตวิทยา และสภาพแวดล้อมทางสังคม แต่ก็ยังเป็นพฤติกรรมที่ลักษณะไม่สม่ำเสมอ เกิดไม่บ่อยครั้งและไม่เป็นรูปแบบที่ถาวร นอกจากนี้หากไม่มีการถูกดำเนินการลงโทษทางสังคมไม่ว่าจะเป็นรูปแบบอย่างไรไม่เป็นทางการหรือเป็นทางการ พฤติกรรมอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนเหล่านี้อาจจะคงอยู่แต่ก็มีลักษณะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว และไม่บ่อยครั้ง อีกทั้งยังไม่มีการพัฒนาเป็นรูปแบบที่ถาวร (Lermert,1951;Akers,1994)

3.พฤติกรรมเบี่ยงเบนถาวร (Secondary Deviance) สาเหตุที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนถาวรมาจากกระบวนการควบคุมทางสังคมที่ทำให้บุคคลที่ถูกลงโทษทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นการถูกดำเนินคดี หรือถูกสังคมดูถูกและไม่ให้เข้าร่วมในสังคม การปฏิบัติตามกระบวนการ

ควบคุมนี้จะสร้างประสบการณ์ใหม่ให้แก่บุคคลที่ถูกจับกุมหรือลงโทษ ทำให้เขาเกิดความรู้สึกนึกคิดว่าเป็นคนภายนอกสังคมเป็นคนแล้วที่สังคมไม่ต้องการ สิ่งเหล่านี้จะทำให้บุคคลเหล่านี้เกิดการพัฒนาความรู้สึกนึกคิดและสำคัญตนเองว่าเป็นอาชญากร ซึ่งจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนที่ถาวรตลอดไป (Tannenbaum,1938;Becker,1963;Lemert,1967)

4. ทางเลือกของบุคคลที่ถูกตีตรา (Alternative Behavior) แม้ว่าทฤษฎีจะเชื่อว่าเมื่อบุคคลถูกตีตราว่าเป็นอาชญากรนั้นยังคงมีทางเลือกพฤติกรรมของตนเองในอนาคต หากแต่การตีตราจะทำให้ทางเลือกของบุคคลนั้นมีน้อยลงแล้วยังทำให้บุคคลดังกล่าวควบคุมการเลือกพฤติกรรมต่อไปได้น้อยลงด้วย เนื่องจากการที่บุคคลถูกขับไล่ออกจากสังคม หรือไม่ก็ถูกสังคมกำหนดให้เป็นคนชั่วหรือคนเลวทั้งที่ไม่ได้แสดงพฤติกรรมอาชญากรรมออกมา เป็นเหตุให้บุคคลที่ถูกตีตราดังกล่าวต้องไปรวมกลุ่มกับบุคคลที่ถูกตีตราหรือประณามเหมือนกัน (Lemert,1951;Becker,1963)

บุคคลทั่วไปอาจมีพฤติกรรมอาชญากรรมบ้างเป็นครั้งคราว ไม่สม่ำเสมอ และไม่รุนแรงหรือร้ายแรง หากแต่เมื่อบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าวถูกดำเนินการตามกฎหมายควบคุมทางสังคมแล้ว โดยเฉพาะถูกดำเนินคดีโดยหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของรัฐ บุคคลดังกล่าวก็จะเข้าสู่กระบวนการกำหนดตนเองเป็นอาชญากรหรือบุคคลผิดปกติ ตลอดจนได้รับความอับอายหรือความเสื่อมเสีย จึงไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตได้อย่างคนธรรมดาในสังคมได้อีก เป็นเหตุให้บุคคลดังกล่าวสร้างความรู้สึกรู้สึกคิดว่าเป็นอาชญากรที่ไม่สามารถแก้ไขได้จึงได้เพิ่มโอกาสทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรมถาวร

ภาพที่ 4 แสดงกระบวนการตีตราหรือประทับตรา

ที่มา: พรชัย ชันติ และคณะ พ.ศ.2543 หน้า147

สุพัตรา สุภาพ (2546:10) กล่าวว่า ทฤษฎีนี้เชื่อว่า การกระทำใดจะเป็นการกระทำเบี่ยงเบนหรือไม่เพียงไร ขึ้นอยู่กับสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่ เช่น สังคมจะระบุว่ากระทำนั้นๆ

เบี่ยงเบนหรือไม่เบี่ยงเบน ผิดหรือถูก ซึ่งเป็นเรื่องของความรู้สึกของสังคมต่อพฤติกรรมบางอย่าง หรือสภาพการณ์บางอย่าง หากมีสภาพการณ์ประเภทนี้เกิดขึ้นจะทำให้ ประการแรก กลุ่มบุคคลหนึ่ง จะมีอำนาจเหนือหรือได้เปรียบกลุ่มอื่น โอกาสของกลุ่มนั้นจึงมีน้อย จนในที่สุดอาจจะถูกกีดกัน หรือถูกลงโทษ ประการที่สอง บุคคลที่ถูกตีตราอาจจะยอมรับว่าการกระทำนั้นๆ เป็นความผิด ซึ่ง อาจจะทำให้บุคคลนั้นอยากเป็นคนไม่ดีโดยสมบูรณ์แบบให้หมดเรื่องหมดราวไป เช่น คนที่ถูกตราหน้าว่าเป็นคนติดยาเสพติด ก็อาจจะใช้ชีวิตแบบคนติดยาอย่างเต็มตัวด้วยการไม่ทำงาน ใช้ชีวิตสบายๆ ไม่อยากรักษาตัว ทำตามอำเภอใจ รวมทั้งประกอบอาชญากรรม เช่น ลักเล็กขโมยน้อย ฆ่า ปล้น เป็นต้น

ซูชาติ ศิวกาญจน์ (2539:11) นำเสนอว่า ทฤษฎีนี้เชื่อว่าการกระทำใดจะเป็นการเบี่ยงเบนหรือไม่เพียงไร ขึ้นอยู่กับสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่ เช่น สังคมจะระบุว่ากระทำนั้นๆ เบี่ยงเบนหรือไม่เบี่ยงเบน ผิดหรือถูก

จากทฤษฎีข้างต้นนั้น สามารถนำมาอธิบายการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคมได้ดังนี้ การประทับตรานั้นเริ่มต้นจากการที่มีผู้เบี่ยงเบน ซึ่งผู้กระทำความผิดเป็นครั้งแรก ก็ถือว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนไปจากที่สังคมคาดหวังไว้แล้วสังคมจึงไม่เกิดการยอมรับและเริ่มประทับตราผู้กระทำความผิดนั้นว่าเป็นคนที่ไม่ดีและสังคมไม่ต้องการ เมื่อสังคมลงโทษเป็นอย่างนั้น โอกาสที่ได้รับจึงมีน้อยลงไปที่จะกลับตัวเป็นคนดีอีกครั้ง แต่ถ้าผู้กระทำความผิดพยายามที่จะกลับตัว สังคมก็คงที่จะคอยดูต่อไปว่าจะกลับตัวได้หรือไม่ ถ้าปฏิบัติตัวดีขึ้น โอกาสที่จะได้รับการยอมรับมีมากขึ้น แต่ถ้าผู้กระทำความผิดนั้นยังไม่พยายามกลับตัวอีก และไปกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 หรือครั้งที่ 3 ต่อไป การยอมรับของคนในสังคมคงน้อยลงจนไม่อาจที่จะยอมรับผู้กระทำความผิดนั้นกลับเข้าสู่สังคมได้ ผู้กระทำความผิดนั้นก็กลายเป็นอาชญากรโดยแท้จริง ซึ่งจะเห็นได้ว่า ทฤษฎีนี้มีอิทธิพลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคมด้วย

2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2526:126) ได้ทำการศึกษา “ภาพพจน์ของผู้ติดยาเสพติดให้โทษในสายตาประชาชน” จากผลการวิจัยพบว่า ประชากรผู้มีการศึกษาสูงขึ้นไปมีแนวโน้มที่จะมอง “ภาพพจน์ของผู้ติดยา” ตามแนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยา (เป้าหมายคือการปรับปรุงบุคลิกภาพและพฤติกรรมของผู้กระทำผิด) มากขึ้น เนื่องจากการเรียนการสอนในระดับสูงขึ้นไปมีส่วนทำให้บุคคลมีทรรศนะที่กว้างไกล และพร้อมที่จะยอมรับบุคคลที่ติดยากลับเข้าสู่สังคมมากขึ้น และอายุก็มี

ผลกระทบต่อ “ภาพพจน์ของผู้ติดยา” เช่นกัน คือ บุคคลที่มีอายุสูงขึ้น มักมองผู้ติดยาเสพยาเสพติดไปตามแนวความคิดทฤษฎีอาชญาวิทยาดั้งเดิม (เป้าหมายคือการลงโทษและยับยั้งชั่งบุญผู้กระทำผิด) มากยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่าจากงานวิจัยข้างต้น ระดับการศึกษา และอายุมีผลต่อการยอมรับผู้ติดยาเสพยาเสพติด ซึ่งยอมรับมีผลต่อการยอมรับผู้พ้นโทษคดียาเสพติด

ประเทือง ธนียผล (2530) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การใช้วิธีการบำบัดรักษาและอบรมฟื้นฟู (แบบบังคับ) แทนการใช้เรือนจำต่อผู้กระทำผิดฐานเสพยาเสพติด” โดยมีกลุ่มประชากรตัวอย่างคือ บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพยาเสพติด รวมทั้งหมด 300 คน ได้แก่ ผู้พิพากษา อัยการ ตำรวจ ราชทัณฑ์ ป.ป.ส. แพทย์และพยาบาล ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. บุคลากรส่วนใหญ่ในกระบวนการยุติธรรมและที่ปฏิบัติงานด้านบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพยาเสพติด มีความเห็นว่า “ผู้ติดยาเสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วย ไม่ใช่อาชญากร” จึงไม่ควรใช้โทษจำคุกแก่ผู้ติดยาเสพยาเสพติด

2. ควรสนับสนุนให้ใช้วิธีบำบัดรักษาผู้กระทำผิดฐานเสพยาเสพติดครั้งแรก โดยมีเงื่อนไขบังคับให้รับการบำบัดรักษาจนครบขั้นตอน โดยสถานบำบัดรักษาที่ดั่งขึ้น โดยเฉพาะ แทนการบำบัดรักษาในเรือนจำและทัณฑสถาน ซึ่งควรใช้กับผู้ที่เสพยาเสพติดซ้ำหลายๆ ครั้งเล็กไม่ได้ โดยให้มีโทษจำคุกอย่างน้อย 2 ปี ขึ้นไป ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อยู่บำบัดรักษาครบทุกขั้นตอนจนแน่ใจว่าเลิกได้

3. ควรปรับปรุงกฎหมายยาเสพติด ให้ศาลลงโทษอย่างหนักแก่ผู้กระทำผิดฐานผลิตและค้ายาเสพติดและควรมีกฎหมายยึดทรัพย์สินของผู้กระทำผิดดังกล่าวด้วย

จากผลงานการวิจัยนี้จะเห็นได้ว่า บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมซึ่งถือว่าเป็นอาชีพหนึ่งของคนในสังคม ให้การยอมรับว่าผู้ติดยาเสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วย จึงไม่ควรใช้โทษจำคุกแก่ผู้ติดยาเสพยาเสพติด และยังยอมรับว่าผู้กระทำผิดครั้งแรก ต้องนำไปบำบัดรักษา ส่วนกระทำผิดหลายๆ ครั้ง ให้มีโทษจำคุก อีกทั้งควรให้มีโทษอย่างหนักแก่ผู้กระทำผิดฐานผลิตและค้ายาเสพติด ซึ่งจะมีผลต่อการยอมรับรับในเรื่องฐานความผิดด้วย

วาสุเทพ ทองเจิม (2540) ได้ทำการศึกษาถึงมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย ในสถานแรกรับ (บ้านเมตตา) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า

ส่วนใหญ่ติดยาเสพติด ขาดความสนใจจากบิดามารดา/ผู้ปกครอง และกระทำผิดเนื่องจากเพื่อนชวนเป็นอันดับหนึ่ง

นัทธิต จิตสว่าง และศุมนทิพย์ ใจเหล็ก (2544:26-27) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด” โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือนักโทษเด็ดขาดในคดีเสพยาและจำหน่ายยาเสพติด จากเรือนจำ/ทัณฑสถานตามภูมิภาคต่างๆ ทั้งประเทศ 17 แห่ง จำนวน 365 ราย ซึ่งผลของการวิจัยในเรื่องข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทางชีวิตของผู้เสพยา ผู้ค้ารายย่อย ผู้ค้ารายใหญ่ มีดังต่อไปนี้

1. เส้นทางชีวิตผู้เสพยา

ผู้เสพยาส่วนใหญ่ ร้อยละ 72.4 เป็นเพศชาย และมีผู้เสพยาที่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 27.6 สาเหตุที่เพศชายเข้าสู่ขบวนการเป็นผู้เสพยาเสพติดมากกว่าผู้หญิง เนื่องมาจากเพศชายเป็นเพศที่มีความอยากรู้อยากเห็นและอยากรทดลองมากกว่าเพศหญิง ประกอบกับเพศชายโดยส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมรวมกลุ่มกับเพื่อน และมีการถ่ายทอดค่านิยม พฤติกรรมร่วมกันในกลุ่ม หากไม่ปฏิบัติตามกลุ่มใหญ่จะไม่สามารถรวมกลุ่มกับเพื่อนในกลุ่มได้ ดังนั้น เพศชายที่มีเพื่อนเสพยาเสพติดจะถูกชักจูงได้ง่าย มีการเลียนแบบถ่ายทอดพฤติกรรมการเสพยาเสพติดได้ง่าย ในขณะที่เพศหญิงหากมีการรวมกลุ่มกันอาจจะมีการถ่ายทอดค่านิยมพฤติกรรมในเรื่องความสวยงามมากกว่า พฤติกรรมประเภทอื่นๆ นอกจากนี้ การเกี่ยวข้องกับอบายมุขต่างๆ อาทิ ดื่มสุรา เล่นการพนัน รวมทั้งยาเสพติดอาจเป็นพฤติกรรมในการแสดงออกถึงความเป็นลูกผู้ชายในกลุ่มเพศชายที่มีระดับการศึกษาและสถานภาพไม่สูงมากนัก จึงทำให้เพศชายเป็นผู้เสพยาเสพติดมากกว่าเพศหญิง

ผู้เสพยาส่วนใหญ่ ร้อยละ 48.3 มีอายุขณะถูกจับกุมน้อยกว่า 25 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่น เป็นวัยที่คึกคะนอง มีความอยากรู้อยากเห็นและอยากรทดลอง อีกทั้งยังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต การปฏิบัติต่างๆ จะให้อารมณ์มากกว่าเหตุผล วัยรุ่นอันเป็นวัยคึกคะนอง มีความต้องการทดลองเสพยาเสพติดเนื่องจากเห็นเพื่อนเสพยาจึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งให้กลุ่มวัยรุ่นเข้าสู่ขบวนการเสพยาเสพติดมากกว่าช่วงอายุอื่นๆ ผู้ที่มีอายุน้อยจะเสพยาเสพติดมากกว่าผู้ที่มีอายุเพิ่มมากขึ้น

2. เส้นทางชีวิตผู้ค้ายาเสพติดรายย่อย

ผู้ค้ารายย่อยส่วนใหญ่ ร้อยละ 76.7 เป็นเพศชาย มีผู้ค้ารายย่อยที่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 23.3 อาจเนื่องมาจากการค้ายาเสพติดเป็นงานที่เสี่ยงต่อการจับกุม ดังนั้น เพศหญิงจึงเข้าสู่ขบวนการดังกล่าวน้อยกว่าเพศชายที่ชอบเสี่ยงมากกว่า ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่เข้าสู่ขบวนการเป็นผู้ค้ารายย่อย เพราะประสบกับปัญหาความยากจนต้องเลี้ยงดูลูกไม่มีทางเลือกในชีวิตหรือเพศชายอาจเห็นว่าการค้ายาเสพติดเป็นงานที่ทำได้ง่าย

ผู้ค้ารายย่อยส่วนใหญ่ ร้อยละ 34.2 มีอายุไม่เกิน 25 ปี ซึ่งอยู่ช่วงวัยรุ่น มีการปฏิบัติตนโดยให้อารมณ์มากกว่าเหตุผลในการดำรงชีวิต อีกทั้งยังขาดประสบการณ์ในชีวิต ผู้ค้ารายย่อย ร้อยละ

29.2 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 25.0 มีอายุระหว่าง 26-30 ปี ซึ่งจัดเป็นวัยที่มีประสบการณ์ในชีวิตพอสมควรทั้งประกอบด้วยวัยดังกล่าวอยู่ในช่วงวัยวุฒิที่เป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มตัว จึงอาจเป็นวัยที่ต้องการสร้างฐานะ ต้องการใช้จ่ายเงินในการดำรงชีวิต เพราะโดยส่วนใหญ่เป็นช่วงวัยที่มีครอบครัว อาจทำให้มีภาระค่าใช้จ่ายได้

3.เส้นทางชีวิตผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่

ผู้ค้ารายใหญ่ส่วนใหญ่ ร้อยละ 85 เป็นเพศชาย เนื่องจากเป็นงานที่มีความเสี่ยงสูง รวมทั้งเทคนิคในการค้าที่มีความสลับซับซ้อนทั้งในขั้นตอนการค้า การลำเลียง การเก็บเงิน การหลบหนี ตำรวจ การเก็บซ่อนของ ซึ่งอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้เพศหญิงเข้าสู่ขบวนการเป็นผู้ค้ารายใหญ่น้อยกว่าเพศชาย เพศหญิงที่เข้าสู่ขบวนการค้ายาเสพติด ร้อยละ 15 ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ประสบกับปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาครอบครัว หรือมีความกดดันที่ทำให้ต้องค้ายาเสพติดเพื่อความอยู่รอดของทั้งตนเองและครอบครัวเป็นสำคัญ

ผู้ค้ารายใหญ่ส่วนใหญ่ ร้อยละ 40 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี แสดงให้เห็นถึงเส้นทางชีวิตของผู้ค้ารายใหญ่จะมีวงจรชีวิตของการเป็นอาชญากรในช่วงอายุ 31-40 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีประสบการณ์ในชีวิตพอสมควร ในการค้ายาเสพติดมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้จักคนในวงการ ทั้งแหล่งในการซื้อขาย รวมทั้งแหล่งในการจำหน่ายยาเสพติด จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ค้ารายใหญ่มีช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปีมากที่สุด

จากผลการวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ในเรื่องของเพศของผู้กระทำความผิดยาเสพติดนั้น มีเพศชายจะกระทำความผิดมากกว่าเพศหญิง ไม่ว่าจะเป็น การเสพยาเสพติด การค้ายาเสพติด ซึ่งสาเหตุของเพศชายในการกระทำผิด เนื่องจากชอบความเสี่ยง หรืออยากลอง ต้องการสร้างฐานะ แสดงความเป็นเพศชายเพื่อให้เกิดการยอมรับในกลุ่มเพื่อน ซึ่งเหตุผลในการกระทำผิดจะต่างกับเพศหญิง คือเพศหญิงจะกระทำผิดเพราะความจำเป็นเท่านั้น เช่น มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ต้องดูแลครอบครัว เป็นต้น ดังนั้น เมื่อผู้กระทำผิดพันโทษออกมา ย่อมส่งผลต่อการยอมรับของคนในสังคม โดยผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเพศหญิงย่อมได้รับการยอมรับจากคนในสังคมมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเพศชาย

จากผลการวิจัยยังพบว่า อายุของผู้กระทำผิด ในเรื่องการเสพ จะมีผู้กระทำผิดมากในช่วงอายุไม่เกิน 25 ปี เป็นส่วนใหญ่เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นวัยรุ่น จึงใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลในการกระทำผิด และในเรื่องของการค้ายาเสพติดรายย่อยอยู่ในช่วงอายุ 26-40 ปี และค้ายาเสพติดรายใหญ่อยู่ในช่วงอายุ ระหว่าง 31-40 ปี เป็นช่วงของวัยผู้ใหญ่ซึ่งเหตุผลในการกระทำผิดจึงไม่ใช้อารมณ์เหมือนกับวัยรุ่น แต่เป็นเรื่องของการสร้างฐานะ ต้องการเงินมาดำรงชีวิต ต้องการ

ความร่ำรวย ดังนั้น เมื่อผู้กระทำผิดพินโทษออกมา ย่อมส่งผลต่อการยอมรับของคนในสังคม โดยผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่มีอายุน้อยย่อมได้รับการยอมรับจากคนในสังคมมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่มีอายุมาก

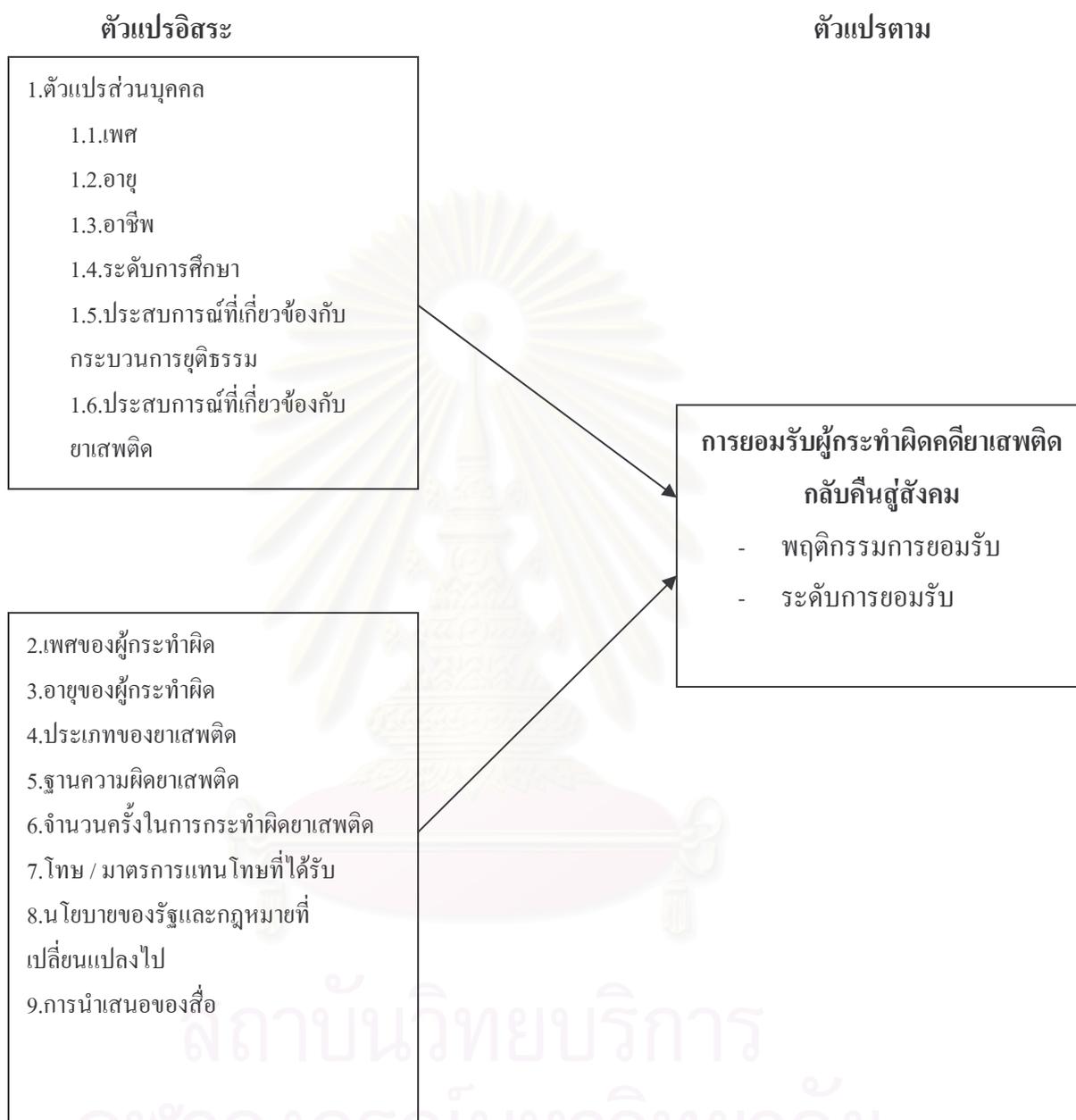
ชลธร ไทยกกล้า (2544:88) ได้ทำการประเมินโครงการค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ต้องโทษคดีอาเสพติด โดยกองทัพบก “โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง” พบว่า ผลผลิตของโครงการค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด จำนวน 101 คน ได้ผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพครบตามหลักสูตรจำนวน 100 คน ไม่ผ่านหลักสูตร 1 คน เนื่องจากไม่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของหลักสูตร ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเป้าหมายของโครงการสามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยผู้ที่ผ่านการฟื้นฟูมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดและพฤติกรรมไปในทางที่ดี มีความเข้มแข็ง และมั่นใจในการที่จะกลับเข้าไปอยู่ในสังคมอย่างปกติสุข

ทิวาพงษ์ พลุโต (2544) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการค้ายาเสพติดของผู้ต้องขังสตรี ทักษสถานหญิงกลาง พบว่า ความเป็นผู้ที่มีการศึกษาน้อยทำให้ผู้ต้องขังสตรีค้ายาเสพติด และการมีเพื่อนติดยาเสพติดทำให้ผู้ต้องขังสตรีค้ายาเสพติด สำหรับการแก้ไขปัญหาของกลุ่มผู้ต้องขังหญิงไม่ให้ค้ายาเสพติดอีกก็คือ “การให้โอกาส” ในการกลับตัวกลับใจให้เป็นคนดีของสังคมและประกอบอาชีพสุจริตอีกครั้ง โดยไม่ตัดกลุ่มเหล่านี้เป็นส่วนเกินของสังคม คือ ตราหน้าพวกเขาเป็นคนผิดตลอดไป ซึ่งอาจทำให้กลุ่มคนเหล่านี้ ไม่มีหนทางในการเป็นคนดีจึงต้องกลับเข้าสู่วังวนของยาเสพติดอีกก็ได้

จากแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ประมวล สรุปและสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังที่จะกล่าวต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.10.กรอบแนวความคิดในการวิจัย

2.11 สมมติฐานการวิจัย

1. ตัวแปรส่วนบุคคลของคนในสังคมที่แตกต่างกันมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดแตกต่างกัน ดังนี้

- 1.1. เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าเพศชาย
- 1.2. คนที่มีอายุมากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่มีอายุน้อย

1.3.อาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าอาชีพราชการ/รัฐวิสาหกิจ

1.4.คนที่มีการศึกษาสูงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำ

1.5.คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม

1.6.คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

2.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเพศชาย

3.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่เป็นผู้ใหญ่

4.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมประเภทอื่นได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมประเภทร้ายแรง

5.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมฐานเสพยาเสพติดได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมฐานอื่น

6.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดซ้ำคดีอาชญากรรม

7.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่ไม่เคยได้รับการแก้ไขฟื้นฟู

8.นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมของคนในสังคม

9.การนำเสนอข่าวสารของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม

2.12 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

“ตัวแปรส่วนบุคคล” หมายถึง เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมหรือยาเสพติด ของคนในสังคม

“เพศ” หมายถึง เพศของคนในสังคมทั้งเพศหญิงและเพศชาย

“คนที่มีอายุมาก” หมายถึง คนในสังคมที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป โดยใช้เกณฑ์การแบ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (Mean)

“**คนที่มีอายุน้อย**” หมายถึง คนในสังคมที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปีลงมา โดยใช้เกณฑ์การแบ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (Mean)

“**อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ**” หมายถึง คนที่มีอาชีพรับราชการประเภทต่าง ๆ โดยรับเงินเดือนจากรัฐบาล หรือมีอาชีพทำงานในรัฐวิสาหกิจ

“**อาชีพอื่น**” หมายถึง คนที่มีอาชีพนอกเหนือจากอาชีพราชการหรือรัฐวิสาหกิจ เช่น ลูกจ้าง บริษัท ค้าขาย นักธุรกิจ เกษตรกรรม นิสิต นักเรียน นักศึกษา เป็นต้น

“**คนที่มีการศึกษามาก**” หมายถึง การได้รับการศึกษาของคนในสังคม ที่มีระดับจบการศึกษาชั้นสูงสุด ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

“**คนที่มีการศึกษาน้อย**” หมายถึง การได้รับการศึกษาของคนในสังคม ที่มีระดับจบการศึกษาชั้นสูงสุด น้อยกว่าปริญญาตรีลงมา

“**คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม**” หมายถึง คนในสังคมนั้น เคยมีส่วนเกี่ยวข้องในการบวนการยุติธรรมในฐานะใดฐานะหนึ่ง เช่น เป็นโจทก์ จำเลย พยาน นายประกัน หรืออาสาสมัครคุมประพฤติ เป็นต้น

“**คนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม**” หมายถึง คนในสังคมที่ไม่เคยมีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมในฐานะใดฐานะหนึ่ง เช่น ไม่เคยเป็นโจทก์ จำเลย พยาน หรือเป็นอาสาสมัครคุมประพฤติ เป็นต้น

“**คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติด**” หมายถึง คนในสังคมมีความสัมพันธ์กับยาเสพติด ได้แก่ เคยเป็นผู้เสพยาเสพติด ผู้ค้า หรือมีความสัมพันธ์กับคนที่เสพยาเสพติดหรือค้ายาเสพติด ได้แก่ เป็นบิดามารดา เป็นพี่น้อง เป็นลูกป้า น้าอา เป็นเพื่อน เป็นคนรัก

“**คนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติด**” หมายถึง คนในสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับยาเสพติดหรือความสัมพันธ์กับคนที่เสพยาหรือค้ายาเสพติด

“ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน” หมายถึง ผู้กระทำผิดยาเสพติดที่มีอายุตั้งแต่ 7 ปี ถึงอายุ 18 ปีบริบูรณ์

“ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่” หมายถึงผู้กระทำผิดยาเสพติดที่มีอายุเกินกว่า 18 ปีขึ้นไป

“ประเภทของยาเสพติด” หมายถึง การจำแนกลักษณะ ชนิดของยาเสพติด ซึ่งบัญญัติไว้ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

“ยาเสพติดประเภทร้ายแรง” หมายถึง ยาเสพติดที่อยู่ในประเภท 1 ได้แก่ เฮโรอีน และ เมทแอมเฟตามีน ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

“ยาเสพติดประเภทอื่น” หมายถึง ยาเสพติดที่นอกเหนือประเภท 1 ได้แก่ ยาเสพติด ประเภท 2-5 เช่น ผีนมวัว มอร์ฟิน กัญชา พืชกระท่อม เป็นต้น ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

“ฐานความผิดคดียาเสพติด” หมายถึง วิธีการ รูปแบบ หรือ ลักษณะของการกระทำผิด ยาเสพติด ซึ่งบัญญัติไว้ตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ว่าเป็นความผิด ตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ ฐานแสพ ฐานมีไว้ในความครอบครอง จำหน่าย ผลิต นำเข้า เป็นต้น

“จำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด” หมายถึง จำนวนครั้งในการกระทำผิด ยาเสพติดที่ถูกจับกุมดำเนินคดี โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

“กระทำผิดครั้งแรก” หมายถึง ผู้กระทำผิดกระทำผิดคดียาเสพติดและถูกจับกุมดำเนิน คดีเป็นครั้งแรก

“กระทำผิดซ้ำ” หมายถึง ผู้กระทำผิดกระทำผิดคดียาเสพติดที่ถูกจับกุมดำเนินคดีตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป

“โทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ” หมายถึง โทษที่ได้รับจากกระบวนการยุติธรรม เช่น โทษจำคุก โทษปรับ เป็นต้น มาตรการแทนโทษที่ได้รับ ได้แก่ คุมประพฤติ พักการลงโทษ บำบัด

ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง เป็นต้น

“ผู้กระทำผิดที่ได้รับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู” หมายถึง ผู้ที่ได้รับโทษ / มาตรการแทนโทษ ที่ได้รับ ที่ต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพ ได้แก่ อยู่ในสถานฟื้นฟูสมรรถภาพ (โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง) อยู่ในสถานฝึกอบรม (สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน) อยู่ในเรือนจำที่มีการแก้ไขฟื้นฟู เป็นต้น

“ผู้กระทำผิดที่ไม่เคยได้รับการบำบัดฟื้นฟู” หมายถึง ผู้ที่ได้รับโทษ/มาตรการแทนโทษ ที่ได้รับ ที่ไม่ต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพ ได้แก่ อยู่ในเรือนจำที่ไม่มีการแก้ไขฟื้นฟู ได้รับโทษปรับ เป็นต้น

“นโยบายของรัฐ” หมายถึง กรอบในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของรัฐบาล ที่ใช้ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดกฎหมายยาเสพติด

“กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป” หมายถึง กฎหมายที่บังคับใช้ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด จากเดิมที่เน้นผู้กระทำผิดเป็นอาชญากร ไปสู่กฎหมายการแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยาเสพติด และรูปแบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดกฎหมายยาเสพติด ที่เน้นผู้กระทำผิดเป็นผู้ป่วย ควรได้รับการแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพตามพระราชบัญญัติแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545

“การนำเสนอข่าวสารของสื่อ” หมายถึง การนำเสนอข่าวสารต่างๆ ของสื่อ ทั้งที่เป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำผิดยาเสพติด รวมถึงการประชาสัมพันธ์ในเรื่องการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด อันเป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำผิดยาเสพติด ได้แก่ การบำเพ็ญประโยชน์ของผู้ต้องขัง การทำงานสาธารณะ การได้รับการแก้ไขฟื้นฟู เป็นต้น ส่วนการนำเสนอข่าวสารต่างๆ ของสื่อ ที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำผิดยาเสพติด และยังเป็นผลร้ายต่อผู้กระทำผิดยาเสพติด

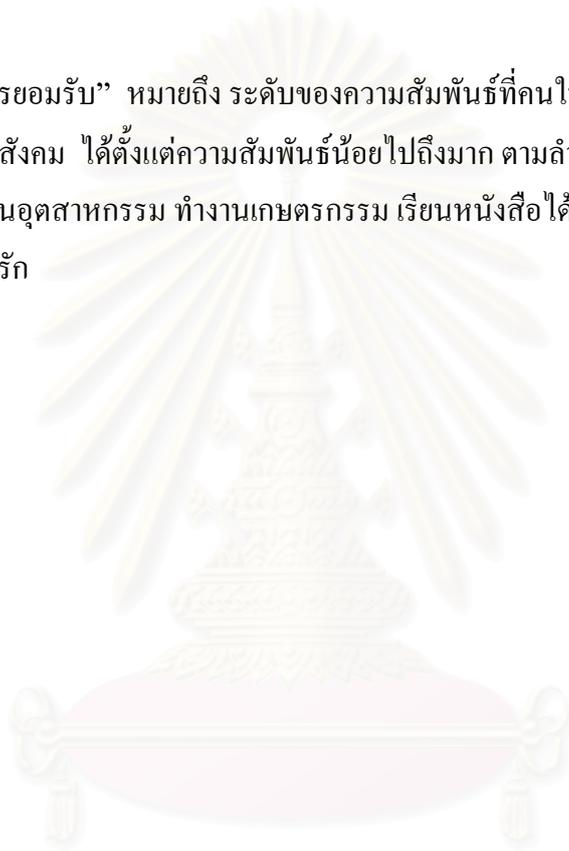
“คนในสังคม” หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนครปฐม

“ผู้กระทำผิด” หมายถึง ผู้ที่กระทำความผิดตามกระบวนการยุติธรรม ได้แก่ ผู้ต้องหา จำเลย ผู้ถูกคุมประพฤติ ผู้ต้องขัง นักโทษเด็ดขาด ผู้พักการลงโทษ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจ ผู้ต้องขังเข้ารับการบำบัดรักษา แก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพ เป็นต้น

“การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดกลับคืนสู่สังคม” หมายถึง พฤติกรรมที่คนในสังคม แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด รวมทั้งระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดในการ ให้เข้าอยู่ร่วมกับสังคม

“พฤติกรรมการยอมรับ” หมายถึง การแสดงออกของคนในสังคมต่อผู้กระทำผิดคดี อาเสพติด ได้แก่ ไม่แสดงความรังเกียจ ให้คำปรึกษา เป็นมิตร ให้เกียรติ เป็นต้น

“ระดับของการยอมรับ” หมายถึง ระดับของความสัมพันธ์ที่คนในสังคมจะให้ผู้กระทำผิด คดีอาเสพติดอยู่ร่วมในสังคม ได้ตั้งแต่ความสัมพันธ์น้อยไปถึงมาก ตามลำดับ ดังนี้ อยู่ร่วมใน สังคม ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ทำงานเกษตรกรรม เรียนหนังสือได้ เป็นเพื่อนบ้าน เป็น เพื่อนสนิทและเป็นคนรัก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาวิจัยนี้ คือประชาชนทั่วไปทั้งชายและหญิง ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนครปฐม เนื่องจากจังหวัดนครปฐมมีประชากรที่ประกอบอาชีพหลากหลาย เป็นจังหวัดปริมณฑล ซึ่งมีโรงงานอุตสาหกรรมมาก มีปัญหาทางด้านยาเสพติด ซึ่งมีคุณลักษณะเหมาะสมที่จะใช้เป็นตัวแทนการศึกษาเรื่อง การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับเข้าสู่สังคมได้ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติของยามานะ (Yamana) ในการคำนวณหาจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งคำนวณได้ 400คนขึ้นไป แต่ด้วยความจำกัดทางด้านงบประมาณและระยะเวลาการศึกษา ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 300 คน จากจำนวนประชากรจังหวัดนครปฐม 810,127 คน(ที่มา: อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม:กันยายน 2546) โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบผสม (Mix Sampling Method) ผู้ทำวิจัยจะแบ่งส่วนในการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผู้วิจัยจะแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 7 กลุ่มใหญ่ คือแบ่งตามพื้นที่ของจังหวัดนครปฐม โดยพบว่า จังหวัดนครปฐมประกอบด้วย 7 อำเภอ ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนประชากรต่ออำเภอในจังหวัดนครปฐม

ลำดับ	ชื่ออำเภอ	ชาย	หญิง	รวม
1.	เมืองนครปฐม	131,027	139,670	270,697
2.	สามพราน	74,876	78,293	153,169
3.	กำแพงแสน	61,239	63,419	124,658
4.	นครชัยศรี	48,329	52,810	101,139
5.	บางเลน	43,622	45,100	88,722
6.	ดอนตูม	22,269	23,619	45,888
7.	พุทธมณฑล	12,671	13,183	25,854
	รวม	394,033	416,094	810,127

ที่มา: ทะเบียนราษฎร ที่ว่าการอำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม กันยายน 2546

ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่อยู่ในแต่ละอำเภอ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) โดยการแจกแบบสอบถามให้กับประชาชนที่อยู่ในอำเภอดังกล่าวตอบแบบสอบถาม จนกระทั่งได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ คือ 200 คน ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาได้ต่อจำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ในอำเภอทั้ง 7 อำเภอ นั้น ปรากฏรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนประชากรในแต่ละอำเภอของจังหวัดนครปฐม

ชื่ออำเภอ	จำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ในอำเภอ	สัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้
1.เมืองนครปฐม	270,697	60
2.สามพราน	153,169	38
3.กำแพงแสน	124,658	32
4.นครชัยศรี	101,139	30
5.บางเลน	88,722	22
6.ดอนตูม	45,888	12
7.พุทธมณฑล	25,854	6
รวม	810,127	200

ส่วนที่ 2 เลือกกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมอีก 100 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มอาชีพ (Cluster Sampling) โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามประเภทกลุ่มอาชีพ ซึ่งกำหนดไว้ 5 กลุ่มอาชีพ สุ่มตัวอย่างมาให้ได้จำนวนเท่า ๆ กัน โดยเลือกกลุ่มอาชีพละ 20 คน ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งตามอาชีพ

ประเภทกลุ่มอาชีพอาชีพ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มเลือกมา
1.ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	20
2.ลูกจ้างบริษัท ห้างร้าน	20
3.ค้าขาย นักธุรกิจ	20
4.กลุ่มเกษตรกร	20
5.กลุ่มอาชีพอื่นๆ	20
รวม	100

หมายเหตุ

- 1.กลุ่มตัวอย่างอาชีพตามตาราง เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาจากประชาชนที่อยู่ในอำเภอทั้งหมดของจังหวัดนครปฐม
- 2.กลุ่มอาชีพอื่นๆ หมายถึง กลุ่มอาชีพ นิสิต นักศึกษา และอาชีพอื่นๆ นอกเหนือจากกลุ่มอาชีพทั้ง 4

ส่วนที่ 3 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ (Interview) จำนวน 10 คน โดยผู้วิจัยจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกสัมภาษณ์และสอบถามความสมัครใจและเต็มใจให้ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชน ซึ่งมีอยู่ในแต่ละอำเภอของจังหวัดนครปฐม เพื่อให้ได้รายละเอียดเพิ่มมากขึ้น

3.2 วิธีวิจัยและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมคดีกลับคืนสู่สังคม ใช้วิธีการวิจัย 3 ลักษณะ คือ

- 1.การศึกษาค้นคว้าวิจัยจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) โดยการศึกษา ค้นคว้า ทฤษฎี แนวคิด บทความทางวิชาการ กฎหมาย เอกสารทางวิชาการ เอกสารต่างๆ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการลงพื้นที่ วิจัยภาคสนาม (Field Research) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)

- 3.การสัมภาษณ์ (Interview)

3.3 การสร้างและการทดสอบแบบสอบถาม

1.แบบสอบถาม

1.1. ทำการศึกษาหาข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

1.2. กำหนดขอบเขตในส่วนเนื้อหาของคำถาม เพื่อให้ครอบคลุมตัวแปรต่างๆ ที่จะทำการศึกษา สำหรับแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูล ด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมหรือเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลสาเหตุต่างๆ ที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง โดยข้อคำถามจำแนกได้ ดังนี้

1. ตัวแปรด้านเพศของผู้กระทำผิด
2. ตัวแปรด้านอายุของผู้กระทำผิด
3. ตัวแปรด้านประเภทของยาเสพติด
4. ตัวแปรด้านฐานความผิดคดียาเสพติด
5. ตัวแปรด้านจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด
6. ตัวแปรด้านโทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ
7. ตัวแปรด้านนโยบายของรัฐและกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป
8. ตัวแปรด้านการนำเสนอของสื่อ

คำถามในหัวข้อที่ 7 และ 8 เป็นคำถามลักษณะ Rating Scale ที่ประเมินความมากน้อย มีทั้งสิ้น 4 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยในหัวข้อที่ 7 มีคำถามจำนวน 6 คำถาม เป็นคำถามเชิงบวกทั้งหมด ส่วนหัวข้อที่ 8 มีคำถามจำนวน 5 คำถาม เป็นคำถามเชิงบวกทั้งหมด

ส่วนที่ 3 เป็นข้อมูลเกี่ยวข้องกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

ส่วนนี้เป็นตัวแปรเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ใช้คำถามเป็นลักษณะ Rating scale ที่ประเมินความมากน้อยมี 4 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีคำถามทั้งหมด จำนวน 21 คำถาม

สำหรับคำถาม แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ คำถามเชิงบวก และคำถามเชิงลบ โดยเป็นคำถามเชิงบวก 15 ข้อ คือ ข้อ 2,4,5,7,8 และ 11 ถึง 20 และคำถามเชิงลบ 6 ข้อ คือ ข้อ 1,3,6,9,10 และ 21

คำถามเชิงบวก มีการให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	4
เห็นด้วย	ค่าคะแนน	3
ไม่เห็นด้วย	ค่าคะแนน	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	1

คำถามเชิงลบ มีการให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	1
เห็นด้วย	ค่าคะแนน	2
ไม่เห็นด้วย	ค่าคะแนน	3
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	4

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามปลายเปิด

หลังจากนั้นนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้ทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความน่าเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถามก่อน ซึ่งมีวิธีการดังนี้

1.การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขให้แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงในเนื้อหาสาระ สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการได้

2.การทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) โดยนำแบบทดสอบที่ได้สร้างแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ทำการตรวจสอบว่าครอบคลุมเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อให้แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงทางด้านเนื้อหาและความน่าเชื่อถือได้ จากนั้นจึงนำมาแก้ไขปรับปรุงให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทำการทดสอบ (Pre-Test) กับประชากรกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 30 ชุด เพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเพื่อดูความสอดคล้องของข้อคำถามต่าง ๆ โดยผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอยู่ในที่ระดับ 0.7(ภาคผนวก) ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่สามารถยอมรับได้ จึงนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลในการวิจัยในขั้นตอนต่อไป

2.แบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีลักษณะของข้อคำถามคล้ายกับข้อคำถามในแบบสอบถาม แต่คำถามในแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวมีความละเอียดมากกว่าคำถามในแบบสอบถาม ทั้งนี้เพื่อให้ได้ ข้อมูล ที่มีความสมบูรณ์ ชัดเจน และตรงกับความรู้สึกภายในจิตใจของผู้ตอบมากยิ่งขึ้น ซึ่ง กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบคำถามได้อย่างมีอิสระ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์ขึ้นจากแนวความคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ทำการตรวจสอบว่า ครอบคลุมเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อให้แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงทางด้านเนื้อหาและ ความน่าเชื่อถือได้ เมื่อปรับปรุงแบบสัมภาษณ์จนสมบูรณ์แล้ว จึงนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ทดสอบความน่าเชื่อถือและปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปเก็บ ข้อมูล โดยส่วนใหญ่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยวิธีการส่งให้ถึงมือผู้ตอบเอง (Self-Administered Questionnaire) โดยการนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือกับประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัด นครปฐมตามที่ได้แบ่งไว้เป็นอำเภอ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) คือ เมื่อเดินทาง ไปแต่ละอำเภอเจอประชาชนผ่านไปมาหรือพบเห็นอยู่ในอำเภอนั้นก็เข้าไปขอความ ร่วมมือทำแบบสอบถาม โดยก่อนตอบแบบสอบถามผู้วิจัยได้อธิบายชี้แจงและทำความเข้าใจ เบื้องต้นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการตอบคำถาม และการรักษาความลับของข้อมูล โดยให้เข้าใจว่าข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ในการศึกษาและนำไปประมวลผลอธิบายในภาพรวม ข้อมูล ที่ได้จะไม่ส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามแต่อย่างใด หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

2.การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรตัวอย่างจำนวน 10 ราย โดยใช้ การพูดคุยในเรื่องทั่วไปก่อนเพื่อสร้างความคุ้นเคยและไว้วางใจและพร้อมที่จะให้ความร่วมมือใน การให้ข้อมูลกับผู้วิจัยอย่างเต็มที่ หลังจากนั้นจึงทำการสัมภาษณ์ตามแบบคำถามที่ได้เตรียมไว้ อย่างละเอียดทุกประเด็นที่ได้ตั้งไว้

3.ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ตั้งแต่เดือน พฤษภาคม 2547 ถึง เดือน สิงหาคม 2547 ระยะเวลาการรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 4 เดือน ซึ่งในการจัดรวบรวม ข้อมูลได้มีผู้ช่วยในการรวบรวมข้อมูลมีจำนวน 1 คน โดยผู้วิจัยได้ชี้แจงรายละเอียดและวิธีการ รวบรวมข้อมูล อีกทั้งได้เดินทางไปด้วยกันทำให้เมื่อมีปัญหาสามารถสอบถามผู้วิจัยได้ และ ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ก็มีแบบสอบถามบางส่วนที่ไม่สมบูรณ์จึงได้ทำการคัดแยกออก

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่เก็บแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ก็ดำเนินการตรวจสอบแบบสอบถามโดยคัดเลือกแบบสอบถามที่มีการตอบครบทุกข้อและข้อมูลครบถ้วน จากนั้นจึงบันทึกข้อมูลจากแบบสอบถามลงรหัสข้อมูล (Coding) ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาประมวลผลและประมวลผลด้วยการใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science – SPSS for windows) ในการประมวลผลข้อมูลวิเคราะห์ข้อมูลและจัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและสรุปผลการวิจัยดังนี้

1.วิเคราะห์เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างและนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

2.วิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ส่วนการวิเคราะห์การสัมภาษณ์ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ด้วยการพรรณนา(Content Analysis) เนื้อหา

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติเพื่ออธิบายลักษณะของข้อมูลกลุ่มตัวอย่างและอธิบายตัวแปรที่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมของคนในสังคม ไว้ดังนี้

1.ส่วนแรกจะเป็นการบรรยายหรือพรรณนาข้อมูล (Description) เป็นการใช่วิธีการแบบบรรยายซึ่งค่าสถิติที่ใช้ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และ ค่าเฉลี่ย (Mean)

2.เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการพิสูจน์สมมติฐาน ซึ่งเป็นการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม โดยใช้การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาด้วยการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square) ซึ่งจะสามารรถแสดงความสัมพันธ์โดยใช้ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง “การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดกลับคืนสู่สังคม: ศึกษากรณีจังหวัดนครปฐม” ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและประเมินผลอย่างเป็นระบบ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างจากประชาชนที่อยู่ในจังหวัดนครปฐม จากแบบสอบถามจำนวน 320 ชุด เลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ที่สุดจำนวน 300 ชุด ซึ่ง แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบ่งตามสัดส่วนจำนวนประชากรในแต่ละอำเภอ รวม 7 อำเภอ จำนวน 200 คน และส่วนที่ 2 แบ่งตามอาชีพอีก 100 คน การวิเคราะห์ข้อมูลและจำแนกผลการวิจัยออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุต่าง ๆ ที่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด

ส่วนที่ 4 การแสดงความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

ส่วนที่ 5 การสัมภาษณ์ประกอบงานวิจัย จำนวน 10 กรณีศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากการที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม เรื่อง “การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดกลับคืนสู่สังคม:ศึกษากรณีจังหวัดนครปฐม” สามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีทางสถิติแสดงผลในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	129	43.0
หญิง	171	57.0
รวม	300	100.0

1.1.เพศ จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย มีจำนวน 129 คน คิดเป็น ร้อยละ 43.0 ส่วนเพศหญิง มีจำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
อายุไม่เกิน 20 ปี	65	21.7
อายุตั้งแต่ 21 ปี ถึง 40 ปี	170	56.6
อายุตั้งแต่ 41 ปี ถึง 60 ปี	60	20.7
อายุตั้งแต่ 61 ปี ขึ้นไป	3	1.0
รวม	300	100.0

1.2 อายุ จากตารางที่ 8 กลุ่มตัวอย่างของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่อายุตั้งแต่ 20 ปี ถึง 40 ปี มีจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 56.6 รองลงมา อายุต่ำกว่า 20 ปี มีจำนวน 65 คน คิดเป็น ร้อยละ 21.7 อายุตั้งแต่ 41 ปี ถึง 60 ปี มีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 และอายุตั้งแต่ 61 ปี ขึ้นไป มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สามารถนำมาจำแนกเป็น 2 กลุ่ม เพื่อใช้ประโยชน์ในการ วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ต่อไป ซึ่งจากการพิจารณาจากค่าเฉลี่ยอายุ ซึ่งค่าเฉลี่ย (Mean) คือ 30.97 ปี ค่า อายุต่ำสุด (Minimum) คือ 13 ปี และอายุสูงสุด (Maximum) คือ 72 ปี เมื่อนำมาแจกแจงเป็น 2 กลุ่มตามการพิสูจน์สมมติฐาน ได้ดังนี้ กลุ่มที่มีอายุน้อย เป็นกลุ่มที่มีอายุ ตั้งแต่ 13 ปี ถึงไม่เกิน 30 ปี มีจำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 และกลุ่มที่มีอายุมาก เป็นกลุ่มที่มีอายุ ตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป ถึง 72 ปี มีจำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละของอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	58	19.3
ธุรกิจส่วนตัว	22	7.3
รับจ้างบริษัทเอกชน	42	14.0
ค้าขาย	51	17.0
นักเรียน/นักศึกษา	69	23.0
เกษตรกร	35	11.7
อื่นๆ	23	7.7
รวม	300	100.0

1.3 อาชีพ จากตารางที่ 9 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 รองลงมาคืออาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 อาชีพค้าขาย มีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0 อาชีพรับจ้างบริษัทเอกชน มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 อาชีพเกษตรกร มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 อาชีพอื่นๆ มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 และอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3

จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งอาชีพได้เป็นสองกลุ่ม เพื่อนำไปใช้ในการหาความสัมพันธ์ต่อไป คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น มีจำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 80.7

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า ม.6/ปวช.	125	41.7
ม.6/ปวช.	69	23.0
อนุปริญญา/ปวส.	29	9.7
ปริญญาตรี	67	22.3
สูงกว่าปริญญาตรี	10	3.3
รวม	300	100.0

1.5 การศึกษา จากตารางที่ 10 ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 / ปวช. มีจำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 41.7 รองลงมาคือ มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 / ปวช. มีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 ระดับการศึกษาอนุปริญญา / ปวส. มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 และสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3

จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งระดับการศึกษาได้เป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูง คือ มีระดับการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีจำนวน 77 คน คิดเป็น ร้อยละ 25.6 และกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่ำ คือมีการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี มีจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 74.4

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละของประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม	จำนวน	ร้อยละ
เคยมีประสบการณ์	16	5.3
ไม่เคยมีประสบการณ์	284	94.7
รวม	300	100.0

1.6 ประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเลย มีจำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 94.7 และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม สามารถนำเสนอได้ในรูปตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม

ประสบการณ์	จำนวน	ร้อยละ
เป็นโจทก์	1	6.25
เป็นจำเลย	1	6.25
เป็นพยาน	9	56.25
เป็นอาสาสมัครคุมประพฤติ	5	31.25
อื่นๆ	-	-
รวม	16	100.0

จากตารางที่ 12 พบว่าประสบการณ์ของกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ส่วนใหญ่เคยเป็นพยาน มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 56.25 รองลงมาคือเป็นอาสาสมัครคุมประพฤติ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 31.25 เป็นโจทก์ เป็นจำเลย มีจำนวนอย่างละ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25

มีข้อสังเกตว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบแบบสอบถามว่าเป็นจำเลย มีจำนวน 1 คน ซึ่งไม่อาจทราบว่าเป็นจำเลยในคดีความผิดอะไร เนื่องจากไม่ได้เก็บแบบสอบถามจำนวนมากและข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่มีผลเสียหายต่อผู้ตอบแบบสอบถามเป็นอย่างมาก ผู้ตอบอาจจะไม่ยอมให้ทราบว่าเป็นใคร แต่นำยินดีที่ตอบคำถามตามความเป็นจริง

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละของประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือคนรู้จัก
ได้รับการดำเนินคดียาเสพติด

ประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือคนรู้จัก ได้รับการดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติด	จำนวน	ร้อยละ
เคยมีประสบการณ์	47	15.7
ไม่เคยมีประสบการณ์	253	84.3
รวม	300	100.0

1.7 ประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด
จากตารางที่ 13 พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีญาติ
หรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติด มีจำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 84.3 และ
กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดี
เกี่ยวกับยาเสพติด มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 15.7 ทั้งนี้ยังสามารถแบ่งออกได้อีก ดังนี้

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับญาติหรือคนรู้จัก
ที่ได้รับการดำเนินคดียาเสพติด

ประสบการณ์ที่เกี่ยวกับญาติหรือคนรู้จัก	จำนวน	ร้อยละ
เป็นบิดามารดา	-	-
เป็นบุตร	4	8.7
เป็นพี่น้อง	15	32.6
เป็นลุงป้าน้าอา	10	21.8
เป็นเพื่อน	14	30.4
เป็นสามีหรือภรรยา	-	-
อื่นๆ	3	6.5
รวม	46	100.0

จากตารางที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด
ส่วนใหญ่ จะมีความสัมพันธ์เป็นพี่น้อง มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมา คือ

เป็นเพื่อน มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 30.4 เป็นลูกพี่น้าอา มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 ส่วนที่เหลือ เป็นบุตร มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7 และอื่นๆ มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ซึ่งประกอบด้วย เป็นหลานและเค้กรับใช้ภายในบ้าน

ในจำนวนผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด จำนวน 47 คน มีเพียง 1 คน ที่ตอบแบบสอบถามว่ามีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดด้วยตนเอง คือการเสพยาเสพติด ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นความลับของผู้ตอบแบบสอบถามและผู้ตอบก็คงต้องการปกปิดตนเอง แต่ก็น่ายินดีที่ตอบคำถามตามความเป็นจริง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุต่าง ๆ ที่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

ส่วนนี้เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุต่าง ๆ ที่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ซึ่งจะประกอบด้วย เพศของผู้กระทำผิด อายุของผู้กระทำผิด ชนิดของยาเสพติด ข้อหาหรือฐานความผิดคดียาเสพติด จำนวนครั้งในการกระทำความผิด การได้รับโทษที่มีการแก้ไขฟื้นฟูและไม่มีการแก้ไขฟื้นฟู นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป และการนำเสนอของสื่อ นำเสนอในรูปแบบของตารางและการบรรยายดังต่อไปนี้

2.1 เพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

เพศผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
เพศชาย	252 (84.0)	48 (16.0)	300 (100.0)
เพศหญิง	268 (89.3)	32 (10.7)	300 (100.0)

จากตารางที่ 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชายมีจำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 84.0 ไม่ให้การยอมรับ มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 และ

กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเพศหญิง มีจำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 89.3 ไม่ให้การยอมรับ มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

2.2 อายุของผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่ออายุของผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

อายุของผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
เป็นเด็ก(อายุไม่เกิน 14 ปี)	290 (96.7)	10 (3.3)	300 (100.0)
เป็นเยาวชน(อายุตั้งแต่ 14 ปี ถึง 18 ปี)	268 (89.3)	32 (10.7)	300 (100.0)
เป็นผู้ใหญ่ (มากกว่า 18 ปีขึ้นไป)	179 (59.7)	121 (40.3)	300 (100.0)

จากตารางที่ 16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่เป็นเด็ก (อายุไม่เกิน 14 ปี) มีจำนวน 290 คน คิดเป็นจำนวน 96.7 ไม่ให้การยอมรับ มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่เป็นเยาวชน (อายุตั้งแต่ 14 ปี ถึง 18 ปี) มีจำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 89.3 ไม่ให้การยอมรับ มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7 และกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 18 ปีขึ้นไป) มีจำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 59.7 ไม่ให้การยอมรับ มีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 40.3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.3 ชนิดของยาเสพติด

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อชนิดของยาเสพติด

ชนิดของยาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
กัญชา	211 (70.3)	89 (29.7)	300 (100.0)
พืชกระท่อม	194 (64.7)	106 (35.3)	300 (100.0)
ฝิ่น	166 (55.3)	134 (44.7)	300 (100.0)
มอร์ฟีน	144 (48.0)	156 (52.0)	300 (100.0)
ยาบ้า หรือ เมทแอมเฟตามีน	102 (34.0)	198 (66.0)	300 (100.0)
เฮโรอีน	78 (26.0)	222 (74.0)	300 (100.0)

จากตารางที่ 17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับยาเสพติดชนิดกัญชา มีจำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 70.3 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับยาเสพติดชนิดพืชกระท่อม มีจำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 64.7 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 35.3 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับยาเสพติดชนิดฝิ่น มีจำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 134 คน คิดเป็นจำนวน 44.7 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับยาเสพติดชนิดมอร์ฟีน มีจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 48.0 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับยาเสพติดชนิดยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน มีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 66.0 และกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับชนิด เฮโรอีน มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0

2.4 ข้อหาหรือฐานความผิดยาเสพติด

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อข้อหาหรือฐานความผิดยาเสพติด

ข้อหาหรือฐานความผิดยาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
เสพ	285 (95.0)	15 (5.0)	300 (100.0)
ครอบครอง	92 (30.7)	208 (69.3)	300 (100.0)
จำหน่าย	42 (14.0)	258 (86.0)	300 (100.0)
ผลิต	22 (7.3)	278 (92.7)	300 (100.0)
นำเข้า,ส่งออก	22 (7.3)	278 (92.7)	300 (100.0)

จากตารางที่ 18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดยาเสพติดในข้อหาหรือฐานความผิด ยาเสพติด มีจำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 95.0 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดยาเสพติดในข้อหาหรือฐานความผิด ครอบครองยาเสพติด มีจำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 69.3 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดยาเสพติดในข้อหาหรือฐานความผิด จำหน่ายยาเสพติด มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 258 คน คิดเป็นร้อยละ 86.0 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดยาเสพติดในข้อหาหรือฐานความผิด ผลิตยาเสพติด มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7 และกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดยาเสพติดในข้อหาหรือฐานความผิด นำเข้าหรือส่งออกยาเสพติด มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7

2.5 จำนวนครั้งของการกระทำผิดคดีอาเสพติด

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อจำนวนครั้งของการกระทำผิดคดีอาเสพติด

จำนวนครั้งในการกระทำผิดคดี อาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ครั้งแรก	293 (97.7)	7 (2.3)	300 (100.0)
2-3 ครั้ง	79 (26.3)	221 (73.7)	300 (100.0)
4-5 ครั้ง	26 (8.7)	274 (91.3)	300 (100.0)
6 ครั้งขึ้นไป	22 (7.3)	278 (92.7)	300 (100.0)

จากตารางที่ 19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่กระทำผิดครั้งแรก มีจำนวน 293 คน คิดเป็นร้อยละ 97.7 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่กระทำผิด 2-3 ครั้ง มีจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่กระทำผิด 4-5 ครั้ง มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 91.3 และกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่กระทำผิด 6 ครั้งขึ้นไป มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.6 โทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับ

โทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ได้รับโทษปรับ	147 (49.0)	153 (51.0)	300 (100.0)
จำคุกอยู่ในเรือนจำที่ไม่มีกรงไฟฟ้า	69 (23.0)	231 (77.0)	300 (100.0)
จำคุกอยู่ในเรือนจำที่มีกรงไฟฟ้า	267 (89.0)	33 (11.0)	300 (100.0)
ได้รับการฝึกอบรมในสถานพินิจ	268 (89.3)	32 (10.7)	300 (100.0)
ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติ	271 (90.3)	29 (9.7)	300 (100.0)
ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียน วิวัฒน์พลเมือง	264 (88.0)	36 (12.0)	300 (100.0)

จากตารางที่ 20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาที่ ได้รับโทษปรับ มีจำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 ไม่ให้การยอมรับฯ 153 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาที่ถูกจำคุกในเรือนจำที่ไม่มีกรงไฟฟ้า มีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 77 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาที่ถูกจำคุกในเรือนจำที่มีกรงไฟฟ้า มีจำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาที่ได้รับการฝึกอบรมในสถานพินิจ มีจำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 89.3 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาที่ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติ มีจำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 90.3 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิด

คดีอาชญากรรมที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง มีจำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 88.0 ไม่ให้การยอมรับฯ มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0

2.7 นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็น ด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
นโยบายของรัฐที่ผ่านมาเน้นการปราบปรามอาชญากรรมเป็นหลัก เป็นอุปสรรคของการกลับคนเป็นพลเมืองดีของผู้กระทำผิดอาชญากรรม	50 (16.7)	163 (54.3)	82 (27.3)	5 (1.7)	300 (100.0)
นโยบายของรัฐในปัจจุบัน เน้นผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วย ทำให้ผู้กระทำผิดอาชญากรรมกลับคนเป็นคนดีได้	88 (29.3)	198 (66.0)	9 (3.0)	5 (1.7)	300 (100.0)
การเปลี่ยนแปลงนโยบายเกี่ยวกับผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วยมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดอาชญากรรม	39 (13.0)	210 (70.0)	46 (15.3)	5 (1.7)	300 (100.0)
นโยบายของรัฐในปัจจุบัน ทำให้คนในสังคมยอมรับผู้กระทำผิดอาชญากรรมมากขึ้น	43 (14.3)	176 (58.7)	69 (23.0)	12 (4.0)	300 (100.0)

ตารางที่ 21 ต่อ

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็น ด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
กฎหมายในเรื่องผู้ติดยาเสพติด กำหนดให้นำผู้กระทำความ ผิดไปฟื้นฟูสมรรถภาพ จะทำให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาส กลับตัวเป็นคนดีได้	65 (21.7)	228 (76.0)	6 (2.0)	1 (0.3)	300 (100.0)
คนในสังคมควรยอมรับผู้กระทำ ผิดยาเสพติดมากขึ้น หลังจาก ผู้กระทำความผิดได้รับการฟื้นฟู สมรรถภาพตามกฎหมายแล้ว	53 (17.7)	239 (79.7)	8 (2.7)	0 (0.0)	300 (100.0)

จากตารางที่ 21 พบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมาย
ที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น มีทิศทางที่จะเห็นด้วยต่อนโยบาย / กฎหมายของรัฐ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่าง
มีความเห็นด้วยต่อนโยบายที่ผ่านมาของรัฐบาลที่เน้นการปราบปรามยาเสพติดเป็นหลักนั้นเป็น
อุปสรรคต่อการกลับตนเป็นคนดีของผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด เห็นด้วย มีจำนวน 213 คน คิดเป็น
ร้อยละ 71.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า
นโยบายของรัฐที่เน้นผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วยทำให้ผู้กระทำความผิดยาเสพติดกลับตนเป็นคนดีได้
เห็นด้วย มีจำนวน 286 คน คิดเป็นร้อยละ 95.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7
กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงนโยบายเกี่ยวกับผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วยมีผลต่อการยอมรับ
ผู้กระทำความผิดยาเสพติด เห็นด้วย มีจำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 83.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 51 คน
คิดเป็นร้อยละ 17.0 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐที่เน้นผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วยทำให้คนใน
สังคมยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดคิดมากขึ้น เห็นด้วย มีจำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 73.0
ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า กฎหมายเรื่อง
ผู้ติดยาเสพติด กำหนดให้นำผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดไปฟื้นฟูสมรรถภาพ จะทำให้ผู้กระทำความ
ผิดมีโอกาสกลับตัวเป็นคนดีได้ เห็นด้วย มีจำนวน 293 คน คิดเป็นร้อยละ 97.7 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน
7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า คนในสังคมควรยอมรับผู้กระทำความผิด

ศศิยาเสพติดมากขึ้นหลังจากผู้กระทำผิดได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพตามกฎหมายแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 97.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

2.8 การยอมรับว่าการนำเสนอของสื่อมีอิทธิพล

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อการนำเสนอของสื่อ

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็น ด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
การที่สื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ เป็นต้น นำเสนอข่าวสาร มีผลต่อความ คิดเห็นของคนในสังคม	99 (33.0)	196 (65.3)	5 (1.7)	0 (0.0)	300 (100.0)
การที่สื่อนำเสนอกิจกรรมที่ ผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติเพื่อ ประโยชน์ต่อสาธารณะ เช่น ชุ ดลอกท่อ ขนสิ่งปฏิกูล เป็นต้น มี ผลต่อการยอมรับของคนใน สังคมมากขึ้น	81 (27.0)	202 (67.3)	17 (5.7)	0 (0.0)	300 (100.0)
การที่สื่อเสนอผลการ ดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำ ผิดยาเสพติด ได้ผ่านการ ฝึกอบรมทำให้คนในสังคมมั่นใจ และให้การยอมรับมากขึ้น	63 (21.0)	214 (71.3)	22 (7.3)	1 (0.3)	300 (100.0)
การที่สื่อเสนอผลการจับกุม ยาเสพติด ทำให้คนในสังคม ไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิด	29 (9.7)	153 (51.0)	113 (37.7)	5 (1.7)	300 (100.0)

ตารางที่ 22 ต่อ

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็น ด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
การที่สื่อนำเสนอว่า ผู้กระทำผิด ยาเสพติดเป็นคนไม่ดี ไม่น่า ไว้วางใจ เป็นคนอันตราย ทำให้ คนในสังคมไม่ให้การยอมรับ ผู้กระทำผิด	33 (11.0)	186 (62.0)	74 (24.7)	7 (2.7)	300 (100.0)

จากตารางที่ 22 พบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการนำเสนอของสื่อ นำเสนอได้ดังนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า การที่สื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ เป็นต้น นำเสนอข่าวสาร มีผลต่อความคิดเห็นของคนในสังคม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย มีจำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 98.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า การที่สื่อนำเสนอกิจกรรมที่ผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติเพื่อประโยชน์ต่อสาธารณะ เช่น จุดลอกท่อ ขนสิ่งปฏิกูล เป็นต้น มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคมมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย มีจำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 94.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า การที่สื่อนำเสนอผลการดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ได้ผ่านการฝึกอบรมทำให้คนในสังคมมั่นใจและให้การยอมรับมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย มีจำนวน 277 คน คิดเป็น ร้อยละ 92.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า การที่สื่อนำเสนอผลการจับกุมคดียาเสพติดทำให้คนในสังคมไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิด กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วย มีจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 60.7 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า การที่สื่อนำเสนอว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเป็นคนไม่ดี ไม่น่าไว้วางใจ เป็นคนอันตราย ทำให้คนในสังคมไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิด กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย มีจำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 73.0 ไม่เห็นด้วย 81 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวข้องกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญาคดี

ข้อมูลส่วนนี้เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นที่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญาคดีซึ่งจะนำเสนอต่อไปนี้

ตารางที่ 23 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างต่อความคิดเห็นการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญาคดี

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็น ด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1.ความรู้ทั่วไป					
1.1 ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี เป็นอันตรายต่อชีวิต คนรอบข้างและสังคม	197 (65.7)	98 (32.7)	5 (1.7)	0 (0.0)	300 (100.0)
1.2.ยาเสพติดเป็นยาช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้สบายใจ	8 (2.7)	36 (12.0)	91 (30.3)	165 (55.0)	300 (100.0)
1.3.ผู้กระทำผิดยาเสพติดสมควรได้รับการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมและสังคม	80 (26.7)	191 (63.7)	25 (8.3)	4 (1.3)	300 (100.0)
1.4.สังคมบีบบังคับให้คนกระทำผิดคดีอาชญาคดี.	12 (4.0)	127 (42.3)	133 (44.3)	28 (9.3)	300 (100.0)
1.5.สังคมควรประณามผู้กระทำผิดคดีอาชญาคดีด้วยประการใด ๆ	14 (4.7)	133 (44.3)	124 (41.3)	29 (9.7)	300 (100.0)

ตารางที่ 23 ต่อ

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็น ด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
2.พฤติกรรมที่แสดงออก					
2.1 ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็น ผู้ป่วย คนในสังคมควรให้การ ช่วยเหลือ	36 (12.0)	215 (71.7)	43 (14.3)	6 (2.0)	300 (100.0)
2.2 เมื่อผู้กระทำผิดยาเสพติดพ้น โทษออกมาแล้ว ควรได้รับการ ช่วยเหลือจากสังคมภายนอก	32 (10.7)	257 (85.7)	10 (3.3)	1 (0.3)	300 (100.0)
2.3 คนในสังคมไม่ควรตีตรา หรือประทับุตรผู้กระทำผิด ยาเสพติด เมื่อได้รับการลงโทษ และได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว	37 (12.3)	241 (80.3)	22 (7.3)	-	300 (100.0)
2.4 ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นคน น่ากลัว ไม่น่าไว้วางใจ ไม่อยาก คบหาสมาคมด้วย เป็นคนน่า รังเกียจ	23 (7.7)	119 (39.7)	147 (49.0)	11 (3.7)	300 (100.0)
2.5 ผู้กระทำผิดยาเสพติดไม่ สมควรได้รับการให้อภัย ไม่ควร ได้รับโอกาสจากสังคม	9 (3.0)	78 (26.0)	194 (64.7)	19 (6.3)	300 (100.0)
2.6 การจำคุกเป็นการลงโทษที่ เพียงพอแล้ว	8 (2.7)	125 (41.7)	145 (48.3)	22 (7.3)	300 (100.0)
2.7 ผู้กระทำผิดยาเสพติดสมควร แยกตัวออกไปจากสังคมและไม่ สามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคม ได้	11 (3.7)	90 (30.0)	149 (49.7)	50 (16.7)	300 (100.0)

ตารางที่ 23 ต่อ

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็น ด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
3.ระดับของการยอมรับ					
3.1 ผู้กระทำผิดยาเสพติดอยู่ ร่วมกับคนในสังคมได้เมื่อได้รับ การลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูแล้ว	36 (12.0)	256 (85.3)	8 (2.7)	-	300 (100.0)
3.2 ผู้กระทำผิดยาเสพติดทำงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมร่วมกับ คนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว	31 (10.3)	253 (84.3)	14 (4.7)	2 (0.7)	300 (100.0)
3.3 ผู้กระทำผิดทำงาน เกษตรกรรมร่วมกับคนในสังคม ได้เมื่อพ้นโทษแล้ว	43 (14.3)	248 (82.7)	9 (3.0)	-	300 (100.0)
3.4 ผู้กระทำผิดยาเสพติด สามารถเรียนร่วมกับคนอื่นได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว	47 (15.7)	239 (79.7)	12 (4.0)	2 (0.7)	300 (100.0)
3.5 ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็น เพื่อนบ้านได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว	32 (10.7)	249 (83.0)	19 (6.3)	-	300 (100.0)
3.6 ผู้กระทำผิดเป็นเพื่อนสนิท กับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษ แล้ว	22 (7.4)	241 (80.3)	34 (11.3)	3 (1.0)	300 (100.0)
3.7 ผู้กระทำผิดยาเสพติด สามารถเป็นคนรักได้ เมื่อพ้น โทษแล้ว	21 (7.0)	241 (80.3)	34 (11.3)	4 (1.3)	300 (100.0)

จากตารางที่ 23 สามารถนำการยอมรับต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคมนั้น
มาแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ด้วยกัน กล่าวคือ

1.กลุ่มความรู้ทั่วไป นำเสนอได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี เป็นอันตรายต่อชีวิต คนรอบข้าง และสังคม เห็นด้วย มีจำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 98.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 มีความเห็นว่า ยาเสพติดเป็นยาช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้สบายใจ ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 85.3 เห็นด้วย มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7 มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดสมควรได้รับการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมและสังคม เห็นด้วย มีจำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 90.4 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 มีความเห็นว่า สังคมบีบบังคับให้คนกระทำผิดคดียาเสพติด ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 53.7 เห็นด้วย มีจำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 46.3 มีความเห็นว่า สังคมควรประณามผู้กระทำผิดยาเสพติดด้วยประการใดๆ ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 เห็นด้วย มีจำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0

2.กลุ่มพฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดยาเสพติดของคนในสังคม นำเสนอได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติด มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นผู้ป่วย คนในสังคมควรให้การช่วยเหลือ มีจำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 83.7 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 มีความเห็นว่า เมื่อผู้กระทำผิดยาเสพติดพ้นโทษออกมาแล้ว ควรได้รับการช่วยเหลือจากสังคมภายนอก เห็นด้วย มีจำนวน 289 คน คิดเป็นร้อยละ 96.4 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 มีความเห็นว่าคนในสังคมไม่ควรตีตราหรือประทับตราผู้กระทำผิดยาเสพติด เมื่อได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นคนน่ากลัว ไม่น่าไว้ใจ ไม่อยากคบหาสมาคมด้วย เป็นคนน่ารังเกียจ เห็นด้วย มีจำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 52.7 ผู้กระทำผิดยาเสพติดไม่สมควรได้รับการให้อภัย ไม่ควรได้รับโอกาสจากสังคม เห็นด้วย มีจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 71.0 มีความเห็นว่า การจำคุกเป็นการลงโทษที่เพียงพอแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 ไม่เห็นด้วยมีจำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดสมควรแยกตัวออกไปจากสังคมและไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ เห็นด้วย มีจำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 33.7 ไม่เห็นด้วย 199 คน คิดเป็นร้อยละ 66.3

จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดนั้น นั้นมีทิศทางที่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด กล่าวคือ เห็นว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเป็นผู้ป่วย

คนในสังคมควรให้การช่วยเหลือ มีจำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 83.7 เมื่อผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมพ้นโทษออกมาแล้ว ควรได้รับการช่วยเหลือจากสังคมภายนอก เห็นด้วย มีจำนวน 289 คน คิดเป็นร้อยละ 96.4 คนในสังคมไม่ควรตีตราหรือประทับตราผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม เมื่อได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7 ผู้กระทำผิดอาชญากรรมเป็นคนน่ากลัว ไม่น่าไว้วางใจ ไม่อยากคบหาสมาคมด้วย เป็นคนน่ารังเกียจไม่เห็นด้วย มีจำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 52.7 ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมไม่ควรได้รับการให้อภัย ไม่ควรได้รับโอกาสจากสังคม ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 71.0 ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมสมควรแยกตัวออกไปจากสังคมและไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 66.3 แต่ที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ กลุ่มตัวอย่าง เห็นว่า การจำคุกเพียงอย่างเดียวเป็นการเพียงพอสำหรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ซึ่ง ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 เห็นด้วย มีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 แสดงว่าการจำคุกเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการยอมรับของคนในสังคมได้ ถึงอย่างไรก็ตามในภาพรวมแล้วพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นนั้น ยังคงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม

3. กลุ่มระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมของคนในสังคม นำเสนอได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างให้ความคิดเห็นถึงระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ เมื่อได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 97.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 มีความเห็นว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมร่วมกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 94.6 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมทำงานเกษตรกรรม ร่วมกับคนในสังคมได้เมื่อพ้นโทษแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 97.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม สามารถเรียนร่วมกับคนอื่นได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 286 คน คิดเป็นร้อยละ 95.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเป็นเพื่อนบ้านได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 93.7 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 มีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเป็นเพื่อนสนิทกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 263 คน คิดเป็น ร้อยละ 87.7 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 และมีความเห็นว่า ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม สามารถเป็นคนรักได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว เห็นด้วย มีจำนวน 262 คน คิดเป็นร้อยละ 87.3 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 12.7

จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนั้นให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ซึ่งระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ไม่แตกต่างกันมาก และให้การยอมรับอยู่ในระดับที่สูงในหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็น อยู่ร่วมในสังคม ทำงานในโรงงาน ทำงานเกษตรกรรม เรียนหนังสือ เป็นเพื่อนบ้าน เป็นเพื่อนสนิท หรือ เป็นคนรัก แต่ที่น่าสนใจคือ ระดับของการเป็นเพื่อนสนิทและเป็นคนรักนั้น กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับน้อยกว่า ระดับของการยอมรับอื่น ๆ คือ มีการยอมรับที่มีจำนวนร้อยละ 87.7 และร้อยละ 87.3 ตามลำดับ ซึ่งระดับของการยอมรับอื่น ๆ นั้น มีจำนวนร้อยละที่เกิน 90.0 ซึ่งผลที่ออกมา นั้น เกี่ยวกับระดับของการเป็นเพื่อนสนิทและเป็นคนรัก ให้การยอมรับน้อยกว่าอย่างอื่น น่าจะเกิดจากระยะของความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกับการเป็นคนรักนั้นมีความใกล้ชิดมาก ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกว่า ความสัมพันธ์อื่นๆ จึงทำให้เกิดความไม่แน่ใจในการให้การยอมรับเท่าที่ควร

ส่วนที่ 4 การแสดงความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

ในส่วนนี้ได้รวบรวมการแสดงความคิดเห็นจากแบบสอบถามทั้งหมด ซึ่งในภาพรวมแล้ว คนในสังคมยังเปิดโอกาสและให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมอยู่และยังมีประเด็นที่น่าสนใจของการแสดงความคิดเห็นที่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน เช่น จะให้การยอมรับ ก็ต่อเมื่อได้รับการลงโทษและได้มีการแก้ไขฟื้นฟู จนสามารถกลับตัวเป็นคนดีและจะพิจารณาจากตัวผู้กระทำผิด โดยส่วนใหญ่แล้วจะให้ความเห็นไปในทางเดียวกัน ก็คือ จะให้การยอมรับผู้ที่กลับตัวได้จริง ให้การยอมรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน โดยให้เหตุผลว่า เด็กและเยาวชนอาจรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรืออาจจะมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ จึงหันไปพึ่งยาเสพติด อาจทำให้สบายใจขึ้น ให้การยอมรับผู้ที่กระทำผิดฐานเสพ ก็ยังสามารถที่จะยอมรับและให้อภัยได้ ถ้าได้รับการแก้ไขฟื้นฟูและกลับตัวได้ ส่วนความผิดอื่น ๆ การแสดงความคิดเห็นจะไม่ยอมรับ ไม่ว่าจะเป็น ผู้ค้า ผลิต หรือนำเข้า และยังให้มีการลงโทษที่รุนแรงขึ้น ให้การยอมรับกระทำ ความผิดครั้งแรก แต่ถ้ากระทำผิดหลายครั้งก็ไม่สมควรให้การยอมรับได้ (ความคิดเห็นทั้งหมดอยู่ในภาคผนวก ค.)

ส่วนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในเรื่อง “การยอมรับผู้กระทำผิด
ยาเสพติดกลับคืนสู่สังคม

กรณีศึกษาที่ 1

นายสมชาย (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 28 ปี ประกอบอาชีพรับราชการ จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขา รัฐประศาสนศาสตร์ มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม เป็นเจ้าพนักงานของรัฐ (ตำรวจ) ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมในด้านการปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งกฎหมายให้อำนาจ ในการตรวจค้นจับกุมผู้กระทำผิดและรวบรวมพยานหลักฐาน นำผู้กระทำผิดมาลงโทษตาม กระบวนการยุติธรรม ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยตนเอง (ไม่เคยเสพ หรือ ขาย) โดยคุณสมชายให้เหตุผลว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่มีดี ยาเสพติดเสพเพียงครั้งเดียวก็สามารถติด ได้ และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงไม่สมควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวและไม่เหมาะสมต่อจรรยาบรรณของตำรวจ และมีญาติเคยกระทำผิดคดียาเสพติด ในข้อหาซื้อขายยาเสพติดไว้ในความครอบครอง มีความรู้สึกต่อ ญาติด้วยความเห็นใจ มองว่าเป็นเหยื่อของยาเสพติด เป็นผู้ป่วย และไม่รู้วิธีการแก้ไข

2. ข้อมูลด้านสาเหตุที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับทั้งสองเพศ แต่ให้การยอมรับผู้กระทำผิด คดียาเสพติดเพศชายมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิง โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดคดี ยาเสพติดเพศชายกระทำผิดเนื่องมาจากต้องการอยู่ในกลุ่มเพื่อน จึงทำให้มีโอกาสที่กระทำผิดได้ ส่วนผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงให้น้อยกว่าเนื่องจาก มองจากด้านศีลธรรม บรรทัดฐานของ สังคม ผู้หญิงไม่น่าจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และมีส่วนเสียหายกว่าเพศชายมากกว่า

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับเด็กมากที่สุด โดยให้เหตุผลว่า เด็กถูกหลอกได้ง่าย วุฒิภาวะ การตัดสินใจยังไม่มีดี ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่อของผู้อื่นมากกว่า

รองลงมา คือ เยาวชน ให้เหตุผลว่า ใช้นยาเสพติดเพราะอยู่ในกลุ่มเพื่อน อยากรู้ อยากลอง อาจจะติดใจ ทดลองใช้นยาเสพติดโดยไม่ได้ใช้ความคิด แต่ยังสามารถกลับตัวได้ ถ้าได้รับการบำบัดรักษา และแก้ไขฟื้นฟู และให้การยอมรับผู้ใหญ่ที่น้อยที่สุด โดยให้เหตุผลว่า มีวุฒิภาวะ มีความรับผิดชอบมากกว่าทั้งเด็กและเยาวชน มีประสบการณ์มากกว่า อาจสมัครใจเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเลิกได้ยาก ในภาพรวมแล้วคุณสมชาย ให้การยอมรับทั้ง 3 ประเภท แต่ให้การยอมรับเด็กและเยาวชนมากกว่าผู้ใหญ่

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับยาเสพติดประเภทกัญชาและพืชกระท่อม โดยให้เหตุผลว่า เป็นยาเสพติดพื้นบ้านทั่วไป ไม่รุนแรง บางครั้งก็ใช้เป็นส่วนผสมอาหารให้มีรสชาติ ความรุนแรงมีน้อย เป็นพืชธรรมชาติ อันตรายน้อย ใช้ผ่อนคลายของชาวไร่ ชาวนา ในการทำงานที่หนัก ส่วนประเภทอื่น เช่น ผีน มอร์ฟีน ยาบ้า และเฮโรอีน ไม่ให้การยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า มีความรุนแรงมาก ทำให้ร่างกายทรุดโทรม มีผลต่อคนรอบข้างเกิดความรำคาญทำลายระบบประสาท สุขภาพ อาจทำร้ายผู้อื่นได้ ก่อให้เกิดอาชญากรรมอื่นตามมาได้

คุณสมชาย ได้สรุปว่า ให้การยอมรับยาเสพติดประเภทไม่ร้ายแรงและลักษณะการนำไปใช้ มองที่ประเภทของยาเสพติดและดูที่ความรุนแรงของยาเสพติดประเภทนั้นๆ มากกว่า การแบ่งประเภทของยาเสพติดตามกฎหมาย

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับข้อหาเสพ และครอบครอง แต่การครอบครองต้องดูที่ปริมาณของยาเสพติดด้วย คือ ถ้าครอบครองมาก เช่น 100 เม็ด จะไม่ให้การยอมรับ ถ้าครอบครองน้อย เช่น 1-2 เม็ด ให้การยอมรับได้ โดยให้เหตุผลว่า ยังไม่เป็นผู้ติดยาเสพติดขั้นรุนแรง สามารถกลับตัวได้ ส่วนการเสพนั้น ผู้กระทำผิดเหมือนเป็นคนป่วย สามารถรักษาให้หายได้ การเสพอาจจะเกิดได้หลายสาเหตุ ถ้าได้รับการบำบัดรักษาที่ดี ก็สามารถกลับตนเป็นคนดีได้ ส่วนข้อหาอื่น เช่น จำหน่าย ผลิต นำเข้าหรือส่งออก ไม่ให้การยอมรับ ซึ่งสมชายให้เหตุผลว่า มีการกระทำมาากจนจำหน่าย สมควรได้รับการลงโทษ อยู่ในวงจรแล้ว ออกยากเมื่อพ้นโทษแล้วก็มีสมาชิกซึ่งทำให้กลับไปทำต่อได้ แสดงถึงความไม่มีสามัญสำนึก

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดีอาเสพติด

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดที่กระทำผิดครั้งแรก โดยให้เหตุผลว่า คนทุกคนมีโอกาสที่กระทำผิดพลาดได้ในชีวิต อาจกระทำโดยไม่มีเจตนา หรืออาจมาจากสาเหตุอื่นซึ่งมีทางเลือกน้อย คุณสมชาย ไม่ยอมรับตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป โดยให้เหตุผลว่า ทำมาหลายครั้งแล้ว ถ้าจะแก้ตัว น่าจะทำได้นานแล้ว ไม่ต้องมาครั้ง จึงไม่ควรจะได้รับการยอมรับ

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดจะรู้ว่ากระทำผิดย่อมได้รับการลงโทษ ทำให้ไม่กล้าที่กระทำผิดอีก เมื่อผู้กระทำผิดได้รับการแก้ไขฟื้นฟู โดยเจ้าหน้าที่ ซึ่งคอยให้คำแนะนำ ดูแล สร้างจิตสำนึกที่ดี สามารถกลับตัวได้ แต่การลงโทษเพียงอย่างเดียว ไม่ให้การยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า ไม่มีการแก้ไขฟื้นฟู ทำให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษอย่างเดียว ไม่มีใครให้คำแนะนำปรึกษา ดูแล สอดส่องพฤติกรรม อาจทำให้หลงผิดและไปกระทำผิดซ้ำได้

2.7 ความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยให้เหตุผลว่า นโยบายในอดีตที่เน้นการปราบปรามเพียงอย่างเดียวเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ไม่ได้ดูที่ต้นเหตุ ทำให้การปราบปรามไม่สามารถทำให้ผู้ผิดอาเสพติดหมดไป จะต้องใช้การบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเข้ามาช่วย จึงทำให้คนเสพลดปริมาณ ส่งผลให้มีการยอมรับมากขึ้น การปราบปรามและใช้การบำบัดรักษาแก้ไขฟื้นฟูน่าจะดีกว่า

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอสื่อ

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า การนำเสนอของสื่อไม่ได้เป็นตัวชี้้นำการกระทำผิดของบุคคล พฤติกรรมของผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดต่างหากที่แสดงออกมา จะทำให้สามารถยอมรับได้หรือไม่

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ในลักษณะที่แสดงต่อผู้กระทำผิดนั้น ดังนี้ ยังให้เกียรติ เป็นมิตร เหมือนบุคคลทั่วไปได้ ไม่มีความรู้สึกรังเกียจ โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดได้รับโทษแล้ว ดังนั้นจึงเปิดโอกาสที่จะให้เข้าร่วมในสังคม ให้ภัยได้

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับในหลายระดับ ไม่ว่าจะเป็นอยู่ร่วมในสังคม อยู่ร่วมทำงานได้ เช่น ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เกษตรกรรม บริษัท เรียนหนังสือได้ เป็นเพื่อนบ้านได้ เป็นเพื่อนสนิทได้ โดยให้เหตุผลว่า ไม่ได้ใช้ชีวิตร่วมกัน มีความใกล้ชิดกับคุณสมชายน้อย เหมือนเป็นคนในสังคมทั่วไป ซึ่งพูดคุยได้ แต่ไม่สามารถนำมาอยู่ร่วมเป็นครอบครัวได้ ยกเว้น ระดับของการเป็นคนรัก ยังไม่ยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า การใช้ชีวิตอยู่กับบุคคลต้องอยู่กับบุคคลนั้นตลอดชีวิต การเลือกบุคคล ต้องเลือกบุคคลที่ดี ประกอบกับ แม่ตัวคุณสมชายยอมรับได้ คนอื่นอาจยอมรับไม่ได้นำไปสู่สาเหตุให้กลับไปกระทำผิดอีก ในอาชีพของคุณสมชายก็จะมีประวัติไม่ดีด้วย

กรณีศึกษาที่ 2

น.ส.เฉลิมศรี (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศหญิง อายุ 17 ปี เป็นนักเรียน กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.5) คุณเฉลิมศรีให้สัมภาษณ์ว่า ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยตนเอง (ไม่เคยเสพ หรือขาย) โดยคุณเฉลิมศรีให้เหตุผลว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ และไม่มีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด

2. ข้อมูลด้านสาเหตุที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชายเมื่อพ้นโทษแล้วหาเลี้ยงครอบครัวได้ ดูแลบิดามารดา เป็นหลัก ของครอบครัวได้ ส่วนผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงให้น้อยกว่าเนื่องจาก ผู้หญิงไม่น่าจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด มีความอ่อนแอ อ่อนไหวง่าย มีโอกาสที่จะกลับไปกระทำผิดอีกได้

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับเด็กมากที่สุด โดยให้เหตุผลว่า เด็กไม่รู้ว่าเป็นยาเสพติด ถูกหลอกได้ง่าย รองลงมา คือ เยาวชน ให้เหตุผลว่า ใช้ยาเสพติดเพราะ อากาศร้อนอยากลอง อยากเท่ เห็นเพื่อนทำก็ทำตาม แต่ยังสามารถกลับตัวได้ และไม่ให้การยอมรับผู้ใหญ่ โดยให้เหตุผลว่า น่าจะมีความคิด มีความรับผิดชอบ ควรจะเป็นคนแนะนำว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งดีไม่ดี ไม่สมควรที่จะทำผิด

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับยาเสพติดประเภทกัญชา พิษกระท่อม โดยให้เหตุผลว่า เมื่อในอดีต เป็นยาสมุนไพร ไม่อันตรายมาก มีความรุนแรงน้อย ส่วนประเภทอื่น เช่น ฟีน มอร์ฟีน ยาบ้า และเฮโรอีน ไม่ให้การยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า เป็นอันตรายถึงชีวิต มีความรุนแรง ทำให้ประชาชนเดือดร้อน ซึ่งเป็นผลให้เกิดอาชญากรรมอื่นๆ ตามมาได้ เช่น ลักขโมย

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับทุกฐานความผิด ไม่ว่าจะ เป็น เสพ ขายผลิต นำเข้าหรือส่งออก โดยให้เหตุผลว่า กระทำผิดยาเสพติด ทำให้ครอบครัวไม่มีความสุข มีผลต่อชีวิต ไม่มีอนาคต ทำให้มีกินไม่ได้อยู่ในสังคม ประเทศต้องรับภาระในการปราบปรามและบำบัดรักษาคนเหล่านี้อีก

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดยาเสพติด

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับครั้งแรก โดยให้เหตุผลว่า คนอาจมีโอกาสมิติดพลาดได้ในชีวิต สมควรได้รับการให้อภัยได้ และไม่ให้การยอมรับ ตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป โดยให้เหตุผลว่า ทำมาหลายครั้งแล้ว ไม่รู้สำนึกในการทำผิดของตนเอง ไม่สมควรได้รับการให้อภัยได้

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า ทำให้ผู้กระทำผิดเห็นประโยชน์ของการได้รับการแก้ไขฟื้นฟู ทำให้ผู้กระทำผิดได้รับการบำบัดฟื้นฟู น่าจะเลิกได้ และกลับตนเป็นคนดีได้ ไม่ให้การยอมรับการลงโทษอย่างเดียว โดยให้เหตุผลว่า เป็นการปิดช่องทางในการแก้ไข เพียงกักขังหรือปรับ ทำให้ไม่สำนึกในการกระทำผิด จึงมีโอกาสไปทำผิดได้อีก

2.7 ความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม โดยให้เหตุผลว่า ทำให้ภาพพจน์ของผู้กระทำผิดดีขึ้น ซึ่งทำให้ผู้กระทำผิดมีกำลังใจในการดำรงชีวิต ยอมรับได้มากขึ้น นำสงสารผู้กระทำผิดมากขึ้น

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอของสื่อ

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อมีผลต่อการยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า การนำเสนอของสื่อด้านดี เช่น ทำงานสาธารณะประโยชน์ของผู้กระทำผิด ทำให้ยอมรับผู้กระทำผิดมากขึ้น

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ในลักษณะที่แสดงต่อผู้กระทำผิดนั้น ดังนี้ ให้กำลังใจ พูดคุยให้ข้อคิดกับผู้กระทำผิดว่า เรายังมีโอกาสผิดพลาดกันได้ ไม่มีใครอยากกระทำผิด ยังให้เกียรติ เป็นมิตร ไม่รังเกียจ โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมได้รับโทษแล้ว ดังนั้นจึงเปิดโอกาสที่จะให้อยู่ร่วมในสังคม

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณเฉลิมศรี แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับได้ในทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นอย่างร่วมในสังคม อยู่ร่วมทำงานได้ เช่นทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เกษตรกรรม บริษัท เรียนหนังสือได้ เป็นเพื่อนบ้านได้ เป็นเพื่อนสนิทได้ เป็นคนรัก โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดได้รับการลงโทษแล้ว ถ้ากลับตัวเป็นคนดีได้ ก็ยินดีให้อยู่ร่วมกันได้ แต่ต้องไม่ไปกระทำผิดซ้ำอีก

กรณีศึกษาที่ 3

น.ส.อรทัย (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศหญิง อายุ 25 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างบริษัทเอกชน จบการศึกษาปริญญาตรี ด้านการจัดการทั่วไป คุณอรทัยให้สัมภาษณ์ว่า "ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยตนเอง (ไม่เคยเสพ หรือขาย) โดยคุณอรทัยให้เหตุผลว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ และมีคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด ซึ่งมีความรู้สึกต่อบุคคลนั้น เป็นคนไม่ดี สร้างปัญหาในชุมชน"

2. ข้อมูลด้านสาเหตุที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงเหมือนกับคุณอรทัย มีความรุนแรงน้อยกว่าเพศชาย อาจกระทำผิดคดียาเสพติดที่รุนแรงน้อยกว่าเพศชาย เช่น เพศชายกระทำผิดคดียาเฮโรอีน หญิงกระทำผิดยาอ็อดีน เป็นต้น

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับเด็ก โดยให้เหตุผลว่า เด็กสามารถจัดการได้ มีประสบการณ์น้อยกว่าผู้ใหญ่ สามารถแก้ไขได้มากกว่าผู้ใหญ่ ยังให้การยอมรับเยาวชน ให้เหตุผลว่า ยังสามารถกลับตนเป็นคนดีได้ กระทำผิดเพราะ ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน และไม่ให้การยอมรับผู้ใหญ่ โดยให้เหตุผลว่า เป็นผู้ใหญ่แล้ว น่าจะรู้ว่าสิ่งไหนดีหรือไม่ดี น่าจะเป็นแบบอย่างมากกว่ากระทำผิดเอง เป็นหัวหน้าครอบครัวไม่สมควร โดยใช้คติที่ว่า ไม่อ่อนคดง่าย ไม่แก้ตัดขาด

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับยาเสพติดทุกประเภท โดยให้เหตุผลว่าเป็นสิ่งเสพติด ทำลายอนาคต ครอบครัว คนรอบข้าง ถึงแม้ว่าความรุนแรงแต่ละชนิดไม่เท่ากัน แต่ก็อันตรายเหมือนกันหมด

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับฐานความผิดเสพ โดยให้เหตุผลว่า ในกรณีวัยรุ่น อาจจะเพื่อนชักนำให้เสพ หลงผิด ผู้กระทำผิดฐานความผิดเสพ น่าจะกลับตัวเป็นคนดีได้ง่าย นอกนั้นไม่ให้การยอมรับ ไม่ว่าจะ เป็น ครอบครัว ขาย ผลิต โดยให้เหตุผลว่า ฐานความผิดครอบครัว เป็นตัวนำไปสู่การขายได้ จึงไม่สมควรได้รับการยอมรับ ฐานความผิดจำหน่าย เป็นสิ่งไม่ดี เป็นการชักนำคนอื่นให้มาติด เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ฐานความผิดผลิต เป็นตัวก่อให้เกิดปัญหา ยาเสพติดขึ้น จึงไม่สมควรได้รับการยอมรับ

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับครั้งแรก โดยให้เหตุผลว่า รู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่าเป็นสิ่งเสพติด หลงเชื่อคนอื่น ไม่ตั้งใจ มีโอกาสกลับตัวได้ง่ายกว่าหลายครั้ง และไม่ให้การยอมรับ ตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป โดยให้เหตุผลว่า กระทำผิดครั้งที่ 2 น่าจะไม่ควรกระทำผิดอีก ไม่รู้สำนึกในการทำผิดของตนเอง ไม่สมควรได้รับการยอมรับได้

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า ทำให้ผู้กระทำผิดมีอาชีพเกิดขึ้น ทำให้ทำงานสุจริตได้ และอาจเป็นตัวช่วยให้แก่เยาวชนได้ว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี ไม่สมควรไปยุ่งเกี่ยว ไม่ให้การยอมรับการลงโทษอย่างเดียว โดยให้เหตุผลว่า การกักขังหรือปรับ ทำให้ไม่สำนึกในการกระทำผิด ทำให้ผู้กระทำผิดสบาย มีที่อยู่ ที่อาศัย จะทำให้กลับไปใช้ยาเสพติดได้อีก ซึ่งการกระทำผิดยาเสพติดทำให้งายและรายได้ดี

2.7 ความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด โดยให้เหตุผลว่า ทำให้มุมมองต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดดีขึ้น เปลี่ยนจากผู้ผิดเป็นผู้ป่วย ทำให้ภาพพจน์ของผู้กระทำผิดดีขึ้น

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอของสื่อ

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า การนำเสนอของสื่อ นั้นมีทั้งด้านดีและไม่ดี ต้องใช้วิจารณญาณของตนเองในการตัดสินใจมากกว่าที่จะเห็นด้วยตามการนำเสนอของสื่อ และการนำเสนอของสื่อ บางครั้งก็นำเสนอสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อาจมีความลำเอียงได้

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ในลักษณะที่แสดงต่อผู้กระทำผิดนั้น ดังนี้ ไม่แสดงท่าทางรังเกียจ ถ้าผู้กระทำผิดกลับตนเป็นคนดีได้ มีความมุ่งมั่นกลับตัวเป็นคนดี ก็ยินดีที่จะพูดคุย ให้กำลังใจ เป็นมิตรได้

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

คุณอรทัย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับได้ในหลายระดับ ไม่ว่าจะเป็นอย่างร่วมในสังคม อยู่ร่วมทำงานได้ เช่นทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เกษตรกรรม บริษัท เรียนหนังสือได้ เป็นเพื่อนบ้านได้ เป็นเพื่อนสนิทได้ โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดได้รับการลงโทษแล้ว ก็ยินดีให้อยู่ร่วมกันได้ ให้โอกาสในการกลับเข้าสู่สังคม แต่ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ยอมรับเป็นคนรัก โดยให้เหตุผลว่า อาจกลับไปกระทำผิดอีกได้ ซึ่งส่งผลต่อครอบครัว บุตรที่จะอยู่ร่วมกับคนในสังคม จะถูกสังคมประณามว่าเป็นบุตรของคนไม่ดี ทำผิดคดีอาเสพติดได้ และกลัวเป็นอันตรายต่อตนเอง เช่น อาจทำร้ายร่างกายได้

นอกจากนี้คุณอรทัย ได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมดังนี้คือ อยากให้กฎหมายและรัฐบาลอธิบายว่าผู้กระทำผิดที่ได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟู สามารถกลับตนเป็นคนดีได้ น่าจะได้รับการช่วยเหลือ เนื่องจากผู้กระทำผิดบางคนอาจจะไม่ได้กระทำผิดก็ได้ ต้องทำความเข้าใจกับประชาชนให้มากขึ้นเพื่อให้การยอมรับมากขึ้น

กรณีศึกษาที่ 4

นางปราถนา (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศหญิง อายุ 29 ปี ประกอบอาชีพค้าขาย (ร้านขายของชำ) จบการศึกษาปริญญาตรี ด้านวิศวกรรมไฟฟ้า คุณปราถนา ให้สัมภาษณ์ว่า ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยตนเอง (ไม่เคยเสพ หรือขาย) โดย

คุณปรารถนาให้เหตุผลว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ และไม่มีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด

2. ข้อมูลด้านสาเหตุที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณปรารถนา แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับทั้งเพศหญิงและเพศชาย โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดทั้งสองเพศมีทางเลือกอื่นมากกว่าที่จะกระทำผิดคดียาเสพติด ไม่น่าจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณปรารถนา แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับเด็ก โดยให้เหตุผลว่า เด็กสามารถขัดเกลาได้ สติปัญญาของเด็กยังน้อย อาจถูกหลอกได้ง่าย จึงน่าจะแก้ไขได้ง่ายกว่า คุณปรารถนา ไม่ให้การยอมรับเยาวชนและผู้ใหญ่ โดยให้เหตุผลว่า มีวิวุฒิ มีประสบการณ์ มีสติปัญญามากแล้ว น่าจะเลือกการกระทำที่ดีกว่ากระทำผิดยาเสพติด

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณปรารถนา แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับยาเสพติดทุกประเภท โดยให้เหตุผลว่าเป็นสิ่งเสพติด เป็นสิ่งไม่ดี ไม่ว่าจะมีความรุนแรงมากหรือน้อย ก็คือเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่สามารถยอมรับได้

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณปรารถนา แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับทุกฐานความผิด โดยให้เหตุผลว่า ไม่ว่าจะเป็ความผิดฐานใด ก็เป็นความผิด เป็นสิ่งไม่ดี ไม่อาจยอมรับได้

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด

คุณปรารถนา แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับครั้งแรก โดยให้เหตุผลว่า คนมีโอกาสผิดพลาดกันได้ มีโอกาสกลับตัวได้ง่ายกว่าหลายครั้ง จึงสมควรได้รับการยอมรับได้ และไม่ให้การยอมรับ ตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป โดยให้เหตุผลว่า กระทำผิดครั้งที่ 2 ก็น่าจะรู้ว่ากระทำแล้วมีความผิดไม่ควรกระทำผิดอีก ไม่รู้สำนึกในการทำผิดของตนเอง ไม่สมควรได้รับการยอมรับได้

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณปราธนา แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับได้ทั้งการลงโทษอย่างเดียวและการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า ถือได้ว่าได้รับการลงโทษแล้ว น่าจะกลับตนเป็นคนดีได้ มีความคิด มีจิตสำนึก ไม่ได้เป็นโดยสันดาน

2.7 ความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณปราธนา แสดงความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด โดยให้เหตุผลว่า อยู่ที่ตัวบุคคลผู้กระทำผิดมากกว่า และนโยบายหรือกฎหมายเปลี่ยนหรือไม่ ก็ไม่มีผลต่อคุณปราธนาไม่ทำให้ความรู้สึกเปลี่ยนไปได้

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอของสื่อ

คุณปราธนา แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า คุณปราธนาไม่ได้ให้ความสนใจกับการนำเสนอของสื่อ การนำเสนอของสื่อก็คือตัวกลางของผู้เขียนสะท้อนความคิดเห็นของคนนำเสนอมากกว่า ก็ไม่มีผลต่อคุณปราธนา

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณปราธนา แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด ในลักษณะที่แสดงต่อผู้กระทำผิดนั้น ดังนี้ ไม่แสดงท่าทางรังเกียจ พูดคุยได้ เหมือนกับคนทั่วไป แต่ขึ้นอยู่กับผู้กระทำผิดเองด้วยว่าจะปรับตัวได้ดีหรือไม่ ประพฤติตัวดีก็ยอมรับมากขึ้น

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณปราธนา แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับได้ในหลายระดับ ไม่ว่าจะเป็นอยู่ร่วมในสังคม อยู่ร่วมทำงานได้ เช่นทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เกษตรกรรม บริษัท เรียนหนังสือได้ เป็นเพื่อนบ้านได้ เป็นเพื่อนสนิทได้ โดยให้เหตุผลว่า ยอมรับได้ ต้องดูด้วยว่าพฤติกรรมของผู้กระทำผิดดีขึ้นหรือไม่ และผู้กระทำผิดได้รับการลงโทษแล้ว ก็ยินดีให้อยู่ร่วมกันได้ ให้โอกาสในการกลับเข้าสู่สังคม คุณปราธนา ยอมรับเป็นคนรักได้ แต่ต้องใช้ระยะเวลาในการคบหากว่าที่จะยอมรับในส่วนที่อยู่ร่วมกันในสังคม เนื่องจากมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดมากที่สุด ต้องพิจารณาให้ดีกว่าก่อน

กรณีศึกษาที่ 5

นายสมหมาย (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 19 ปี อาชีพรับจ้าง จบการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) คุณสมหมาย ให้สัมภาษณ์ว่า ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม คุณสมหมาย ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยตนเอง (ไม่เคยเสพ หรือขาย) โดยคุณสมหมายให้เหตุผลว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี เชื่อฟังคำสั่งของพ่อแม่ กลัวพ่อแม่เสียใจ คุณสมหมายไม่มีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด

2. ข้อมูลด้านสาเหตุที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิง โดยให้เหตุผลว่า ผู้หญิงอาจถูกหลอกให้ใช้ยาเสพติด ถูกแก๊ง ไม่รู้ตัวเอง เป็นเพศที่อ่อนแอ คุณสมหมายไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชาย โดยให้เหตุผลว่า ใช้ยาเสพติดเพราะความอยากแท้ๆ อยากลอง จึงไม่ให้การยอมรับ

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็ก โดยให้เหตุผลว่า เด็กถูกหลอกได้ง่าย อาจมีปัญหามาจากครอบครัว เช่น พ่อแม่แยกทางกัน พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ลูกของตนเอง คุณสมหมาย ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเยาวชน ซึ่งให้เหตุผลว่า กลุ่มเพื่อนชักชวนให้ใช้ยาเสพติด ทำให้ติด แต่ก็สามารถยังกลับตัวเป็นคนดีได้ คุณสมหมายไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ โดยให้เหตุผลว่า มีวุฒิแล้ว น่าจะทำตัวให้เป็นตัวอย่างแก่บุตรหลาน ไม่น่าที่จะมากระทำผิดคดียาเสพติด และรู้ว่ายาเสพติดเป็นอันตรายต่อชีวิต และครอบครัว แต่ก็ยังกระทำผิดอีก เมื่อรู้แล้วยังกระทำผิดก็ไม่สมควรได้รับการให้ออกมาได้

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับยาเสพติดประเภทพืชกระท่อมและกัญชา โดยให้เหตุผลว่า เป็นยาเสพติดชนิดไม่ร้ายแรง ไม่สามารถทำให้คนประสาทเสียได้ ส่วนประเภทอื่น เช่น ฟีน มอร์ฟีน ยาบ้า และเฮโรอีน ไม่ให้การยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า มีความรุนแรงมาก เป็นสิ่งเสพติด ทำร้ายตัวเอง เป็นอันตรายต่อสุขภาพ คนรอบข้าง ครอบครัว และประเทศชาติ

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับข้อหาเสพ โดยให้เหตุผลว่า คนที่เสพมีปัญหาทางครอบครัว เพื่อนชักชวน สังคมรังเกียจผู้เสพ อยากรอง อยากรู้ ยังสามารถกลับตัวเป็นคนดีได้ ส่วนข้อหาอื่น เช่น ครอบครอง จำหน่าย ผลิต นำเข้าหรือส่งออก ไม่ให้การยอมรับ ซึ่งคุณสมหมาย ให้เหตุผลว่า ไม่ชอบ เป็นสิ่งไม่ดี ควรลงโทษให้รุนแรงมากขึ้น

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดที่กระทำผิดครั้งแรก โดยให้เหตุผลว่า คนทุกคนมีโอกาสที่กระทำผิดพลาดได้ในชีวิต อาจจะเป็นการอยากลอง และคุณสมหมาย ยังยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด 2-3 ครั้งได้ โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดอาจมีปัญหาครอบครัว ทำให้กระทำผิดอีก แต่ก็น่าจะสามารถกลับตนเป็นคนดีได้ ไม่ยอมรับผู้กระทำผิดกระทำผิดคดียาเสพติดตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป โดยให้เหตุผลว่า ทำมาหลายครั้งแล้ว ไม่น่าจะเลิกได้ ไม่สมควรให้การยอมรับได้

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดจะรู้ว่ากระทำผิดยอมได้รับการลงโทษ ได้ใช้การฟื้นฟูเข้ามาช่วยปรับปรุงผู้กระทำผิด ให้มีความคิด มีอาชีพ ดำเนินชีวิต ซึ่งส่งผลให้สามารถกลับตัวเป็นคนดีได้ แต่ การลงโทษเพียงอย่างเดียว ไม่ให้การยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า ไม่มีการแก้ไขฟื้นฟู ทำให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษอย่างเดียว ทำให้ไม่สำนึกในการกระทำผิด ซึ่งอาจจะทำให้กลับมากระทำผิดอีกได้

2.7 ความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม โดยให้เหตุผลว่า จากการที่เปลี่ยนผู้เสพ เป็นผู้ป่วย ทำให้ผู้กระทำผิดไม่เป็นจุดด้อย ไม่เป็นการตราหน้าผู้กระทำผิด ภาพพจน์ของผู้กระทำผิดดีขึ้น

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอของสื่อ

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า การนำเสนอของสื่อบางครั้งอาจเชื่อถือไม่ได้ เราต้องใช้วิจารณญาณในการยอมรับผู้กระทำผิดด้วยตนเองมากกว่า ซึ่งบางครั้งการนำเสนอของสื่ออาจจะใส่ร้ายผู้กระทำผิดได้

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ในลักษณะที่แสดงต่อผู้กระทำผิดนั้น ดังนี้ พุดคุยด้วยได้ ไม่ดูถูกเหยียดหยาม ช่วยเหลือ แนะนำให้ผู้กระทำผิดไม่กลับไปกระทำความผิดอีก ชวน ไปอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ดี และให้กลุ่มเพื่อนช่วยเหลือและแนะนำไม่ให้ผู้กระทำผิดหันกลับไปกระทำความผิดอีก

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมหมาย แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับในหลายระดับ ไม่ว่าจะเป็นอยู่ร่วมในสังคม อยู่ร่วมทำงานได้ เช่นทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เกษตรกรรม บริษัท เรือนหนังสือได้ เป็นเพื่อนบ้านได้ เป็นเพื่อนสนิทได้ โดยให้เหตุผลว่า ระยะห่างระหว่างผู้กระทำผิดกับตนเองยังมีมากอยู่ เป็นความสัมพันธ์ทั่วไป ยกเว้น ระดับของการเป็นคนรัก ยังไม่ยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า มีความใกล้ชิดกันมากที่สุด ทำให้เกิดความไม่แน่ใจ กลัวเป็นอันตรายต่อตนเอง และไม่รู้ว่าจะผู้กระทำผิดจะเลิกจริงหรือไม่

สุดท้ายคุณสมหมาย อยากให้สังคมยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากขึ้น ไม่ดูถูกเหยียดหยาม ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมจะได้กลับตัวเป็นคนดี และอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้

กรณีศึกษาที่ 6

นางสาวสมจิตร (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศหญิง อายุ 22 ปี อาชีพรับราชการ จบการศึกษา ปวส. (อนุปริญญา) ด้านคอมพิวเตอร์ คุณสมจิตร ให้สัมภาษณ์ว่า ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยตนเอง (ไม่เคยเสพ หรือขาย) โดยคุณสมจิตร ให้เหตุผลว่า ทราบว่ายาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี จึงไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยว และไม่มีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด

2. ข้อมูลด้านสาเหตุที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับทั้งเพศหญิงและเพศชาย โดยให้เหตุผลว่า ไม่ว่าจะเพศใดที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ก็ถือว่าเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับเด็ก โดยให้เหตุผลว่า เด็กอาจได้รับการชักจูงไปในทางที่ไม่ถูกต้อง คุณสมจิตร ให้การยอมรับเยาวชน โดยให้เหตุผลว่า อาจจะกระทำผิดเนื่องจากสภาพแวดล้อมหรือเพื่อนๆ ชักจูงทำให้หลงผิด ไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ โดยให้เหตุผลว่า ผู้ใหญ่น่าจะมีความคิด แยกแยะว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับยาเสพติดทุกประเภท โดยให้เหตุผลว่า ยาเสพติดทุกประเภทก็เป็นสิ่งผิดกฎหมาย เป็นสิ่งไม่ดี ไม่ว่าจะมีความรุนแรงมากหรือน้อย

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับทุกฐานความผิด โดยให้เหตุผลว่า การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดก็ถือว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมาย

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับทั้งหมด โดยให้เหตุผลว่า ไม่ว่าจะเป็นการกระทำผิดครั้งแรกหรือหลายครั้ง ก็เป็นการกระทำผิดกฎหมาย ไม่อาจยอมรับได้

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับได้ทั้งการลงโทษอย่างเดียวและการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า ถ้าได้รับการฟื้นฟูจะทำให้ผู้กระทำผิดดีขึ้นได้ น่าจะกลับตนเป็นคนดีได้ มีความคิด มีจิตสำนึกที่ดีขึ้น

2.7 ความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม โดยให้เหตุผลว่า ทำให้ภาพลักษณ์ของผู้กระทำผิดดีขึ้น เป็นการให้กำลังใจต่อผู้กระทำผิด และทำให้ดูรุนแรงน้อยลง จึงอาจจะทำให้เกิดการยอมรับได้มากขึ้น

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอของสื่อ

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ความสนใจที่ตัวผู้กระทำผิดมากกว่าที่จะดูจากการนำเสนอของสื่อที่แสดงว่าผู้กระทำผิดทำผิดจริงหรือไม่จริง

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ในลักษณะที่แสดงต่อผู้กระทำผิดนั้น ดังนี้ ไม่แสดงท่าทางรังเกียจ พูดคุยได้ เหมือนกับคนทั่วไป ผู้กระทำผิดควรได้รับการต้อนรับจากสังคม เพื่อใช้ชีวิตภายในสังคมได้อย่างเดิม

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมจิตร แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ยอมรับเป็นคนรักได้ โดยให้เหตุผลว่า ไม่แน่ใจกลัวเขากลับไปกระทำผิดอีก โกลัซิดกันเกินไป และเป็นข้าราชการด้วย ซึ่งส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงาน ส่วนอื่นๆ ยังให้การยอมรับได้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างอื่นร่วมในสังคม อยู่ร่วมทำงานได้ เช่น ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เกษตรกรรม บริษัท เรือนหนังสือได้ เป็นเพื่อนบ้านได้

เป็นเพื่อนสนิทได้ โดยให้เหตุผลว่า ควรยอมรับเพื่อให้ผู้กระทำผิดได้ปรับปรุงตนเองให้เข้า
อยู่ร่วมในสังคมได้

สุดท้ายคุณสมจิตร อยากให้สังคมให้โอกาสกับผู้กระทำผิด เพราะบางครั้ง ถ้าเป็นเด็กหรือ
เยาวชนอาจจะทำไป เพราะเกิดจากการซังกูงหรือหลงผิด

กรณีศึกษาที่ 7

นายสมชาติ (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 18 ปี อาชีพรับจ้างร้านอาหารแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม จบการศึกษา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คุณสมชาติ ให้สัมภาษณ์ว่า ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวน
การยุติธรรม ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยตนเอง (ไม่เคยเสพ หรือขาย) โดย
คุณสมชาติ ให้เหตุผลว่า ทราบว่ายาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี จึงไม่อยากจะเข้าไปยุ่งเกี่ยว ไม่อยากให้มีบิดา
มารดาเสียใจ เปลืองทรัพย์สิน และไม่มีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดียาเสพติด

2. ข้อมูลด้านสาเหตุที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับทั้งเพศหญิงและเพศชาย โดยให้เหตุผลว่า
ไม่ได้เกี่ยวกับว่าเพศใดเพศหนึ่งกระทำผิดได้หรือไม่ได้ เป็นคนเหมือนกัน สามารถกระทำผิดได้
เหมือนกัน

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน โดย
ให้เหตุผลว่า เพื่อนซังกูงไป อยากรู้ยากลอง กลับตัวได้ง่ายกว่า ไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิด
ที่เป็นผู้ใหญ่ โดยให้เหตุผลว่า ผู้ใหญ่มีความคิดแล้วไม่ควรกระทำผิดแบบอย่างที่ไม่ดี

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับยาเสพติดทุกประเภท โดยให้เหตุผลว่า ยาเสพติดทุกประเภท เป็นสิ่งไม่ดี ไม่ว่าจะมีความรุนแรงมากหรือน้อย ไม่น่าที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยว

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับฐานความผิดเสพ โดยให้เหตุผลว่า โทษรุนแรงน้อย เป็นเหยื่อของคนอื่น อาจกลับตัวได้ง่ายกว่า นอกนั้นไม่ให้การยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า ทำให้คนอื่นติดยาเสพติดด้วย เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ทำลายสังคม

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับครั้งแรก โดยให้เหตุผลว่า อาจกระทำผิด เพราะความหลงผิด ผิดพลาดได้ในชีวิต ส่วนครั้งอื่น ๆ ไม่ยอมรับ เพราะทำหลายครั้งแล้วไม่รู้สำนึก จึงไม่ให้การยอมรับ

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า ทำให้คนกระทำผิดเล็กลง ดีต่อบิดามารดา และสังคม ส่วนลงโทษอย่างเดียวไม่ให้การยอมรับ เพราะไม่ได้มีสำนึกในการกระทำผิด อาจกลับไปกระทำผิดอีกได้

2.7 ความคิดเห็นต่อกฎหมายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า กฎหมายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด โดยให้เหตุผลว่า ทำให้ภาพลักษณ์ของผู้กระทำผิดดีขึ้น น่าสงสาร เห็นผู้กระทำผิดเป็นผู้ช่วย ต้องเข้าไปดูแล

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอสื่อ

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า เชื่อถือการนำเสนอของสื่อมากไม่ดี เราพิจารณาเองว่าผู้กระทำผิดดีหรือไม่ดีได้

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ในลักษณะที่แสดงต่อผู้กระทำผิดนั้น ดังนี้ บอกให้เลิก บอกว่ายาเสพติดไม่ดี ให้เปรียบเทียบกับคุณสมชาติว่ายังไม่อยากยุ่งกับยาเสพติดเลย ให้คิดถึงบิดามารดา ให้ความช่วยเหลือ ไม่รังเกียจ พบกันได้บ้าง

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมชาติ แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ยอมรับเป็นเพื่อนสนิทและเป็นคนรักได้ โดยให้เหตุผลว่า ไม่แน่ใจ กลัวหากเข้าไปกระทำผิดอีก โกลัษิตกันเกินไป บิดามารดาทราบเรื่องจะมีอคติต่อผู้กระทำผิด คบหาไม่มาดี จะมีโทษตามไปด้วย ส่วนอื่น ๆ ยังให้การยอมรับได้ ไม่ว่าจะเป็นอยู่ร่วมในสังคม อยู่ร่วมทำงานได้ เช่น ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เกษตรกรรม บริษัท เรียนหนังสือได้ เป็นเพื่อนบ้านได้ โดยให้เหตุผลว่า ไม่กลัวตัวเรามากเกินไป ก็ยังสามารถอยู่ร่วมกันได้

สุดท้ายคุณสมชาติ อยากให้มีการอบรมเกี่ยวกับโทษของยาเสพติดให้ตัวผู้กระทำผิดได้รับรู้และไม่กระทำผิด

กรณีศึกษาที่ 8

นายมานะ (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 38 ปี อาชีพพนักงานบริษัท จบการศึกษาระดับปริญญาโท คุณมานะไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเลยแม้แต่ครั้งเดียว คุณมานะไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเลยแม้แต่ครั้งเดียว คุณมานะมีญาติที่เคยกระทำความผิดในคดียาเสพติด มีความสัมพันธ์กับคุณมานะ โดยเป็นลูกผู้ต้องหา (เป็นลูกของป้า) ซึ่งกระทำความผิดในฐานะความผิดเสพยาและจำหน่ายยาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน ไม่ทราบปริมาณ ในขณะที่กระทำความผิดอายุ 18 ปีบริบูรณ์ ผลตามคำพิพากษาศาลสั่งจำคุก รวมระยะเวลา 2 ปี ปัจจุบันมีอายุประมาณ 22 ปี ได้ครบกำหนด

โทษมาประมาณ 2 เดือนแล้ว และพักอาศัยอยู่ที่บ้านของคุณมานะเนื่องจากมารดาและบิดาของญาติคนดังกล่าวเสียชีวิตแล้ว

2. ข้อมูลสาเหตุต่างๆ ที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณมานะไม่รู้สึกรู้ว่าเรื่องของเพศเป็นเรื่องที่มีความสำคัญในการพิจารณาการให้โอกาสของตนเอง เพราะโดยทั่วไปแล้วตนคิดว่าการตัดสินใจกระทำผิดไม่ว่าจะมีเหตุผลในเรื่องของเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง กล่าวคือ ไม่ว่าเพศหญิงหรือเพศชาย ถ้าคิดที่จะกระทำผิดไปแล้ว โอกาสที่พวกเขาจะได้รับควรจะมีเท่าๆ กัน ยิ่งในสังคมที่มีการเรียกร้องเรื่องความเสมอภาคทางเพศ ดังนั้นเชื่อว่าคุณมานะจะเห็นใจเพศหญิงมากกว่าหรือเพศชายมากกว่าแต่ประการใด

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณมานะแสดงความเห็นในเรื่องของวัยของผู้กระทำผิดกับการยอมรับของตนเองไว้ว่าการกระทำผิดของผู้ที่มีวัยแตกต่างกัน ตนจะให้การยอมรับได้ไม่เท่ากัน กล่าวคือ เกณฑ์อายุที่ตนใช้ในการพิจารณาในการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด คือ อายุ 15 ปี ถ้าในขณะที่กระทำผิด ผู้กระทำผิดมีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี ตนจะให้โอกาสมากกว่าผู้กระทำผิดในขณะที่มีอายุมากกว่า 15 ปี ทั้งนี้คุณมานะคิดว่าเกณฑ์อายุ 15 ปี คือวัยที่เยาวชนมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี อย่างทางราชการก็กำหนดให้ทำบัตรประชาชนได้แล้ว จึงสมควรที่จะรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง อีกประการหนึ่งคือ ความสามารถในการคิดและไคร่ควรของเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี น่าจะมีน้อยโอกาสในการถูกชักจูงไปในทางที่เสียหายมิได้ง่ายกว่า ในขณะที่เยาวชนที่อายุมากกว่า 15 ปีขึ้นไปถือว่าโตแล้ว อาจจะทำผิดด้วยตนเอง หรืออาจจะถูกชักจูง เราก็ไม่อาจจำแนกได้ ดังนั้นคุณมานะจึงยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดในขณะอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี ได้มากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดที่อายุมากกว่า 15 ปี ด้วยเหตุผลดังกล่าว

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณมานะแสดงความเห็นเรื่องชนิดของยาเสพติดกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดไว้ว่า ประเภทของยาเสพติดมีผลต่อการยอมรับของตนเอง กล่าวคือ กรณีที่เป็นเฮโรอีน ตนจะให้การยอมรับได้น้อยที่สุด เพราะเคยทราบจากสื่อว่าฤทธิ์ของมันค่อนข้างรุนแรงกว่าสารเสพติดชนิดอื่นๆ แต่ทั้งนี้คุณมานะก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าฤทธิ์ของเฮโรอีนมากมายเพียงใด ขนาดไหน

กรณีถ้าเป็นยาเสพติดประเภทอื่นๆนั้น ไม่ว่าจะเป็ กัญชา พืชกระท่อม ฝิ่น มอร์ฟีน หรือยาบ้า คนก็ให้การยอมรับได้เท่าๆ กัน และยอมรับได้มากกว่าเฮโรอีน

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหา / ฐานความผิดของยาเสพติด

คุณมานะได้แสดงความเห็นเรื่องข้อหา / ฐานความผิด กับการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด เอาไว้ว่า กรณีที่ตนจะให้การยอมรับมากที่สุดคือ ฐานเสพยาเสพติด เพราะคุณมานะคิดว่าคนที่เสพยาเสพติดต้องมีสาเหตุอื่นๆ มากกว่าการกระทำโดยสันดาน เช่น อาจเพราะครอบครัวแตกร้าง สอบไม่ผ่าน หรือประสบปัญหาทางการเงิน เป็นต้น ซึ่งเราก็ไม่ทราบสาเหตุที่แท้จริง ควรให้โอกาสคนเหล่านี้มากหน่อย ในขณะที่ฐานความผิดที่ยอมรับได้น้อยที่สุดจนถึงขั้นจะยอมรับไม่ได้เลย คือ ผลิต เพราะถือว่าเป็นต้นทางของกระบวนการ ถ้าไม่มีการผลิตเสียอย่าง ฐานความผิดอื่นๆ ก็จะไม่เกิดขึ้นเลย สำหรับฐานความผิดอื่นๆ นั้น ระดับการยอมรับเป็นกลางๆ

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด

คุณมานะแสดงความคิดเห็นเรื่องจำนวนครั้งในการกระทำผิดกับการยอมรับของตนเอง เอาไว้ว่า ถ้ามองโดยภาพรวม ไม่คิดถึงปัจจัยด้านอื่นๆ มองแค่ปัจจัยด้านจำนวนครั้งเพียงอย่างเดียว คุณมานะจะยอมรับผู้กระทำผิดที่กระทำผิด 1-2 ครั้ง ได้มากกว่า ในขณะที่ผู้กระทำผิดที่กระทำผิดครั้งที่ 3, 4 เป็นต้นไป น่าจะเกิดจากความไม่เจ็ดหลายด้วยส่วนหนึ่ง จึงไม่อยากจะให้การยอมรับ หรือยอมรับได้น้อยกว่า แต่อย่างไรก็ตามคุณมานะคิดว่าจำนวนครั้งในการกระทำผิด ตนจะพิจารณาประกอบกับฐานความผิดด้วย เช่น กรณีฐานความผิดเสพยาเสพติด ครั้งที่ 1-2 ยอมรับได้ แต่ครั้งที่ 3, 4 เป็นต้นไป ไม่ยอมรับ กรณีฐานความผิดผลิต แม้จะเป็นการกระทำผิดครั้งแรก ตนก็ไม่ให้การยอมรับแล้ว เพราะโทษรุนแรง ความผิดรุนแรง ไม่สมควรแก่การให้โอกาส แม้เพียงสักครั้งเดียว

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณมานะแสดงความคิดเห็นเรื่องการลงโทษ / การแก้ไขฟื้นฟู กับการยอมรับผู้กระทำผิดของตนเองเอาไว้ว่า อัตราโทษที่ผู้กระทำผิดได้รับมากหรือน้อย ไม่มีผลต่อระดับการยอมรับของตน กล่าวคือ ไม่ว่าผู้กระทำผิดได้รับโทษหนักหรือเบาก็ตาม ความรู้สึกของคุณมานะก็คือ คนเหล่านั้นเป็นผู้กระทำความผิดไปแล้ว ต่อข้อคำถามในเรื่องการที่ผู้กระทำผิดได้รับโอกาสในการบำบัด / แก้ไขฟื้นฟู จะทำให้ยอมรับได้มากขึ้นหรือไม่ คุณมานะตอบว่า ไม่มีผลเช่นกัน เพราะการที่ทางราชการมีมาตรการในการแก้ไขฟื้นฟูนั้น บุคคลที่อยู่ภายนอกไม่มีโอกาสทราบได้ว่าเขาไปแก้ไข

ฟื้นฟูกันอย่างไร และจะส่งผลต่อความคิด สามัญสำนึกของผู้กระทำผิดได้มากน้อยแค่ไหน
ขึ้นชื่อว่าติดคุกไปแล้ว ระดับการยอมรับก็เท่าๆ กัน

2.7 ความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณมานะแสดงความคิดเห็นเรื่องการเปลี่ยนแนวคิดเรื่องผู้เสพเป็นผู้ป่วยของทางราชการ
มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดได้มากขึ้นหรือไม่ นั่น คุณมานะกล่าวว่า โดยส่วนตัวแล้วคุณมานะ
ไม่ได้ยุ่งกับการกระบวนการยุติธรรม และไม่ค่อยได้สนใจในแนวนโยบายของภาครัฐในเรื่อง
ดังกล่าวเป็นพิเศษ จึงออกจะไม่เข้าใจถึงแนวคิดดังกล่าวว่าทำไมต้องเปลี่ยน และเปลี่ยนแล้วจะมี
อย่างไร และเมื่อผู้วิจัยได้อธิบายในรายละเอียดให้ฟังแล้ว คุณมานะได้แสดงความเห็นว่า ตนไม่รู้สึกร
ว่าผู้เสพเป็นผู้ป่วย และควรจะได้รับรับการยอมรับมากขึ้น เพราะอย่างไรก็ตามเมื่อคนเหล่านั้นเข้าคุก
ไปแล้ว ก็เป็นนักโทษไปแล้ว รายละเอียดในการบำบัดจะเป็นอย่างไร ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครรับประกัน
ได้ ความเชื่อใจ หรือความไว้วางใจก็ไม่ได้มีมากขึ้นแต่ประการใด ยกเว้นกรณีที่เป็นญาติพี่น้อง
เท่านั้น ที่จะสามารถทำใจยอมรับได้มากหน่อย ส่วนคนอื่นๆ ระดับการยอมรับก็พอๆ กัน

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอของสื่อ

คุณมานะกล่าวว่า สื่อที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ โทรทัศน์ เพราะได้เห็นทั้งภาพและเสียง
ทำให้ซึมซับข้อมูลได้มากกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ทุกวันนี้สื่อไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก ในการให้ข้อมูล
ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้กระทำผิด โดยไม่มีการนำเสนอในภาพรวม เช่น การแก้ปัญหาทั้งระบบเป็น
อย่างไร หรือโดยภาพรวมแล้วมีคนทำดีขึ้นกี่เปอร์เซ็นต์ เป็นต้น บอกแต่เพียงจุดเล็กๆ ทำให้คนใน
สังคมไม่ได้รับรู้ข้อมูลซัพที่แท้จริง เห็นแต่ข้อมูลทางด้านลบเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ตนมองผู้กระทำผิด
ในทางที่ไม่ค่อยดีนัก ซึ่งก็ส่งผลให้ระดับการยอมรับลดลง

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

เนื่องจากคุณมานะมีญาติที่เคยกระทำผิดคดียาเสพติด พฤติกรรมที่แสดงออก จึงแบ่งเป็น
2 กรณี คือ

กรณีที่เป็นญาติพี่น้อง จะต้องพยายามทำให้ทุกคนในบ้านให้การยอมรับผู้กระทำผิดให้ได้
จากนั้นก็หางานให้เขาทำ ให้เขามีรายได้ สามารถเลี้ยงตัวเองได้ ไม่ต้องกลับไปกระทำผิดอีก
นอกจากนั้นยังต้องคอยสังเกตพฤติกรรมของเขาด้วย เพราะเขาอาจจะถูกชักจูงกลับไปในแนวทาง
ที่ผิดๆ อย่างเดิมได้อีก

กรณีบุคคลทั่วไปในสังคม จะรู้สึกเฉยๆ ไม่ถึงกับตั้งข้อรังเกียจอะไร ให้โอกาสเขาได้
พิสูจน์ตนเองจะดีกว่า

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

ระดับการอยู่ร่วมกันในสังคม ยอมรับให้อยู่ร่วมในสังคมได้ เพราะเขาไม่ได้ก่อคดีที่เป็นภัยร้ายแรงอย่างเช่น ฆ่าคนตาย หรือเป็นโรคติดต่อที่พึงระวัง เช่น เอชไอวี ไม่ดูถูก ถ้ามีโอกาสช่วยได้ก็จะช่วย เพราะคิดว่าคนทุกคนน่าต้องการความหวังและกำลังใจที่จะอยู่รอดในสังคม

ระดับการทำงานร่วมกันได้ ถ้าเป็นญาติพี่น้องกัน ก็สามารถรับเข้าทำงานได้ เพราะเราสามารถกำหนดค่าตอบแทนได้อย่างเต็มที่ แต่ถ้าเป็นคนทั่วไปในสังคม จะไม่รับเข้าทำงานหรือทำงานร่วมกับเรา เพราะคนพวกนี้น่าจะมีปัญหาบางอย่าง เราไม่รู้จัก รู้ใจเขามาก่อน จะไว้วางใจได้อย่างไร เขาอาจจะมาสร้างปัญหาให้กับเราก็ได้ เช่น ลักขโมย หรือกลับไปกระทำผิดซ้ำในคดีเดิม เพราะมีแหล่งอ้างอิง

ระดับอยู่ร่วมเป็นเพื่อนบ้านได้ ยอมรับให้อยู่เป็นเพื่อนบ้านได้ เพราะทุกวันนี้การมีชีวิตแต่ละวัน แต่ละบ้านไม่ค่อยได้มีความเกี่ยวข้องเกี่ยวพันซักเท่าไร ต่างคนต่างอยู่ ถ้าผู้กระทำผิดมาอยู่เป็นเพื่อนบ้าน ก็คงไม่มีผลกระทบเท่าไรนัก เพียงแต่อย่ามาสร้างความรำคาญให้กับเรา เช่น ขับขี่รถเสียงดัง ก็พอ

ระดับเป็นเพื่อนสนิท / คนรัก ได้ แบ่งเป็นกรณีต่างๆ ดังนี้

1. เคยเป็นเพื่อนกันมาก่อน ก็จะเลิกคบกันไป หรือหนีห่างกันไป เพราะไม่ไว้วางใจ อาจจะชักนำสิ่งที่ไม่ดีมาสู่ตัวเราได้

2. ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ก็ไม่รับเป็นเพื่อนเลย ถ้ารู้ก็จะพยายามหลีกเลี่ยงด้วยเหตุผลเดียวกับข้อ 1

3. เคยเป็นคนรักเก่ากันมาก่อน จะกลับมารักกันใหม่หรือไม่ ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ได้รับโทษด้วย ถ้านานไป ผู้ให้สัมภาษณ์มีคนอื่นรักใหม่แล้ว ก็ไม่รับพิจารณาอีก แต่ถ้าคุณมานะยังไม่มีคนรักใหม่ ก็ให้โอกาสที่จะกลับมาเริ่มต้นกันใหม่ได้ แต่ต้องใช้เวลานานขึ้น เพราะต้องให้แน่ใจในพฤติกรรม พร้อมทั้งจะเปิดใจด้วยความเห็นใจ

4. กรณีไม่เคยรักกันมาก่อน ก็ไม่รับ ไม่คิดที่จะรัก และไม่ให้อีก เพราะไม่ไว้วางใจในความปลอดภัย

คุณมานะ แสดงความเห็นเพิ่มเติมไว้ว่า ในเรือนจำมีผู้กระทำความผิดหลายฐาน ความผิดมาอยู่ร่วมกัน คนที่กระทำความผิดน่าจะมีโอกาสได้รับการเรียนรู้ที่ไม่ดีจากในเรือนจำ ทำให้หยาบกระด้างมากขึ้นกว่าเดิม คนที่ผลิต หรือจำหน่าย ยังไม่นำเป็นห่วงเท่าคนที่เสพยาเสพติด เพราะประระบาง พร้อมทั้งจะกระทำความผิดได้อีกทุกเมื่อ

กรณีศึกษาที่ 9

นายสมบัติ (นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย อายุ 24 ปี อาชีพนักศึกษา จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คุณสมบัติไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเลย ไม่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด คุณสมบัติไม่มีญาติ / คนรู้จักที่เคยกระทำความผิดในคดียาเสพติด

2. ข้อมูลสาเหตุต่างๆ ที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด

คุณสมบัตียอมรับว่าเพศของผู้กระทำความผิดไม่มีผลต่อความรู้สึกในการยอมรับหรือไม่ยอมรับของตนเอง เพราะคุณสมบัตินึกคิดว่าไม่ว่าเพศใดกระทำความผิด ก็น่าจะมีความผิดเท่าๆ กัน ไม่เหมือนกับการถ่ายหนังโป๊ ดังนั้นโดยทั่วๆ ไปแล้ว ตนยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดได้ทั้งสองเพศเท่าๆ กัน

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด

คุณสมบัติแสดงความเห็นในเรื่องของวัยของผู้กระทำความผิดกับการยอมรับของตนเองไว้ว่าการกระทำความผิดของผู้ที่มีวัยแตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการยอมรับของตนเอง เพราะคุณสมบัตินึกคิดว่าทุกคนที่ตัดสินใจกระทำความผิด ไม่ว่าจะอยู่ในวัยใด เป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ก็ย่อมมีเหตุผลของตนเอง เขาอาจจะหลงผิด หรือประสบปัญหา หรือมีความจำเป็นใดๆ ก็ได้ ดังนั้นเราควรจะให้โอกาสเท่าๆ กัน โดยไม่คำนึงว่าเป็นคนในวัยใด ขอเพียงเมื่อพ้นโทษออกมาแล้วเขาไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณสมบัติ แสดงความคิดเห็นเรื่องชนิดของยาเสพติดกับการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดไว้ว่า ในบรรดาเสพติดให้โทษ ได้แก่ กัญชา พิษกระท่อม ฟีน มอร์ฟิน และเฮโรอีนนั้น คุณสมบัติ รู้สึกว่ามีระดับการยอมรับได้มากกว่า เพราะเมื่อมองที่การเสพยาเสพติดพวกนี้ไม่ได้มีผลกระทบต่อคนอื่นมากนัก เสดเอง ก็เสียชีวิตเอง ซึ่งหากเปรียบเทียบกับเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) แล้วนั้น มีฤทธิ์ที่ค่อนข้างรุนแรงกว่า สังเกตได้จากการเสนอข่าวของสื่อมวลชนถึงมหันตภัยของ การเสพยาประเภทนี้ สามารถทำร้ายคนอื่น ๆ รอบข้างได้ตลอดเวลา รวมทั้งเป็นยาที่หาง่าย และราคาไม่แพงนัก ประกอบการรัฐให้ความสำคัญกับยาเสพติดประเภทนี้มาก ทำให้คนรู้สึกยอมรับได้น้อยกว่า

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณสมบัติ ได้แสดงความคิดเห็นเรื่องข้อหา / ฐานความผิด กับการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดเอาไว้ว่า ฐานความผิดมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดได้แตกต่างกันตามลำดับ คือระดับการยอมรับจะมีมากตามลำดับดังนี้ จำหน่าย ครอบครอง ผลิต นำเข้าหรือส่งออก และเสพยาตามลำดับ คุณสมบัติ เปิดเผยถึงเหตุผลที่ยอมรับผู้เสพยาเสพติดได้น้อยที่สุด เนื่องจากคุณสมบัตินมองว่าการเสพยาเสพติดเป็นเรื่องของปัจเจกชนที่ผู้กระทำมีสิทธิที่จะเลือกทำหรือไม่ทำเอง เมื่อผู้กระทำเลือกที่จะทำเอง ก็ไม่ควรจะได้รับความเสียหาย หรือได้รับความเสียหายน้อยที่สุด ประกอบกับถ้าไม่มีผู้เสพซึ่งถือได้ว่าเป็นดีมานด์ (Demand) ก็จะไม่มีการผลิต ผู้จำหน่าย เพราะไม่รู้จะไปขายใคร จึงมองว่าการเสพเป็นต้นตอของปัญหาทั้งระบบด้วย

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมบัติ แสดงความคิดเห็นเรื่องจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติดกับการยอมรับของตนเองเอาไว้ว่า ตนจะสามารถยอมรับผู้ที่กระทำผิดน้อยครั้งได้มากกว่า กล่าวคือ กระทำความผิดน้อยครั้งเท่าไร ก็สามารถยอมรับได้ขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้คุณสมบัติ คิดว่าคนที่กระทำความผิด ถ้ามีเหตุผลและความจำเป็นจริง ก็ไม่สมควรที่จะกระทำผิดหลายๆ ครั้ง เพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ก็น่าจะมากเกินพอแล้ว ดังนั้น ผู้ที่กระทำผิดหลายๆ ครั้ง ตนจึงให้การยอมรับได้น้อยลง

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมบัติ แสดงความคิดเห็นเรื่องการลงโทษ / การแก้ไขฟื้นฟู กับการยอมรับผู้กระทำผิดของตนเองเอาไว้ว่า ระดับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดในความคิดของตนเองนั้น จะเรียงตามความรุนแรงในการลงโทษตามลำดับ จากยอมรับได้มากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด ดังนี้ คือ ได้รับโทษปรับ, ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียนวิวัฒนพลเมือง, ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติ,

ได้รับการฝึกอบรมในสถานพินิจ, ได้รับโทษจำคุกที่มีการฟื้นฟู และได้รับโทษจำคุกที่ไม่มีการฟื้นฟู โดยคุณสมบัติ ระบุว่าผู้ที่ได้รับโทษน้อยก็จะมีระดับความรุนแรงของการกระทำน้อยกว่า และในกรณีที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟู ก็น่าจะมีโอกาสในการกลับตัวได้มากกว่า จึงสมควรให้การยอมรับมากกว่า ในขณะที่การได้รับโทษจำคุกที่ไม่มีการแก้ไขฟื้นฟูนั้น ทำให้คุณสมบัตินี้รู้สึกว่าผู้กระทำความผิดกล่าวไม่มีความจำเป็นที่จะได้รับการแก้ไขกลับตัว หรือไม่มีประโยชน์ที่จะทำแล้วหรือไม่ จึงไม่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟู จึงคิดว่าระดับการยอมรับควรจะได้รับน้อยที่สุดนั่นเอง

2.7 ความคิดเห็นก่อนนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณสมบัติ แสดงความคิดเห็นเรื่องการเปลี่ยนแนวคิดเรื่องผู้เสพเป็นผู้ป่วยของทางราชการ มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดได้มากขึ้นหรือไม่นั้น คุณสมบัติ กล่าวว่า แนวคิดหรือแนวนโยบายในการมองผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ป่วยนั้น ไม่มีผลต่อการระดับการยอมรับของตนเอง กล่าวคือ คุณสมบัติ ยอมรับผู้เสพยาเสพติดได้ในระดับที่น้อยที่สุด (สอดคล้องกับการยอมรับโดยพิจารณาจากฐานความผิดในข้อ 2.4) เพราะคุณสมบัตินี้ รู้สึกว่าคนเสพยาเสพติดเลือกที่จะทำเอง (เจตจำนงอิสระ - free will) อีกทั้งยังมองว่าการเสพเป็นต้นตอของปัญหาทั้งกระบวนการ ทำให้ผู้ผลิตต้องผลิต ต้องจำหน่ายเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาด คือผู้เสพยานั่นเอง ดังนั้นนโยบายการมองผู้เสพเป็นผู้ป่วย จึงไม่ช่วยให้ระดับความรู้สึกในการยอมรับของคุณสมบัติ สูงขึ้นแต่ประการใด ผู้ให้ข้อมูลก็ยังคงยอมรับผู้กระทำผิดได้ในระดับที่น้อยที่สุดอยู่นั่นเอง

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอของสื่อ

คุณสมบัติ กล่าวว่า การนำเสนอข่าวของสื่อข้อมมีผลต่อระดับการยอมรับของตนเองอย่างแน่นอน กล่าวคือ คุณสมบัตินี้ คิดว่าการชี้แนะของกระแสสังคมมีผลต่อความคิดของคนในสังคม เพราะทัศนคติของคนเราเกิดจากการรับฟัง การที่สื่อนำเสนอข่าวในทางที่ไม่ดีมากมาย ย่อมทำให้ผู้ติดตามข่าวรู้สึกถึงระดับความรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นการที่สื่อนำเสนอข่าวเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในทางที่ไม่ดีมากมาย ส่งผลให้ระดับการยอมรับของตนเองน้อยลงตามไปด้วยนั่นเอง

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

คุณสมบัติ กล่าวถึงความรู้สึกของตนเองว่า โดยปกติแล้วตนก็ให้การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดได้อยู่แล้ว ไม่ได้รู้สึกอยากจะตั้งข้อรังเกียจ หรือรับไม่ได้แต่ประการใด ดังนั้นท่าทีที่มีต่อผู้กระทำผิดนั้น ก็ไม่มีอะไรที่ผิดปกติ หรือแตกต่างไปจากท่าทีที่ตนมีต่อบุคคลทั่วไปในสังคม

เพราะคิดว่าไม่มีอะไรที่รุนแรงเสียหาย เขาไม่ได้ไปฆ่าคนตายมา ซึ่งถ้าเป็นกรณีนั้นก็ถือว่าเป็น
ภยันตรายร้ายแรงต่อสังคม สมควรที่จะตั้งข้อรังเกียจ

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมบัติ ระบุถึงระดับการยอมรับผู้กระทำผิดกลับคืนสู่สังคมในความคิดของตนเอง
เรียงตามลำดับจากยอมรับได้มาก คือ ยอมรับให้อยู่ร่วมในสังคมได้, ยอมรับให้อยู่ร่วมในที่ทำงาน
ได้ ยอมรับให้อยู่ร่วมเป็นเพื่อนบ้านได้ และยอมรับให้อยู่ร่วมเป็นคนรักหรือเพื่อนสนิทได้
ตามลำดับ ทั้งนี้เพราะ โดยภาพรวมแล้ว คุณสมบัติ คิดว่าผู้กระทำผิดไม่น่าจะอยากกระทำผิดซ้ำอีก
น่าจะมีความเข็ดหลาบ เพราะการถูกลงโทษเป็นเรื่องที่ทรมาณ คงไม่มีใครอยากกลับไปเจอสภาพ
นั้นอีก อีกประการหนึ่งคุณสมบัติ ต้องการให้โอกาสผู้กระทำผิดได้กลับตัวเสียใหม่และ
ไม่หันกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก ยิ่งกรณีที่เคยเป็นคนรักกันมาก่อน คุณสมบัติ ก็ยินดีที่จะคง
ความสัมพันธ์นั้นต่อไป และแม้จะไม่เคยรักกันมาก่อน แต่ถ้าต้องพิจารณาในการรับมาเป็นคนรัก
ก็ต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไป โดยดูองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น นิสัยใจคอ ความประพฤติ
ถ้าตนรับได้ และพอใจก็ยินดีที่จะรับเป็นคนรัก โดยไม่สนใจบุคคลรอบข้างว่าจะมองตนอย่างไร

คุณสมบัติ แสดงความเห็นเพิ่มเติมไว้ว่า สังคมควรจะให้โอกาสผู้กระทำผิดอาชญากรรม
โดยเฉพาะผู้เสพยาเสพติด เพราะถือว่าเขาเป็นผู้ป่วย หนทางหนึ่งที่เขาอาจเป็นไปได้โดยการเปิดเสรี
ยาเสพติดทุกประเภท เพราะเมื่อถึงจุดต่ำสุดแล้ว คนในสังคมจะทนสภาพนั้นไม่ได้เอง ในที่สุดก็จะ
พยายามช่วยกันเอง เหมือนกับช่วยได้คืน

กรณีศึกษาที่ 10

นางสมร(นามสมมติ)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศหญิง อายุ 54 ปี อาชีพแม่บ้าน จบการศึกษา ปวส.(การตลาด) คุณสมร ให้สัมภาษณ์ว่า
ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ
ยาเสพติดโดยตนเอง (ไม่เคยเสพ หรือขาย) โดยคุณสมร ให้เหตุผลว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี
ไม่อยากจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ และมีญาติเคยเสพยาเสพติดติด(เป็นหลาน) ซึ่งมีความรู้สึกต่อบุคคลนั้น
เป็นห่วง เป็นคนน่าสงสาร กลัวเสียอนาคต

2. ข้อมูลด้านสาเหตุที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

2.1 ความคิดเห็นต่อเพศของผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับทั้งเพศหญิงและเพศชาย โดยให้เหตุผลว่าเป็นคนเหมือนกัน มีสิทธิและเสรีภาพที่จะยอมรับได้เท่ากัน แต่ก็ยังให้การยอมรับผู้กระทำผิดเพศหญิงมากกว่าผู้กระทำผิดเพศชายเล็กน้อย เพราะเพศหญิงมีความอ่อนแอ อาจจะถูกหลอกได้ง่าย

2.2 ความคิดเห็นต่ออายุของผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับเด็กและเยาวชน โดยให้เหตุผลว่า ยังเป็นเด็กและเยาวชน ความคิดยังไม่ฝัง แต่ต้องได้รับการอบรมด้วยและโทษผู้ใหญ่ที่ดูแลเด็กและเยาวชนไม่ดีก็ได้ คุณสมร ไม่ให้การยอมรับผู้ใหญ่ ให้เหตุผลว่า น่าจะมีความคิดใคร่ครวญดีกว่าเด็กและเยาวชนไม่ควรให้อภัย

2.3 ความคิดเห็นต่อประเภทของยาเสพติด

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับยาเสพติดทุกประเภท โดยให้เหตุผลว่าเป็นสิ่งเสพติด ผิดกฎหมาย ไม่ควรเข้าใกล้และทดลองแม้แต่ชนิดเดียว

2.4 ความคิดเห็นต่อข้อหาหรือฐานความผิดของยาเสพติด

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ให้การยอมรับทั้งหมด โดยให้เหตุผลว่า ไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวทุกกรณี

2.5 ความคิดเห็นต่อจำนวนครั้งในการกระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับครั้งแรก โดยให้เหตุผลว่า ในกรณีเด็กและเยาวชนมีโอกาสผิดพลาดได้ง่าย แต่ก็ยังสามารถกลับตนได้ แต่ในผู้ใหญ่ไม่ยอมรับแม้แต่ครั้งเดียว

2.6 ความคิดเห็นต่อโทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับของผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า เป็นการให้โอกาส รักษา แก้ไขได้ ทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่ให้การยอมรับการลงโทษอย่างเดียว โดยให้เหตุผลว่า ไม่มีประโยชน์ที่จะปรับหรือกักขังอย่างเดียว อาจกลับมากระทำผิดได้อีก

2.7 ความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมในกรณีเสียหายเสพติด โดยให้เหตุผลว่า ทำให้มุมมองต่อผู้เสพติดขึ้น ให้การยอมรับได้มากขึ้น มีเมตตากรรมมากขึ้น เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิด

2.8 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอของสื่อ

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อมีผลต่อการยอมรับ โดยให้เหตุผลว่า ทำให้ได้รับข้อมูลผู้กระทำผิดมากขึ้น แต่การนำเสนอของสื่อด้านดีหรือไม่ดีของผู้กระทำผิดก็ไม่มีผลต่อการพิจารณาว่าผู้กระทำผิดดีหรือไม่ดี คุณสมร เป็นผู้ใช้วิจารณญาณเองว่าผู้กระทำผิดดีหรือไม่ดี

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

3.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ยังสามารถพูดคุยด้วยได้ เหมือนคนทั่วไป ไม่ได้แสดงท่าทางรังเกียจ แต่ต้องอยู่ที่ตัวผู้กระทำผิดว่าพฤติกรรมต้องดีขึ้นด้วยถึงจะได้รับการยอมรับ ผู้เสพต้องเลิกโดยเด็ดขาด

3.2 ระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

คุณสมร แสดงความคิดเห็นว่า ยอมรับให้อยู่ร่วมในสังคมได้ สามารถทำงานร่วมกับคนในสังคมได้ และเป็นเพื่อนบ้านได้ โดยให้เหตุผลว่า ต้องเปิดโอกาส ให้ผู้กระทำผิดกลับตนเป็นคนดีและอยู่ร่วมได้ แต่ไม่ยอมรับเป็นเพื่อนสนิทหรือคนรักได้ มีเหตุผลว่า ไม่ต้องการมีปัญหากลัวผู้กระทำผิดทำให้เรายุ่งยากได้

นอกจากนี้คุณสมร ได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมดังนี้คือ ควรเปิดโอกาสให้เขากลับตัวเป็นคนดีเท่าที่ทำได้ ไม่เป็นที่รังเกียจของสังคม ถ้ากลับตนได้ แต่ถ้ากลับตนไม่ได้และกระทำผิดซ้ำอีกก็ให้ลงโทษอย่างรุนแรง

จากการสัมภาษณ์กรณีศึกษาทั้งหมด 10 กรณีศึกษา สรุปเป็นตารางและอภิปรายได้ดังนี้ คือ

ตารางที่ 24 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อเพศของผู้กระทำผิดคดีอาชพติด

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1.ยอมรับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย	3	30.0
2.ยอมรับเพศชายมากกว่าเพศหญิง	2	20.0
3.ไม่ยอมรับทั้งเพศหญิงและเพศชาย	2	20.0
4.ยอมรับทั้งเพศหญิงและเพศชาย	1	10.0
5.เพศไม่มีผลต่อการยอมรับ	2	20.0
รวม	10	100.0

1. จากตารางที่ 24 กลุ่มตัวอย่างที่สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดเพศหญิงมากกว่าผู้กระทำผิดเพศชาย มีจำนวน 3 ราย ยอมรับผู้กระทำผิดเพศชายมากกว่าเพศหญิง มีจำนวน 2 ราย ไม่ยอมรับทั้งเพศชายและเพศหญิง มีจำนวน 2 ราย เพศไม่มีผลต่อการยอมรับ มีจำนวน 2 คน และยอมรับทั้งเพศหญิงและเพศชายเท่า ๆ กัน มีจำนวน 1 คน

จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนั้นมีความใกล้เคียงกันมาก ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างตามแบบสอบถามที่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดเพศหญิงมากกว่าผู้กระทำผิดเพศชาย แต่ก็ใกล้เคียงกันมากเช่นเดียวกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่ออายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1.ยอมรับเด็กและเยาวชนมากกว่าผู้ใหญ่	8	80.0
2.ยอมรับเด็กมากกว่าเยาวชนและผู้ใหญ่	1	10.0
3.วัยของผู้กระทำผิดไม่มีผลต่อการยอมรับ	1	10.0
รวม	10	100.0

2. จากตารางที่ 25 กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ มีจำนวน 8 ราย ยอมรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กมากกว่าผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชนและผู้ใหญ่ มีจำนวน 1 ราย และวัยของผู้กระทำผิดไม่มีผลต่อการยอมรับ มีจำนวน 1 คน

ตารางที่ 26 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อชนิดของยาเสพติด

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1.ไม่ยอมรับทุกชนิด	5	50.0
2.ยอมรับพืชกระท่อมและกัญชา	3	30.0
3.ยอมรับเมทแอมเฟตามีนน้อยที่สุด	1	10.0
4.ยอมรับเฮโรอีนน้อยที่สุด	1	10.0
รวม	10	100.0

3. จากตารางที่ 26 กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ไม่ให้การยอมรับยาเสพติดทุกชนิด มีจำนวน 5 ราย ยอมรับพืชกระท่อมและกัญชา มีจำนวน 3 ราย ยอมรับเมทแอมเฟตามีนน้อยที่สุด มีจำนวน 1 ราย และยอมรับเฮโรอีนน้อยที่สุด มีจำนวน 1 ราย

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อฐานความผิด
ยาเสพติด

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1.ยอมรับฐานความผิดยาเสพติด	4	40.0
2.ไม่ให้การยอมรับทั้งหมด	3	30.0
3.ให้การยอมรับยาเสพติดและครอบครอง	1	10.0
4.ฐานความผิดไม่มีผลต่อการยอมรับ	1	10.0
รวม	10	100.0

4. จากตารางที่ 27 กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดยาเสพติด มีจำนวน 4 ราย ไม่ให้การยอมรับ มีจำนวน 3 ราย ยอมรับยาเสพติดและครอบครอง มีจำนวน 1 ราย และข้อหาหรือฐานความผิดไม่มีผลต่อการยอมรับ มีจำนวน 1 ราย

ตารางที่ 28 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อจำนวนครั้ง
ในการกระทำผิดคดียาเสพติด

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1.ให้การยอมรับครั้งแรก	6	60.0
2.ให้การยอมรับ 2-3 ครั้ง	3	30.0
3.ไม่ให้การยอมรับทั้งหมด	1	10.0
รวม	10	100.0

5. จากตารางที่ 28 กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นครั้งแรก มีจำนวน 6 ราย ให้การยอมรับ 2-3 ครั้ง มีจำนวน 3 ราย และไม่ให้การยอมรับ มีจำนวน 1 ราย

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อโทษ /มาตรการแทนโทษที่ได้รับ

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1. ให้การยอมรับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าไม่มีการแก้ไขฟื้นฟู (ลงโทษอย่างเดียว)	9	90.0
2. โทษ/มาตรการแทนโทษไม่มีผลต่อการยอมรับ	1	10.0
รวม	10	100.0

6. จากตารางที่ 29 กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้การยอมรับการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าไม่มีการแก้ไขฟื้นฟู (ลงโทษอย่างเดียว) มีจำนวน 9 ราย และโทษและมาตรการแทนโทษที่ได้รับไม่มีผลต่อการยอมรับ มีจำนวน 1 ราย

ตารางที่ 30 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อนโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1. นโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับ	8	80.0
2. ไม่มีผลต่อการยอมรับ	2	20.0
รวม	10	100.0

7. จากตารางที่ 30 กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าการนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับ มีจำนวน 8 ราย และไม่มีผลต่อการยอมรับ มีจำนวน 2 ราย

ตารางที่ 31 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่แสดงการยอมรับต่อการนำเสนอของสื่อ

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1.การนำเสนอของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับ	6	60.0
2.การนำเสนอของสื่อมีผลต่อการยอมรับ	4	40.0
รวม	10	100.0

8.จากตารางที่ 31 กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับ มีจำนวน 6 ราย และมีผลต่อการยอมรับ มีจำนวน 4 ราย มีข้อสังเกตว่า การนำเสนอของสื่อน่าจะมีผลต่อการยอมรับ แต่ผลที่ออกมานั้น ผู้ให้สัมภาษณ์จะให้ความเห็นว่าสื่อเป็นเพียงตัวกลางเท่านั้น การพิจารณาว่าจะยอมรับหรือไม่ยอมรับผู้กระทำผิดเป็นการใช้วิจารณญาณของผู้ให้สัมภาษณ์เอง ผลจึงออกมาเช่นนี้

ตารางที่ 32 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ต่อระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

ข้อความ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ (เปอร์เซ็นต์)
1.ไม่ให้การยอมรับเป็นคนรัก	4	40.0
2.ไม่ให้การยอมรับเป็นเพื่อนสนิทและเป็นคนรัก	3	30.0
3.ให้การยอมรับได้ทุกระดับ	3	30.0
รวม	10	100.0

9.จากตารางที่ 32 กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ ส่วนใหญ่ยังไม่ให้การยอมรับเป็นคนรัก มีจำนวน 4 ราย ไม่ให้การยอมรับเป็นเพื่อนสนิทและเป็นคนรัก มีจำนวน 3 ราย และให้การยอมรับอยู่ได้ในทุกระดับ มีจำนวน 3 ราย

10. พฤติกรรมที่กลุ่มตั้งอย่างทำให้สัมภพณ์จะแสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ส่วนใหญ่มีทิศทางให้การยอมรับ และแสดงพฤติกรรมที่ดีต่อผู้กระทำผิด ยังให้โอกาสกับผู้กระทำผิดอยู่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลการวิจัย

การนำเสนอผลการศึกษา เรื่อง “การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมคดีกลับคืนสู่สังคม:ศึกษากรณีจังหวัดนครปฐม” ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ ค่าร้อยละและใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square)

ในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้จำนวน 9 สมมติฐาน ดังต่อไปนี้

1.ตัวแปรส่วนบุคคลของคนในสังคมที่แตกต่างกันมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมแตกต่างกัน

1.1.เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าเพศชาย

1.2.คนที่มีอายุมากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่มีอายุน้อย

1.3.อาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าอาชีพรับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

1.4.คนที่มีการศึกษามากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่มีการศึกษาน้อย

1.5.คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม

1.6.คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

2.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเพศชาย

3.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่เป็นผู้ใหญ่

4.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมประเภทอื่นได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมประเภทร้ายแรง

5.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมฐานเบาได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมฐานอื่น

6.ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมซ้ำ

7. ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู

8. นโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดของคนในสังคม

9. การนำเสนอข่าวสารของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดกลับคืนสู่สังคม

การตั้งสมมติฐานของผู้วิจัยนี้มีลักษณะเป็นสมมติฐานแบบมีทิศทางคือเป็นสมมติฐานมากกว่า น้อยกว่า ดังนั้นจึงใช้วิธีการทดสอบสมมติฐานแบบทางเดียว (One-tail test)

สมมติฐานทั้ง 9 ข้อ ดังกล่าว ผู้วิจัยนำเสนอผลการหาความสัมพันธ์ และการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน ได้ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และผลการวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square)

สมมติฐานที่ 1 ตัวแปรส่วนบุคคลของคนในสังคมที่แตกต่างกันมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดแตกต่างกัน ซึ่งในการวิเคราะห์นั้น ได้แบ่งเป็นตัวแปรอิสระย่อย ได้ดังนี้

1.1. เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดมากกว่าเพศชาย

ตารางที่ 33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

ความคิดเห็นต่อการยอมรับฯ	การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด		รวม (ร้อยละ)
	ยอมรับน้อย (ร้อยละ)	ยอมรับมาก (ร้อยละ)	
เพศชาย	74 (57.4)	55 (42.6)	129 (100.0)
เพศหญิง	98 (57.3)	73 (42.7)	171 (100.0)
รวม	172 (57.3)	128 (42.7)	300 (100.0)

Chi-square = 0.000

Significant = 0.992

df = 1

จากตารางที่ 33 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ตัวแปรอิสระ กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ตัวแปรตาม พบว่า เพศชายส่วนใหญ่ ร้อยละ 57.4 ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดน้อย ส่วนเพศหญิงส่วนใหญ่ ร้อยละ 57.3 ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.000 และค่า Significant = 0.992 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อย่างไรก็ตาม การที่เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับเพศชายนั้น ทำให้ทราบว่าเพศชายให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดไม่น้อยไปกว่าเพศหญิง เหตุผลน่าจะมาจาก สังคมในปัจจุบันชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ย่อมมีอิสระมากขึ้น และจากการเก็บข้อมูลตามแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึกก็ทำให้ทราบว่า เพศของกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543:132) ซึ่งศึกษาเรื่อง ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ ไม่มีผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน ในข้อนี้ที่ว่า เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดมากกว่าเพศชาย จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าว แสดงว่าระหว่างตัวแปรเพศ ค่าทางสถิติที่ไม่มีความสัมพันธ์กันกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายเพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดน้อย มีจำนวนใกล้เคียงกัน จึง สรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ ไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดกลับคืนสู่สังคม

1.2. คนที่มีอายุมากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่มีอายุน้อย

ตารางที่ 34 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

ความคิดเห็นต่อการยอมรับฯ	การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด		รวม (ร้อยละ)
	ยอมรับน้อย (ร้อยละ)	ยอมรับมาก (ร้อยละ)	
คนที่มีอายุน้อย(อายุไม่เกิน 30 ปี)	81 (54.0)	69 (46.0)	150 (100.0)
คนที่มีอายุมาก(อายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป)	91 (60.7)	59 (39.3)	150 (100.0)
รวม	172 (57.3)	128 (42.7)	300 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 1.363 \quad \text{Significant} = 0.243 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 34 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง อายุ ตัวแปรอิสระกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ตัวแปรตาม พบว่า คนที่มีอายุน้อย ส่วนใหญ่ ร้อยละ 54.0 ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดน้อย ส่วนคนที่มีอายุมาก ส่วนใหญ่ ร้อยละ 60.7 ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 1.363 และค่า Significant = 0.243 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อย่างไรก็ตาม อายุของกลุ่มตัวอย่าง คือ ระหว่างอายุน้อยและอายุมากไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทำให้ทราบว่าความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มอายุน้อย หรือในกลุ่มอายุมาก ต่างมองเรื่องการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดไปในทิศทางเดียวกัน คือ ยังคงที่จะให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสิงห์ ลิ้มพิรัตน์ (2543:85) ซึ่งศึกษาเรื่องความคิดเห็นของประชาชนต่อการลงโทษในการจับปรับผู้ทิ้งขยะในที่สาธารณะ ผลการศึกษาพบว่าประชาชนที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อมาตรการ

ลงโทษในการจับปรับผู้ทิ้งขยะในที่สาธารณะไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับการศึกษาของ อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543:133) ซึ่งศึกษาเรื่อง ทศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษ ประหารชีวิต ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีอายุมากหรืออายุน้อยมีทศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน ในข้อนี้ที่ว่า คนที่มีอายุมากให้การยอมรับผู้กระทำผิด คดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่มีอายุน้อย จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวแสดงว่าระหว่างตัวแปรอายุ ค่าทางสถิติที่ไม่มีความสัมพันธ์กันกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ซึ่งจากผลการวิจัย จะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนที่มีอายุมาก คนที่มีอายุน้อย ให้การยอมรับผู้กระทำผิด คดีอาชญากรรมน้อย มีจำนวนใกล้เคียงกัน จึง สรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ ไม่มีผลต่อ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม

1.3.อาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

ตารางที่ 35 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

ความคิดเห็นต่อการยอมรับฯ	การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม		รวม (ร้อยละ)
	ยอมรับน้อย (ร้อยละ)	ยอมรับมาก (ร้อยละ)	
อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	33 (56.9)	25 (43.1)	58 (100.0)
อาชีพอื่น ๆ	139 (57.4)	103 (42.6)	242 (100.0)
รวม	172 (57.3)	128 (42.7)	300 (100.0)

Chi-square = 0.006 Significant = 0.940 df = 1

จากตารางที่ 35 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง อาชีพ ตัวแปรอิสระ กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ตัวแปรตาม พบว่า คนที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.9 ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมน้อย ส่วนคนที่มีอาชีพอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 57.4 ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.006 และค่า Significant = 0.940 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อย่างไรก็ตาม การที่อาชีพรับราชการ / รัฐวิสาหกิจ ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด มีสัดส่วนใกล้เคียงกับอาชีพอื่น ๆ นั้น จากการเก็บข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัย ทำให้ทราบว่า ความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดนั้นยังให้การยอมรับมากและไม่มีความแตกต่างจากอาชีพอื่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543:137) โดยทำการศึกษาเรื่องทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีอาชีพรับราชการหรือผู้ที่มีอาชีพอื่น ๆ มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประเทือง ธนนิผล (2530) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง “การใช้วิธีการบำบัดรักษาและอบรมฟื้นฟู(แบบบังคับ)แทนการใช้เรือนจำต่อผู้กระทำผิดฐานเสพยาเสพติด” โดยกลุ่มประชากรตัวอย่าง คือ บุคลากรในกระบวนการยุติธรรม และบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด รวมทั้งหมด 300 คน ได้แก่ ผู้พิพากษา อัยการ ตำรวจ ราชทัณฑ์ ป.ป.ส. แพทย์และพยาบาล ผลการศึกษาพบว่า ให้การยอมรับว่าผู้ติดยาเสพติดเป็นผู้ป่วย ไม่ใช่อาชญากร จึงไม่ควรใช้โทษจำคุกแก่ผู้ติดยาเสพติด แสดงให้เห็นว่าบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม ก็คือ อาชีพรับราชการนั่นเอง ยังให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน ในข้อนี้ที่ว่า อาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดมากกว่าอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวแสดงว่าระหว่างตัวแปรอาชีพ ค่าทางสถิติที่ไม่มีความสัมพันธ์กันกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนที่มีอาชีพรับราชการ / รัฐวิสาหกิจ กับคนที่มีอาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดน้อย มีจำนวนใกล้เคียงกัน จึงสรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างอาชีพ ไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดกลับคืนสู่สังคม

1.4.คนที่มีการศึกษามากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่มีการศึกษาน้อย

ตารางที่ 36 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

ความคิดเห็นต่อการยอมรับ	การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม		รวม (ร้อยละ)
	ยอมรับน้อย (ร้อยละ)	ยอมรับมาก (ร้อยละ)	
การศึกษาน้อย	127(57.0)	96 (43.0)	223 (100.0)
การศึกษามาก	45 (58.4)	32 (41.6)	77 (100.0)
รวม	172 (57.3)	128 (42.7)	300 (100.0)

Chi-square = 0.052 Significant = 0.820 df = 1

จากตารางที่ 36 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ตัวแปรอิสระกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ตัวแปรตาม พบว่า คนที่มีการศึกษาน้อย ส่วนใหญ่ ร้อยละ 57.0 ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมน้อย ส่วนคนที่มีการศึกษามาก ส่วนใหญ่ ร้อยละ 58.4 ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.052 และค่า Significant = 0.820 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อย่างไรก็ตาม การที่ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัย พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาน้อยและระดับการศึกษาสูงมีความคิดเห็นโดยส่วนใหญ่สอดคล้องกัน คือ ยังคงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคมได้ พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเป็นไปในทิศทางที่ดี และระดับของการยอมรับค่อนข้างมาก กล่าวคือ มีพื้นที่สาธารณะมากพอที่จะให้ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมอยู่ร่วมกันในสังคมได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543:135) ซึ่งศึกษาเรื่อง ทศนคติของ

ชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำหรือสูง ต่างก็มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน ในข้อนี้ที่ว่า คนที่มีการศึกษามากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่มีการศึกษาน้อย จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวแสดงว่าระหว่างตัวแปรการศึกษา ค่าทางสถิติที่ไม่มีความสัมพันธ์กันกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนที่มีการศึกษาน้อย กับคนที่มีการศึกษามากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมน้อย มีจำนวนใกล้เคียงกัน จึงสรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างการศึกษา ไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม

1.5. คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมมากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม

ตารางที่ 37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

ความคิดเห็นต่อการยอมรับฯ	การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม		รวม (ร้อยละ)
	ยอมรับน้อย (ร้อยละ)	ยอมรับมาก (ร้อยละ)	
เคย	8 (50.0)	8 (50.0)	16 (100.0)
ไม่เคย	164 (57.7)	120 (42.3)	284 (100.0)
รวม	172 (57.3)	128 (42.7)	300 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 0.372 \quad \text{Significant} = 0.542 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 37 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ตัวแปรอิสระ กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ตัวแปรตาม พบว่า คนที่เคยมีประสบการณ์ฯ ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเท่ากันทั้งให้การยอมรับมากและให้การยอมรับน้อย คือ ร้อยละ 50.0 ส่วนคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ฯ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 57. ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.372 และ ค่า Significant = 0.542 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสอง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อย่างไรก็ตาม การที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมและไม่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม มีความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีใกล้เคียงกัน จากการรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง ความคิดเห็นของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดก็เป็นไปในทางทิศทางเดียวกัน ก็ยังคงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดกลับคืนสู่สังคมได้ ทั้งพฤติกรรมที่แสดงออก และระดับของการยอมรับที่มีมาก และยังคงสอดคล้องกับการศึกษาของ อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ (2543:141) ซึ่งศึกษาเรื่อง ทักษะคดีของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมหรือผู้ที่ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต่างก็มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน ในข้อนี้ที่ว่า คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดมากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวแสดงว่าระหว่างตัวแปรการศึกษา ค่าทางสถิติที่ไม่มีความสัมพันธ์กันกับการยอมรับผู้กระทำผิด จึง สรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดกลับคืนสู่สังคม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.6. คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่า คนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ตารางที่ 38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

ความคิดเห็นต่อการยอมรับฯ	การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด		รวม (ร้อยละ)
	ยอมรับน้อย (ร้อยละ)	ยอมรับมาก (ร้อยละ)	
เคย	14 (29.8)	33 (70.2)	47 (100.0)
ไม่เคย	158 (62.5)	95 (37.5)	253 (100.0)
รวม	172 (57.3)	128 (42.7)	300 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 17.287 \quad \text{Significant} = 0.000 \quad \text{df} = 1 \quad \text{gamma} = 0.594$$

จากตารางที่ 38 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตัวแปรอิสระ กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ตัวแปรตาม พบว่า คนที่เคยมีประสบการณ์ฯ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 70.2 ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมาก ส่วนคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ฯ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 62.5 ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 17.287 และค่า Significant = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการที่มีความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสอง จากค่า gamma = 0.542 พิจารณาได้ว่า ตัวแปรทั้งสอง มีความสัมพันธ์ไปในเชิงบวกมากพอสมควร กล่าวคือ ทิศทางจะเป็นไปตามสมมติฐาน ดังนั้น คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้การยอมรับมากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

อย่างไรก็ตาม การที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดกับการที่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดแตกต่างกันมาก นั้น จากการรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด (ใช้ยาเสพติดเองหรือ

มีญาติกระทำผิดคดียาเสพติด) นั้นจะทำให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าผู้ที่ไม่เคย มีประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติด และจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด(ใช้ยาเสพติดเองหรือมีญาติกระทำผิดคดียาเสพติด) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ผู้ที่กระทำผิดคดียาเสพติดมีความน่าเห็นใจ เป็นเหยื่อของยาเสพติด เป็นผู้ป่วย มีความเป็นห่วง สงสาร กลัวเสียอนาคต และยังมีกรณีที่ให้อยู่ร่วมอาศัยที่บ้านเดียวกันด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คนที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดนั้น ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าผู้ที่ไม่เคย มีประสบการณ์ที่เกี่ยวกับยาเสพติด

ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ในการวิเคราะห์สมมติฐานที่ 2 ถึง สมมติฐานที่ 7 จะใช้ ค่าร้อยละเป็นการแสดงความสัมพันธ์ของสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชาย

ตารางที่ 39 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อเพศของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

เพศผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
เพศชาย	252 (84.0)	48 (16.0)	300 (100.0)
เพศหญิง	268 (89.3)	32 (10.7)	300 (100.0)

จากตารางที่ 39 พบว่า ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับ มีจำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 89.3 ส่วนผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชายได้รับการยอมรับ มีจำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 84.0 จะเห็นได้ว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชาย

อย่างไรก็ตาม การที่ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชาย นั้นน่าจะมาจากหลายเหตุผลด้วยกัน ซึ่งมีผลการศึกษาของ นัทธี จิตสว่าง และ สุมนทิพย์ ใจเหล็ก (2544:26-27) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด จากการศึกษาพบว่า ผู้เสพส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย เนื่องจากเพศชายมีความอยากรู้อยากเห็นและ อยากรทดลองมากกว่าเพศหญิง เพศชายมีพฤติกรรมรวมกลุ่มกัน ต้องปฏิบัติตามกลุ่มของเพื่อน ผู้ขายส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย เนื่องจากเพศชายชอบความเลี้ยวมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิง ขายยาเสพติด เนื่องจากประสบปัญหาความยากจนต้องเลี้ยงดูลูก และจากการเก็บรวบรวมข้อมูล และจากการสัมภาษณ์ กรณีที่ยอมรับเพศหญิงมากกว่าเพศชายนั้น ได้แสดงความคิดเห็นว่า มีความรุนแรงน้อยกว่าเพศชาย อาจจะกระทำผิดคดียาเสพติดที่รุนแรงน้อยกว่าเพศชาย เช่น เพศชายกระทำผิดคดียาเสพติดอื่น เพศหญิงกระทำผิดยาเสพติด เป็นต้น ผู้หญิงอาจถูกหลอกให้ขายยาเสพติด ถูกแก๊งไม่รู้ตัวเอง เป็นเพศที่อ่อนแอ มีปัญหาความยากจน จากเหตุผลดังกล่าวนี้ ทำให้มองเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิง มากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชาย แต่ทั้งนี้ยังมีข้อสังเกตว่า ถึงแม้จะยอมรับผู้กระทำผิดเพศหญิงมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชาย แต่การยอมรับผู้กระทำผิดเพศชายก็ไม่ห่างจากผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงมาก

ดังนั้นจึงเป็นการยอมรับสมมติฐานของผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศชาย

สมมติฐานที่ 3 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่

ตารางที่ 40 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่ออายุของผู้กระทำผิดยาเสพติด

อายุของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
เป็นเด็ก(อายุไม่เกิน 14 ปี)	290 (96.7)	10 (3.3)	300 (100.0)
เป็นเยาวชน(อายุตั้งแต่ 14 ปี ถึง 18 ปี)	268 (89.3)	32 (10.7)	300 (100.0)
เป็นผู้ใหญ่ (มากกว่า 18 ปีขึ้นไป)	179 (59.7)	121 (40.3)	300 (100.0)

จากตารางที่ 40 พบว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็ก (อายุไม่เกิน 14 ปี) ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 290 คน คิดเป็นร้อยละ 96.7 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเยาวชน (อายุตั้งแต่ 14 ปี ถึง 18 ปี) ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 89.3 และผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 18 ปีขึ้นไป) ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 59.7 จะเห็นได้ว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่

อย่างไรก็ตาม การที่ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ นั้น จากการรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างให้เหตุผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนมากกว่าผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ว่า มีความคิดน้อย ใช้ยาเสพติดในกลุ่มเพื่อน อยากลอง ถูกหลอกได้ง่าย เด็กและเยาวชนยังสามารถขัดเถลาได้ น่าแก้ไขได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ อาจเกิดจากปัญหาครอบครัว เช่น พ่อแม่แยกทางกัน พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ลูกของตนเอง อีกทั้งยังมีผลการศึกษาของ นัทธิ จิตสว่าง และสุมนทิพย์ ใจเหล็ก (2544:23-27) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด จากการศึกษาพบว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่ศึกษาน้อย มีความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ยังขาดประสบการณ์ในชีวิต และจากการศึกษาของ วาสุเทพ ทองเจิม (2540) ได้ทำการศึกษาถึงมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย ในสถานแรกรับ (บ้านเมตตา) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า ส่วนใหญ่ ขาดความรักความสนใจจากบิดามารดา / ผู้ปกครอง และกระทำผิดเนื่องจากเพื่อนชวนเป็นอันดับหนึ่ง แสดงให้เห็นว่า จากเหตุผลดังกล่าวนี้จึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนมากกว่าผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่

ดังนั้น จึงเป็นการยอมรับสมมติฐานของผู้วิจัยในข้อนี้ว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่

สมมติฐานที่ 4 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดประเภทอื่นได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิด คดี ยาเสพติดประเภทร้ายแรง

ตารางที่ 41 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อชนิดของยาเสพติด

ชนิดของยาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
กัญชา	211 (70.3)	89 (29.7)	300 (100.0)
พืชกระท่อม	194 (64.7)	106 (35.3)	300 (100.0)
ฝิ่น	166 (55.3)	134 (44.7)	300 (100.0)
มอร์ฟีน	144 (48.0)	156 (52.0)	300 (100.0)
ยาบ้า หรือ เมทแอมเฟตามีน	102 (34.0)	198 (66.0)	300 (100.0)
เฮโรอีน	78 (26.0)	222 (74.0)	300 (100.0)

จากตารางที่ 41 พบว่า ยาเสพติดประเภทกัญชา ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 211 คน คิดเป็น ร้อยละ 70.3 ยาเสพติดประเภทพืชกระท่อม ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 64.7 ยาเสพติดประเภทฝิ่น ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 ยาเสพติดประเภท มอร์ฟีน ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ยอมรับมีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 ยาเสพติดประเภทยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ยอมรับ มีจำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 66.0 และยาเสพติดประเภทเฮโรอีน ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่า ยอมรับ ซึ่งไม่ยอมรับ มีจำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0 จะเห็นได้ว่า ยาเสพติดประเภทร้ายแรง ตามกฎหมายและนิยามของผู้วิจัยนั้น หมายถึงยาเสพติดประเภทเฮโรอีน และยาบ้าหรือ เมทแอมเฟตามีน ส่วนยาเสพติดประเภทอื่นนั้น ผู้วิจัยให้ความหมายว่าเป็นยาเสพติดประเภทอื่น นอกเหนือจากยาเสพติดประเภทร้ายแรง ก็คือ มอร์ฟีน ฝิ่น พืชกระท่อม กัญชา ซึ่งจากผลการวิจัย นั้น ปรากฏว่า ยาเสพติดประเภทอื่นนั้นมิไม่ได้รับการยอมรับคือ มอร์ฟีน

อย่างไรก็ตาม การที่ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างนั้น ไม่ได้พิจารณาความร้ายแรงของยาเสพติดจากบทกฎหมายแต่อย่างใด แต่พิจารณาจากชนิดของยาเสพติดมากกว่าว่ามีผลร้ายแรงต่อคนหรือไม่ ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่ผลการวิจัยออกมาดังนี้ จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า ยาเสพติดประเภทอื่นได้รับการยอมรับมากกว่ายาเสพติดประเภทร้ายแรง อีกทั้งจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนั้น ให้การยอมรับโดยใช้การพิจารณาชนิดหรือประเภทของยาเสพติดเพียง กัญชาและพืชกระท่อม โดยให้เหตุผลว่า เป็นยาเสพติดชนิดไม่ร้ายแรง เป็นพืชธรรมชาติ ใช้ผ่อนคลายของชาวไร่ ชาวนา ในการทำงานหนัก ซึ่งสอดคล้องกับเหตุผลของผู้ให้สัมภาษณ์ว่าให้การยอมรับยาเสพติดในลักษณะของการนำไปใช้ มองที่ประเภทของยาเสพติดและดูที่ความรุนแรงของยาเสพติดประเภทนั้น ๆ มากกว่า การแบ่งประเภทของยาเสพติดตามกฎหมาย

ดังนั้น จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานของผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดประเภทอื่นได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดยาเสพติดประเภทร้ายแรง

สมมติฐานที่ 5 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดเสพได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดอื่น

ตารางที่ 42 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างต่อข้อหาหรือฐานความผิดยาเสพติด

ข้อหาหรือฐานความผิดยาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
เสพ	285 (95.0)	15 (5.0)	300 (100.0)
ครอบครอง	92 (30.7)	208 (69.3)	300 (100.0)
จำหน่าย	42 (14.0)	258 (86.0)	300 (100.0)
ผลิต	22 (7.3)	278 (92.7)	300 (100.0)
นำเข้า,ส่งออก	22 (7.3)	278 (92.7)	300 (100.0)

จากตารางที่ 42 พบว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดเสพ ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 95.0 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดครอบครอง ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 69.3 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดจำหน่าย ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 258 คน คิดเป็นร้อยละ 86.0 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดผลิต ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7 และ ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดนำเข้าหรือส่งออก ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7 จะเห็นได้ว่า มีเพียงผู้กระทำผิดฐานความผิดเสพอย่างเดียวที่ได้รับการยอมรับ ส่วนฐานความผิดอื่น คือ ครอบครอง จำหน่าย ผลิตนำเข้าหรือส่งออก ไม่ได้รับการยอมรับ

อย่างไรก็ตาม การที่ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดได้รับการยอมรับมากกว่าความผิดฐานอื่น อาจเนื่องมาจาก เป็นความผิดที่มีโทษน้อย ผู้กระทำผิดเป็นเหยื่อของยาเสพติด จากการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ คนในสังคมยังให้การยอมรับมากที่สุด และจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ก็ให้การยอมรับเหมือนกัน โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดเหมือนเป็นผู้ป่วยสามารถรักษาให้หายได้ การเสพอาจเกิดได้หลายสาเหตุ มีปัญหาครอบครัว เพื่อนชักชวนอยากลอง อยากเท่ โทษรุนแรงน้อย เป็นเหยื่อของคนอื่น ซึ่งอาจจะสามารถกลับตัวได้ง่ายกว่าความผิดฐานอื่น และจากการศึกษาของ ประเทือง ธนิยผล (2530) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้ชีวิต การบำบัดรักษาและอบรมฟื้นฟู(แบบบังคับ)แทนการใช้เรือนจำต่อผู้กระทำความผิดยาเสพติดพบว่า บุคลากรส่วนใหญ่ในกระบวนการยุติธรรมและที่ปฏิบัติงานด้านบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด มีความเห็นว่า “ผู้ติดยาเสพติดเป็นผู้ป่วย ไม่ใช่อาชญากร” จึงไม่ควรใช้โทษจำคุกแก่ผู้ติดยาเสพติด แสดงให้เห็นว่า เป็นการสนับสนุนและเป็นการยอมรับผู้กระทำความผิดความผิดเสพ จึงไม่น่าแปลกใจที่ผลการศึกษาจึงเป็นเช่นนี้

ดังนั้นจึงเป็นการยอมรับสมมติฐานของผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดเสพได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดอื่น

สมมติฐานที่ 6 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดซ้ำ

ตารางที่ 43 แสดงจำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อจำนวนครั้งของกระทำผิดคดียาเสพติด

จำนวนครั้งในการกระทำผิดคดียาเสพติด	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ครั้งแรก	293 (97.7)	7 (2.3)	300 (100.0)
2-3 ครั้ง	79 (26.3)	221 (73.7)	300 (100.0)
4-5 ครั้ง	26 (8.7)	274 (91.3)	300 (100.0)
6 ครั้งขึ้นไป	22 (7.3)	278 (92.7)	300 (100.0)

จากตารางที่ 43 พบว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรก ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 293 คน คิดเป็นร้อยละ 97.7 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติด 2-3 ครั้ง ไม่ได้ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ยอมรับ มีจำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติด 4-5 ครั้ง ไม่ได้ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ได้ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 91.3 และผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ตั้งแต่ 6 ครั้งขึ้นไป ไม่ได้ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ได้ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7 จะเห็นได้ว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรก จะได้รับการยอมรับมากกว่าหลายครั้ง ซึ่งจำนวนตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป ผู้วิจัยได้ให้ความหมายว่าเป็นการกระทำผิดคดียาเสพติดซ้ำ

อย่างไรก็ตาม การที่การกระทำผิดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าการกระทำผิดคดียาเสพติดซ้ำ เนื่องมาจาก คนในสังคมมองว่าทุกคนมีโอกาสที่จะกระทำผิดพลาดได้ในชีวิต จากการรวบรวมแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างก็ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรกมากที่สุด และจากการสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรก เช่นเดียวกัน โดยให้เหตุผลที่มีทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ คนมีโอกาสผิดพลาด อาจกระทำ

ไปโดยไม่เจตนา รู้เท่าไม่ถึงการณ์ หลงเชื่อคนอื่น ไม่ตั้งใจ ทั้งนี้ยังมีการศึกษาของ ประเทือง ธิณียผล (2530) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้วิธีการบำบัดรักษาและอบรมฟื้นฟู (แบบบังคับ) แทนการใช้เรือนจำต่อผู้กระทำผิดฐานเสพยาเสพติด พบว่า ควรสนับสนุนให้ใช้วิธีบำบัดรักษา ผู้กระทำผิดฐานเสพยาเสพติดครั้งแรก โดยมีเงื่อนไขบังคับบำบัดรักษาจนครบขั้นตอนโดยสถาน บำบัดรักษาที่ตั้งขึ้น โดยเฉพาะ แสดงให้เห็นว่า ทั้งจากข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบสอบถาม การ สัมภาษณ์ และงานวิจัย นั้นสนับสนุนให้เห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำผิดครั้งแรก ผลการศึกษาจึง เป็นเช่นนี้

ดังนั้นจึงเป็นการยอมรับสมมติฐานของผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรก ได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดซ้ำ

สมมติฐานที่ 7 ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิด คดียาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู

ตารางที่ 44 แสดงจำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงการยอมรับต่อโทษ / มาตรการแทน โทษที่ได้รับ

โทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ	ยอมรับ (ร้อยละ)	ไม่ยอมรับ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ได้รับโทษปรับ	147 (49.0)	153 (51.0)	300 (100.0)
จำคุกอยู่ในเรือนจำที่ไม่มีการฟื้นฟู	69 (23.0)	231 (77.0)	300 (100.0)
จำคุกอยู่ในเรือนจำที่มีการฟื้นฟู	267 (89.0)	33 (11.0)	300 (100.0)
ได้รับการฝึกอบรมในสถานพินิจ	268 (89.3)	32 (10.7)	300 (100.0)
ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติ	271 (90.3)	29 (9.7)	300 (100.0)
ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียน วิวัฒน์พลเมือง	264 (88.0)	36 (12.0)	300 (100.0)

จากตารางที่ 44 พบว่า ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับโทษปรับ ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำที่ไม่มีการฟื้นฟู ไม่ได้รับการยอมรับมากกว่ายอมรับ ซึ่งไม่ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 77.0 ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำที่มีการฟื้นฟู ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการฝึกอบรมในสถานพินิจ ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 89.3 ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติ มีจำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 90.3 และผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง ได้รับการยอมรับ มีจำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 88.0 ในสมมติฐานนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟู คือ จำคุกในเรือนจำที่มีการฟื้นฟู ได้รับการฝึกอบรมในสถานพินิจ ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติ และได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง และได้ให้ความหมายของผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู คือ ได้รับโทษปรับ และจำคุกอยู่ในเรือนจำที่ไม่มีการฟื้นฟู ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู

อย่างไรก็ตาม การที่ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ไม่เคยได้รับการฟื้นฟู อาจเนื่องมาจากสังคมในมองเห็นว่าการการลงโทษเพียงอย่างเดียวคงไม่มีประโยชน์ที่จะสามารถทำให้ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดสำนึกผิด และกลับตัวเป็นคนดีได้ จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ได้ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการลงโทษและมีการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้เหตุผลว่า ผู้กระทำผิดจะรู้ถึงการลงโทษ และได้รับการแก้ไขฟื้นฟู สร้างจิตสำนึกที่ดี ทำให้เห็นประโยชน์ของการได้รับการแก้ไขฟื้นฟู ทำให้ผู้กระทำผิดมีอาชีพเกิดขึ้น ทำงานสุจริตได้ สามารถกลับตนเป็นคนดี และพร้อมที่จะกลับคืนสู่สังคม และยังสนับสนุนการศึกษาของ ชลธร ไทยกล้า (2544 :88) ได้ทำการประเมินโครงการค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ต้องโทษคดีอาเสพติด โดยกองทัพบก “โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง” พบว่าผลผลิตของโครงการค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้คดีอาเสพติด จำนวน 101 คน ได้ผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพครบตราหลักสูตร โดยผู้ที่ผ่านการฟื้นฟูมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดและพฤติกรรมไปในทางที่ดี มีความเข้มแข็ง และมั่นใจในการที่จะกลับไปอยู่ในสังคมอย่างปกติสุข แสดงให้เห็นว่า คนในสังคมยังคงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว และเป็นโอกาสของผู้ที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูที่จะกลับไปอยู่ร่วมในสังคมได้

ดังนั้นจึงเป็นการยอมรับสมมติฐานของผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู

สมมติฐานที่ 8 นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม

ตารางที่ 45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

ความคิดเห็นต่อการยอมรับฯ	การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด		รวม (ร้อยละ)
	ยอมรับน้อย (ร้อยละ)	ยอมรับมาก (ร้อยละ)	
นโยบายรัฐน้อยๆ	140 (65.7)	73 (34.3)	213 (100.0)
นโยบายรัฐมากๆ	32 (36.8)	55 (63.2)	87 (100.0)
รวม	172 (57.3)	128 (42.7)	300 (100.0)

Chi-square = 21.157 Significant = 0.000 df = 1 gamma = 0.534

จากตารางที่ 45 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายของรัฐหรือกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป ตัวแปรอิสระ กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ตัวแปรตาม พบว่า นโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงน้อย ส่วนใหญ่ ร้อยละ 65.7 ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ส่วนนโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงมาก ส่วนใหญ่ ร้อยละ 63. ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดมาก

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ด้วยสถิติ Chi- square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 21.157 และค่า Significant = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการที่มีความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสอง จากค่า gamma = 0.534 พิจารณาได้ว่า ตัวแปรทั้งสอง มีความสัมพันธ์ไปในเชิงบวกมากพอสมควร กล่าวคือ นโยบายของรัฐ/กฎหมายที่มีการเปลี่ยนแปลงมากนั้น มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดมากพอสมควร

อย่างไรก็ตาม การที่นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมนั้น แสดงให้เห็นว่า นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป สะท้อนถึง ความสนใจในปัญหาอาชญากรรม และยังเป็น การเปลี่ยนแนวความคิดที่เห็นว่า ผู้เสพ เป็นผู้ป่วย ส่งผลให้ ภาพพจน์ของผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมดีขึ้น เป็นบุคคลน่าสงสาร สมควร ได้รับการช่วยเหลือจากสังคม ซึ่งจากการเก็บข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นสนับสนุน นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป และมีผลต่อการยอมรับ ซึ่งมีเหตุผลว่า นโยบายในอดีต ที่เน้นการปราบปรามเป็นหลักเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ไม่ได้ดู ที่ต้นเหตุ จะต้องใช้การบำบัดเข้ามาช่วยในการแก้ไขฟื้นฟู จึงทำให้คนเสพลดน้อยลง ส่งผลให้ ยอมรับ ได้มากขึ้น ทำให้ภาพพจน์ของผู้กระทำผิดดีขึ้น ซึ่งทำให้ผู้กระทำผิดมีกำลังใจการดำรงชีวิต น่าสงสารผู้กระทำผิดมากขึ้น ทำให้ดูรุนแรงน้อยลง เห็นผู้กระทำผิดเป็นผู้ป่วย ต้องเข้าไปดูแล ผลการศึกษาจึงออกมาเป็นเช่นนี้

ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า นโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมของคนในสังคม

สมมติฐานที่ 9 การนำเสนอข่าวสารของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม

ตารางที่ 46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง การนำเสนอของสื่อว่ามีอิทธิพลกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

ความคิดเห็นต่อการยอมรับฯ	การยอมรับผู้กระทำผิดอาชญากรรม		รวม (ร้อยละ)
	ยอมรับน้อย (ร้อยละ)	ยอมรับมาก (ร้อยละ)	
การนำเสนอของสื่อน้อยๆ	127 (60.5)	83 (39.5)	210 (100.0)
การนำเสนอของสื่อมากๆ	45 (50.0)	45 (50.0)	90 (100.0)
รวม	172 (57.3)	128 (42.7)	300 (100.0)

Chi-square = 2.827

Significant = 0.93

df = 1

จากตารางที่ 46 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการนำเสนอ ของสื่อ ตัวแปรอิสระ กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ตัวแปรตาม พบว่า การนำเสนอ ของสื่อ น้อย ส่วนใหญ่ ร้อยละ 60.5 ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดน้อย ส่วนการนำเสนอ ของสื่อ มาก ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดน้อย และการยอมรับมากเท่ากัน คือ ร้อยละ 50.0

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 2.827 และ ค่า Significant = 0.93 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสอง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อย่างไรก็ตาม การที่การนำเสนอของสื่อว่ามีอิทธิพลนั้น ไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิด ของคนในสังคม จากแบบสอบถามที่กล่าวถึงว่า การที่สื่อนำเสนอผลการจับกุมอาเสพติด ทำให้ คนในสังคมไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิด นั้นมีความคิดเห็นที่ใกล้เคียงกันพอสมควร ซึ่งขัดแย้ง กลับผลการศึกษาของ พิศาล มุขแจ้ง (2542:190 -192) ซึ่งกล่าวว่า สื่อมวลชนมีบทบาท ในการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร ให้กับสังคมได้รับทราบอย่างกว้างขวาง สื่อมวลชนมีอิทธิพล ในการเสริมสร้างค่านิยม แนวคิดและประสบการณ์ชีวิตแก่ประชาชนในสังคม เมื่อมองในภาพรวม ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นว่า สื่อ ไม่มีผลต่อ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยให้เหตุผลในทิศทางเดียวกัน คือ การนำเสนอของสื่อไม่ได้ เป็นตัวชี้้นำการกระทำผิดของบุคคล พฤติกรรมของผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดต่างหากที่แสดงออกมา จะทำให้สามารถยอมรับได้หรือไม่ การนำเสนอของสื่อที่มีทั้งด้านดีและไม่ดี ต้องใช้วิจารณญาณ ของตนเองในการตัดสินใจมากกว่าที่จะเห็นด้วยตามการนำเสนอของสื่อ และการนำเสนอของสื่อ บางครั้งก็นำเสนอสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อาจมีความลำเอียงได้ ไม่ได้ให้ความสนใจกับการนำเสนอของสื่อ การนำเสนอของสื่อก็คือตัวกลางของผู้เขียนสะท้อนความคิดเห็นของคนนำเสนอมากกว่า การนำเสนอของสื่อบางครั้งอาจเชื่อถือไม่ได้ ต้องใช้วิจารณญาณในการยอมรับผู้กระทำผิดมากกว่า ซึ่งบางครั้งการนำเสนอของสื่ออาจจะพูดเกินจริงหรือใส่ร้ายผู้กระทำผิดได้ ให้ความสนใจที่ ตัวผู้กระทำผิดมากกว่าที่จะดูจากการนำเสนอของสื่อที่แสดงว่าผู้กระทำผิดทำผิดจริงหรือไม่จริง ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าว จึงยอมรับได้ว่าสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด แต่มีข้อสังเกตว่า อิทธิพลของสื่อ น่าจะมีผลต่อความคิดเห็นของเรื่องทั่วไปได้ แต่จะชี้้นำให้เป็นไป ตามสื่อ คนในสังคมคงใช้วิจารณญาณของตนเองมากกว่าว่าจะรับสื่อได้มากน้อยเพียงใด

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า การนำเสนอข่าวสารของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมคดีกลับคืนสู่สังคม จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวแสดงว่า ระหว่างตัวแปรการนำเสนอข่าวสารของสื่อ ค่าทางสถิติที่ไม่มีความสัมพันธ์กันกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าการนำเสนอของสื่อมาก กับการยอมรับผู้กระทำผิดอาชญากรรมน้อยและการยอมรับผู้กระทำผิดอาชญากรรมมาก มีจำนวนเท่ากัน จึงสรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างการนำเสนอของสื่อ ไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดอาชญากรรมคดีกลับคืนสู่สังคม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 47 แสดงผลสรุปการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1.ตัวแปรส่วนบุคคลของคนในสังคมที่แตกต่างกันมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดแตกต่างกัน 1.1.เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าเพศชาย 1.2.คนที่มีอายุมากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่มีอายุน้อย 1.3.อาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าอาชีพรับราชการ 1.4.คนที่มีการศึกษามากให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่มีการศึกษาน้อย 1.5.คนที่เคยเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม 1.6.คนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	/	/
2.ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดเพศชาย	/	
3.ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่	/	
4.ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดประเภทอื่นได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดประเภทร้ายแรง		/
5.ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานเสพได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดฐานอื่น	/	
6.ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดยาเสพติดซ้ำ	/	

ตารางที่ 47 ต่อ

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
7. ผู้กระทำผิดที่ได้รับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดที่ไม่เคยเข้ารับการบำบัด	/	
8. นโยบายของรัฐและกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม	/	
9. การนำเสนอข่าวสารของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดกลับคืนสู่สังคม		/

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม:ศึกษากรณี จังหวัดนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม เพื่อศึกษาสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเข้าอยู่ร่วมในสังคมของคนในสังคมและเพื่อเสนอแนะข้อมูล องค์ความรู้และผลการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสังคมโดยรวม

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณและวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพร่วมกัน โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือประชาชนที่อยู่ในจังหวัดนครปฐม โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling) เป็นจำนวน 200 ราย และสุ่มโดยการแบ่งอาชีพอีก 100 ราย รวมเป็น 300 ราย และการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนทั่วไปอีก 10 ราย ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ใช้สถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยคำนวณหา จำนวน (ความถี่) ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความสัมพัทธ์ (Chi-square) ส่วนข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้การพรรณนา (Content Analysis)

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 ลักษณะข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีอัตราส่วนใกล้เคียงกัน มีอายุเฉลี่ย 30.97 ปี มีอาชีพหลายกลุ่มอาชีพ โดยส่วนใหญ่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ และค้าขาย ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ม.6 / ปวช. ม.6 / ปวช.และปริญญาตรี ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติด

6.1.2 ลักษณะข้อมูลของสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

(1) เพศของผู้กระทำผิด

กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดเพศชายและผู้กระทำผิดเพศหญิงใกล้เคียงกัน

(2) อายุของผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติด

กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดที่เป็นเด็กมากที่สุด รองลงมาเป็นผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดที่เป็นเยาวชน และผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่

(3) ชนิดของยาเสพติด

กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับยาเสพติดที่เป็นกัญชาและพืชกระท่อม ใกล้เคียงกัน ส่วนไม่ให้การยอมรับมากที่สุดเป็นเฮโรอีน ยาบ้า มอร์ฟิน ตามลำดับ ส่วนฝิ่นมีการยอมรับและไม่ยอมรับ มีความใกล้เคียงกัน

(4) ข้อหาหรือฐานความผิด

กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับฐานความผิดเสพมากที่สุด ส่วนข้อหาอื่น เช่น ครอบครองจำหน่าย ผลิต นำเข้าหรือส่งออกไม่ให้การยอมรับมากกว่ายอมรับ

(5) จำนวนครั้งในการกระทำผิด

กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำผิดเป็นครั้งแรกมากที่สุด ส่วนตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไปไม่ให้การยอมรับมากกว่าให้การยอมรับ

(6) โทษ / มาตรการแทนโทษที่ได้รับ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาญาเสพติดที่ถูกจำคุกในเรือนจำที่มีการฟื้นฟู, ได้รับการการฝึกอบรมในสถานพินิจ, ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติและได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง ส่วนได้รับโทษปรับและจำคุกในเรือนจำที่ไม่มีการฟื้นฟูไม่ให้การยอมรับมากกว่าให้การยอมรับ

(7) นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

จากผลการวิจัยสรุปความคิดเห็นต่อนโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป ได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 54.3 เห็นว่า นโยบายของรัฐที่ผ่านมาเน้นการปราบปรามยาเสพติดเป็นหลัก เป็นอุปสรรคของการกลับตนเป็นพลเมืองดีของผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ร้อยละ 66.0 เห็นว่า นโยบายของรัฐในปัจจุบัน เน้นผู้เสพติดเป็นผู้ป่วย ทำให้ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับตนเป็นคนดีได้ ร้อยละ 70.0 เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงนโยบายเกี่ยวกับผู้เสพติดเป็นผู้ป่วยมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ร้อยละ 58.7 เห็นว่า นโยบายของรัฐในปัจจุบัน ทำให้คนในสังคมยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดมากขึ้น ร้อยละ 76.0 เห็นว่า กฎหมายในเรื่องผู้ติดยาเสพติดกำหนดให้ผู้นำผู้กระทำผิดยาเสพติดไปฟื้นฟูสมรรถภาพจะทำให้ผู้กระทำมีโอกาสกลับตัวเป็นคนดีได้ ร้อยละ 79.7 เห็นว่า คนในสังคมควรให้การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดมากขึ้น หลีกเลี่ยงการตีตราผู้กระทำผิดได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพแล้วตามกฎหมาย

(8) การยอมรับว่าการนำเสนอสื่อมีอิทธิพล

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 65.3 เห็นว่า การที่สื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ เป็นต้น นำเสนอข่าวสาร มีผลต่อความคิดเห็นของคนในสังคม ร้อยละ 67.3 เห็นว่า การที่สื่อนำเสนอกิจกรรมที่ผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติเพื่อประโยชน์ต่อสาธารณะ เช่น ชุดลอกท่อ ขนสิ่งปฏิกูล เป็นต้น มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคมมากขึ้น ร้อยละ 71.3 เห็นว่า การที่สื่อนำเสนอผลการดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดยาเสพติด ได้ผ่านการฝึกอบรมทำให้คนในสังคมมั่นใจและให้การยอมรับมากขึ้น ร้อยละ 51.0 เห็นว่า การที่สื่อนำเสนอผลการจับกุมยาเสพติด ทำให้คนในสังคมไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด

6.1.3 ลักษณะข้อมูลการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

(1) ความรู้ทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 65.7 เห็นว่า ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี เป็นอันตรายต่อชีวิตคนรอบข้างและสังคม ร้อยละ 55.0 ไม่เห็นว่า ยาเสพติดเป็นยาช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้สบายใจ ร้อยละ 63.7 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดสมควรได้รับการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมและสังคม ร้อยละ 42.3 เห็นด้วย และ ร้อยละ 44.3 ไม่เห็นด้วยว่า สังคมบีบบังคับให้คนกระทำผิดคดียาเสพติด มีความใกล้เคียงกัน ร้อยละ 44.3 เห็นด้วย และ ร้อยละ 41.3 ไม่เห็นด้วยว่า สังคมควรประณามผู้กระทำผิดยาเสพติดด้วยประการใดๆ

(2) พฤติกรรมที่แสดงออก

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.7 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นผู้ป่วย คนในสังคม ควรให้การช่วยเหลือ ร้อยละ 85.7 เห็นว่า เมื่อผู้กระทำผิดยาเสพติดพ้นโทษออกมาแล้ว ควรได้รับการช่วยเหลือจากสังคมภายนอก ร้อยละ 80.3 เห็นว่า คนในสังคมไม่ควรตีตราหรือประทับุตรา ผู้กระทำผิดยาเสพติด เมื่อได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ร้อยละ 49.0 ไม่เห็นว่าเป็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นคนน่ากลัว ไม่น่าไว้วางใจ ไม่อยากคบหาสมาคมด้วย เป็นคนน่ารังเกียจ ร้อยละ 64.7 ไม่เห็นว่าเป็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดไม่สมควรได้รับการให้อภัย ไม่ควรได้รับโอกาสจากสังคม ร้อยละ 48.3 ไม่เห็นว่าเป็นว่า การจำคุกเป็นการลงโทษที่เพียงพอแล้ว ร้อยละ 49.7 ไม่เห็นว่าเป็นว่า ผู้กระทำผิดสมควรแยกตัวออกไปจากสังคมและไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้

(3) ระดับของการยอมรับ

3.1 อยู่รวมในสังคม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 97.3 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้เมื่อได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูแล้ว

3.2 ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 94.6 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมร่วมกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว

3.3 ทำงานเกษตรกรรม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 97.0 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดทำงานเกษตรกรรมร่วมกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว

3.4 เรียนร่วมกับคนอื่นได้

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 95.3 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดเรียนร่วมกับคนอื่นได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว

3.5 เป็นเพื่อนบ้าน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 93.7 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นเพื่อนบ้านได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว

3.6 เป็นเพื่อนสนิท

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 87.7 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นเพื่อนสนิทกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว

3.7 เป็นคนรัก

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 87.3 เห็นว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดสามารถเป็นคนรักได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว

6.2 สรุปการพิสูจน์สมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1

1.1 จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ เพศ (เพศชายและเพศหญิง) กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด
จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

1.2 จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ อายุ กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด
จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

1.3 จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ อาชีพ กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด
จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

1.4 จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ระดับการศึกษา กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด
จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

1.5 จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด โดย

ใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

1.6 จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 2

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ เพศผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติร้อยละ พบว่า ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดเพศชาย

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 3

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ อายุผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติร้อยละ พบว่า ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 4

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ประเภทของยาเสพติด กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติร้อยละ พบว่า ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดประเภทอื่นได้รับการยอมรับไม่มากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดประเภทร้ายแรงตามกฎหมาย

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 5

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ข้อหาหรือฐานความผิดคดีอาเสพติด กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติร้อยละ พบว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดฐานความผิดเสพติดได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดฐานความผิดอื่น

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 6

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ จำนวนครั้งในการกระทำผิดคดีอาเสพติด กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติร้อยละ พบว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดซ้ำ

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 7

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ โทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติร้อยละ พบว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 8

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ นโยบายของรัฐและกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า นโยบายของรัฐ/กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดของคนในสังคม

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 9

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ การนำเสนอของสื่อ กับตัวแปรตาม คือ การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า การนำเสนอข่าวสารของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด กลับคืนสู่สังคม

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

สรุป จากสมมติฐานของผู้วิจัยทั้งหมด มีการยอมรับสมมติฐาน 7 ข้อ ส่วนสมมติฐานอีก 7 ข้อ ได้รับการปฏิเสธ ซึ่งจากสมมติฐานที่ได้รับการปฏิเสธส่วนใหญ่แล้วนั้นเป็นข้อมูลของบุคคลคือ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม อันเป็นปัจจัยภายในของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งในเรื่องของการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดนั้นอาจจะใช้เพียงความรู้สึกของตนเอง มากกว่าที่พิจารณาจากเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนในเรื่องประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดนั้น ยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ คนที่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดมากกว่าคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และการยอมรับสมมติฐานที่เหลือนั้นเป็นเรื่องของปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

6.3 ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการวิจัย

จากผลการศึกษาตัวแปรอิสระ ข้อมูลบุคคลของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ทำให้ทราบว่า การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดโดยส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด แสดงว่าปัจจัยความแตกต่างด้าน เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ไม่ได้มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง แต่มีเพียงประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเท่านั้นที่มีผลต่อการยอมรับของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ คนที่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

นอกจากนี้ยังทำให้ทราบว่า ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดเพศชาย ผู้กระทำผิดคดีอาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับ

มากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดเสพติดได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดฐานความผิดอื่น ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดซ้ำ ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่ได้รับการฟื้นฟูได้รับ การยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการฟื้นฟู และนโยบายของรัฐหรือกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม ส่วนผู้กระทำผิดคดียาเสพติดประเภทอื่นไม่ได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำผิดคดียาเสพติดประเภทร้ายแรง นั้น อาจเกิดจากการพิจารณาว่ายาเสพติดในแต่ละประเภทยังมีความร้ายแรงมากแค่ไหน โดยใช้การพิจารณาจากประเภทของยาเสพติดนั้นๆ มิได้แบ่งตามกฎหมายที่ ให้ความหมายว่า ยาเสพติดประเภทร้ายแรง ได้แก่ เฮโรอีน และยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน และ การที่การนำเสนอของสื่อไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม อาจเนื่องมาจากการยอมรับผู้กระทำผิดของคนในสังคมนั้น สื่อเป็นตัวกลางที่นำเสนอข่าวสารถึงผู้รับสารเท่านั้น การพิจารณาว่าควรยอมรับหรือไม่ยอมรับนั้นขึ้นอยู่กับคนในสังคมมากกว่า

พฤติกรรมที่แสดงออกนั้น คนในสังคมยังคงให้การยอมรับต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดไม่ว่าจะเป็นการให้เกียรติ ให้ความช่วยเหลือ พุดคุยได้ ไม่แสดงท่าทีรังเกียจ เป็นต้น และระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดสามารถที่จะอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ทุกระดับ มีเพียงระดับของการเป็นเพื่อนสนิทและการเป็นคนรัก คนในสังคมยังใช้ความระมัดระวังมากในการให้การยอมรับ เนื่องจากมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดค่อนข้างมาก

6.4 ปัญหาการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ประสบกับปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นในการวิจัย ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

6.4.1 ปัญหาเกี่ยวกับแบบสอบถามและกลุ่มตัวอย่าง

ด้านแบบสอบถาม เนื้อหาของแบบสอบถามต้องทำความเข้าใจมากพอสมควร เนื่องจากเป็นภาษาทางด้านกฎหมาย และเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการเก็บข้อมูล ประกอบกับจำนวนแบบสอบถามมีทั้งหมด 10 หน้า ซึ่งการทำแบบสอบถามค่อนข้างที่ต้องใช้เวลาในการตอบ จึงทำให้การเก็บข้อมูลต้องใช้เวลามาก

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง การศึกษาวิจัยเรื่อง การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด กลับคืนสู่สังคม:ศึกษากรณีจังหวัดนครปฐม ต้องเก็บข้อมูลให้กระจายกลุ่มตัวอย่างตามที่ได้แบ่งไว้

คือ เก็บภายในจังหวัดนครปฐม ทั้ง 7 อำเภอ จำนวน 200 ราย และแบ่งตามอาชีพอีก 100 ราย ทำให้ต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการเก็บแบบสอบถาม

ด้านการของความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง หลายครั้งที่ผู้วิจัยได้เข้าไปขอความร่วมมือกลับกลุ่มตัวอย่างได้รับการปฏิเสธ เนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องยากเสียเวลา และต้องใช้การอธิบายของแบบสอบถามด้วย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางครั้งไม่เข้าใจ ทำให้การเก็บข้อมูลยากขึ้นและต้องใช้เวลามากขึ้น

ด้านระยะเวลาในการจัดเก็บแบบสอบถาม ต้องใช้เวลามาก โดยแบบสอบถามบางส่วน ผู้วิจัยจะต้องไปเก็บข้อมูลตามบ้านเรือน ร้านค้า และสถานที่ราชการ ซึ่งบางครั้งต้องทิ้งแบบสอบถามไว้ให้กลุ่มตัวอย่างได้มีเวลาตอบแบบสอบถาม ได้ติดต่อจะมากเก็บในภายหลัง ซึ่งผู้วิจัยประสบปัญหาการเดินทางที่ต้องไปตามเก็บหลายแห่งและบางครั้งไปเก็บก็ยังไม่เสร็จ ต้องไปเก็บใหม่อีก ทำให้เสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทางมากขึ้นด้วย

นอกจากนี้ปัญหาที่พบคือ เรื่องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้มากพอที่จะตอบแบบสอบถามได้ก็จะตอบได้โดยมีข้อสงสัยน้อยมาก แต่บางกลุ่มตัวอย่างนั้น ต้องอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างได้เข้าใจในแบบสอบถามฟังทุกข้อและช่วยกรอกข้อความให้ตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ทำให้การเก็บข้อมูลล่าช้า

6.4.2 ปัญหาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยประสบปัญหาด้านนี้ คือ การได้รายละเอียดเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำความผิด ศีลาเสพติดกลับคืนสู่สังคมไม่ค่อยละเอียดสมบูรณ์มากนัก เนื่องจากปัญหาด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ เนื้อหาที่สัมภาษณ์เป็นเรื่องมีผลกระทบต่อความรู้สึกของให้สัมภาษณ์โดยตรง เพราะผู้ให้สัมภาษณ์คิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยว และอาจมีอคติต่อการให้สัมภาษณ์ด้วย ประกอบกับผู้วิจัยเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งอาจทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ข้อมูลที่ไม่ละเอียดและเปิดกว้าง หรือปิดบังความจริงก็เป็นไปได้ ซึ่งการแนะนำและทำความเข้าใจต้องใช้เวลานานพอสมควร เพื่อชี้แจงให้เห็นว่าไม่ได้มีผลกระทบต่อผู้ให้สัมภาษณ์แต่อย่างใด และการที่ผู้ให้สัมภาษณ์ยอมให้ความร่วมมือก็ด้วยเหตุผลที่ผู้วิจัยชี้แจงให้ทราบว่าเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาโดยภาพรวม มิได้ระบุชื่อหรือที่อยู่ของผู้สัมภาษณ์แต่อย่างใด โดยผู้วิจัยไม่ได้สอบถามว่าผู้ให้สัมภาษณ์ชื่ออะไร และข้อมูลที่ผู้ให้สัมภาษณ์มานั้นจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือเกิดผลร้ายใด ๆ กับผู้ให้สัมภาษณ์ จึงได้รับความร่วมมือจากผู้ให้สัมภาษณ์

6.5 ข้อเสนอแนะ

6.5.1 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

(1) การศึกษานี้ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบไม่เจาะจงตัวบุคคลให้ครบตามจำนวนที่ต้องการ ไม่มีกฎเกณฑ์ที่ครอบคลุมทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างไม่ทั่วถึง และจังหวัดนครปฐมมีจำนวนประชาชนมาก การศึกษาใช้การสุ่มตัวอย่างจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนครปฐม โดยแบ่งออกเป็น 7 อำเภอ ซึ่งอาจได้ข้อมูลที่ไม่ทั่วถึง ประกอบกับปัญหาด้านระยะเวลาและค่าใช้จ่ายมีจำนวนจำกัด ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไป ควรเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชาชนจังหวัดนครปฐม โดยเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างให้ได้รายละเอียดมากกว่านี้ ต้องกระจายไปตามอำเภอโดยแบ่งออกไปอีกเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและทั่วถึง และมีระยะเวลาการเก็บข้อมูลให้มากขึ้น นอกจากนี้ควรกระจายเกี่ยวกับอาชีพของกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นกว่าเดิม จะทำให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ขึ้น

(2) การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยควรปกปิดฐานะหรือสถานภาพของตนเอง โดยเฉพาะผู้วิจัยเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะถ้าเปิดเผยสถานภาพให้ผู้ให้สัมภาษณ์ทราบอาจจะทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่ละเอียดและไม่สมบูรณ์ เพราะกลุ่มตัวอย่างอาจมีอคติหรือไม่อยากให้ความร่วมมือ และข้อมูลอาจออกห่างจากความเป็นจริง

(3) ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาว่าผู้กระทำผิดคิดเสียเสียดใจเมื่อรวมหลายสาเหตุของการยอมรับและไม่ยอมรับมาเป็นกรณีศึกษาอย่างเดียวกัน เช่น ผู้กระทำผิดเป็นเพศหญิง อายุ 15 ปี กระทำความผิดฐานเสพยาบ้า ได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟู คนในสังคมจะให้การยอมรับได้มากน้อยเพียงใด และพิจารณาว่าให้การยอมรับหรือไม่ยอมรับมาจากสาเหตุใดมากที่สุด

(4) ควรมีการศึกษาในประเด็นที่ว่า เรื่องการยอมรับผู้กระทำผิดแบบต่างๆ เช่น ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ฆ่าคนตายว่าจะมีการให้การยอมรับผู้กระทำผิดมากน้อยเพียงใด

(5) ควรมีการศึกษาในประเด็นที่ว่า การรับสมัครเข้าทำงานไม่ว่าจะเป็นข้าราชการหรือบริษัทต่างๆ นั้นให้การยอมรับผู้กระทำผิดที่ได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟู สมควรที่จะได้รับการเข้าทำงานมากน้อยเพียงใด และหาแนวทางหรือมาตรฐานในการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน

มิเช่นนั้นก็จะอาจจะเป็นการตัดโอกาสที่ผู้กระทำผิดจะมีอาชีพที่สุจริตทำเมื่อผู้กระทำผิดพ้นโทษออกมาแล้ว

6.5.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

(1) ขั้นตอนจากผู้กระทำผิดจนถึงถูกพิพากษาลงโทษและจนพ้นโทษออกมานั้น ต้องดำเนินการด้วยความถูกต้องและยุติธรรม และให้มีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ซึ่งเป็นมาตรฐานที่สังคมคาดหวังว่า ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้วสามารถกลับตัวเป็นคนดีได้

(2) ตัวผู้กระทำผิดเองนั้น เมื่อได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ก็ต้องตั้งใจที่จะสำนึกในการกระทำผิดของตนเอง และยินดีให้หน่วยงานของกระบวนการยุติธรรมแก้ไขฟื้นฟูว่าจะไม่กลับไปกระทำผิดอีก

(3) สังคมต้องให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ไม่แสดงท่ารังเกียจ ต่อผู้พ้นโทษแล้ว เพื่อที่จะเป็นกำลังใจให้ผู้กระทำผิดมีความคิดที่ดีที่จะกลับตัวเป็นคนดีเพื่ออยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ และสังคมควรจะช่วยกัน สอดส่อง ดูแลชุมชนของตนเอง เพื่อให้ยาเสพติดนั้นไม่สามารถที่สร้างปัญหาได้ในชุมชนของตน ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อความสงบสุขของสังคม

6.5.3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม

เกี่ยวกับสาเหตุการยอมรับไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด

จากผลการศึกษาได้ข้อเสนอแนะว่า ผู้กระทำผิดคดียาเสพติด หลังจากได้รับการฟื้นฟูและการบำบัดแล้ว ครอบครัวยังเป็นปัจจัยสำคัญในการให้กำลังใจและยอมรับผู้กระทำผิด การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติด จะต้องพิจารณาเป็นราย ๆ ถ้าหากเป็นผู้ขาย ผู้ผลิต ผู้ส่งออก ไม่สมควรให้อภัย ควรจะมีมาตรการลงโทษที่รุนแรง เพื่อให้เข็ดหลาบ ผู้ที่มีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดควรได้รับการลงโทษและฟื้นฟูสำหรับผู้เสพ และสื่อไม่ควรที่จะประจบประแจงบุคคลเหล่านี้ รัฐบาลควรจัดการฝึกออาชีพ เพื่อจะได้มีความรู้ประกอบอาชีพ เด็กและเยาวชนควรได้รับโอกาสจากคนในสังคม การกระทำผิดครั้งแรกสมควรให้อภัย และมีการเสนอแนะกิจกรรมสำหรับผู้พ้นโทษ ดังนี้

- บวชช่วงฤดูร้อน/เข้าพรรษา 3 เดือน
- นำไปปฏิบัติการณ์ร่วมกับสำนักปฏิบัติธรรม

- ฝึกรอบรม การประกอบอาชีพตามความชอบ และความต้องการของผู้พ้นโทษ
- ติดตามผลทั้งทางตรงและทางอ้อม อย่างเมตตากรุณาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- ใช้สื่อประชาสัมพันธ์ผู้พ้นโทษที่ประสบความสำเร็จในชีวิต

เกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม

จากผลการศึกษาได้ข้อเสนอแนะว่า ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมสามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ไม่จำเป็นต้องอยู่แต่ในป่าหรือหลบอยู่แต่ในบ้าน สามารถทำงานร่วมกับคนที่ผิดคดีได้ ให้ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ และพยายามเข้าใจผู้กระทำผิดในระดับหนึ่ง แต่ไม่ควรรักและสนับสนุนผู้กระทำผิดเช่นเคย คอยสอดส่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาเรื่องเงิน อย่าพยายามซุกซุกเรื่องอาชญากรรมจะทำให้ผู้กระทำผิดเสียใจ ผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมต้องเป็นคนเข้มแข็ง สามารถปฏิบัติตนที่จะเลิกได้โดยเด็ดขาด สามารถปรับตัวเป็นคนดี เป็นที่ยอมรับของคนในชุมชน และเป็นที่รักของทุกคน ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับสังคม สามารถเป็นผู้นำชุมชนได้ เช่น ต่อด้านต่อผู้ค้ายาเสพติด และช่วยสอดส่องดูแลให้เกิดความเรียบร้อยในชุมชน และพิจารณาว่าผู้กระทำผิดพร้อมที่จะเข้ามาสู่สังคมหรือไม่ คนในสังคมส่วนใหญ่เข้าใจและให้การยอมรับในการเข้าสังคมของผู้กระทำผิดและพร้อมที่จะช่วยเหลืออยู่แล้ว เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่ต้องช่วยเหลือกัน อยู่ที่ผู้กระทำผิดที่พร้อมจะก้าวเข้ามาสู่สังคมที่ผู้กระทำผิดคิดว่าไม่มีทางให้ผู้กระทำผิดได้เดินอีก

6.5.4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของผู้วิจัย

ผู้วิจัยเห็นว่า ในสังคมไทยยังคงให้โอกาสต่อผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม เพราะจากสภาพสังคมของประเทศไทยนั้น เป็นประเทศที่อยู่ด้วยกันอย่างสันติ เป็นเมืองแห่งพุทธศาสนา ที่คนส่วนใหญ่ยังมีจิตใจดี มีความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ถึงแม้ว่าการกระทำผิดอาชญากรรมเป็นความผิดตามกฎหมาย แต่เมื่อผู้กระทำผิดได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว สังคมก็ยังคงให้โอกาสและให้อภัยสำหรับผู้กระทำผิดที่กลับตนเป็นคนดีได้ และผลจากการวิจัยก็สนับสนุนว่าคนในสังคมยังคงให้โอกาสต่อผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมต่อไป

สำหรับสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ควรให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมทั้งสองเพศกลับคืนสู่สังคม แต่จะให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเพศหญิงมากกว่าผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมเพศชาย เพราะว่าผู้หญิงอาจตกเป็นเครื่องมือในการกระทำผิดของคนอื่นได้ และเพศหญิงมีความอ่อนไหวง่าย ถ้าพลาดก็จะทำให้สามารถกระทำผิดได้

ผู้กระทำผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าสมควรได้รับการยอมรับ เพราะเด็กและเยาวชน ได้กระทำผิดเพราะความอยากรู้อยากลอง อยากรู้อยากลอง อยู่ในกลุ่มเพื่อน และเด็กและเยาวชนก็จะเป็นอนาคตของประเทศชาติต่อไป ส่วนผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ ไม่ให้การยอมรับ เพราะว่า มีความรู้รับผิดชอบที่มากพอที่จะเลือกกระทำผิดหรือไม่กระทำผิด จึงไม่สมควรที่จะได้รับการยอมรับ

ประเภทของยาเสพติด ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับยาเสพติดที่มีอันตรายน้อย มีความรุนแรงน้อย มากกว่ายาเสพติดที่มีความรุนแรงมาก เช่น ยาบ้า เฮโรอีน เป็นต้น โดยการพิจารณาความรุนแรงของยาเสพติดชนิดนั้น ๆ มิได้ใช้ตามกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้

ข้อหาหรือฐานความผิด ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ให้การยอมรับฐานความผิดเสพมากกว่าฐานความผิดอื่น เพราะว่าผู้เสพเหมือนกับผู้ป่วย ไม่ได้เป็นอาชญากร มีความอ่อนแอมาก ต้องได้รับการช่วยเหลือ เป็นบุคคลที่อาจมีปัญหามากจนต้องไปเสพยาเสพติด น่าเห็นใจและน่าสงสาร

จำนวนครั้งของการกระทำผิดคดียาเสพติด ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าให้การยอมรับผู้กระทำผิดคดียาเสพติดครั้งแรกมากกว่าหลายครั้ง เพราะว่า คนทุกคนมีโอกาสที่จะผิดพลาดได้ในชีวิต

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ผู้กระทำผิดต้องได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟู ถึงจะได้รับการยอมรับ เพราะว่า การลงโทษอย่างเดียวคงไม่เพียงพอต่อการยอมรับได้ อีกทั้งอาจทำให้ผู้กระทำผิดไม่มีความสำนึกในการกระทำผิดได้

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า นโยบายของรัฐหรือกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น มีผลต่อการยอมรับ เพราะว่า ทำให้มุมมองต่อผู้กระทำผิดคดียาเสพติดเปลี่ยนไป เปลี่ยนจากผู้กระทำผิดเป็นผู้ป่วย ทำให้มีภาพพจน์ของผู้กระทำผิดดีขึ้น ซึ่งส่งผลต่อจิตใจพอสมควร

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การนำเสนอของสื่อมีอิทธิพลต่อการยอมรับ เพราะว่า การที่สื่อนำเสนอเรื่องภาพลักษณ์ของผู้กระทำผิด ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดี ก็มีผลพอสมควรต่อการยอมรับ แต่เชื่อว่า จะใช้การนำเสนอของสื่อเป็นตัวชี้วัดว่าผู้กระทำผิดดีหรือไม่ดี อยู่ที่การพิจารณาว่าผู้กระทำผิดนั้นจะดีหรือกลับตัวได้หรือไม่ สื่อเป็นเพียงตัวกลางในการสื่อสาร

เท่านั้น และบางครั้งต้องระมัดระวังการนำเสนอของสื่ออาจจะมียุติต่อการนำเสนอเกี่ยวกับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมคดีได้

พฤติกรรมและระดับของการยอมรับผู้กระทำผิดอาชญากรรม ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเมื่อได้รับการยอมรับแล้วพฤติกรรมที่แสดงออกไปก็ย่อมจะดีตามไปด้วย ไม่ว่าจะเป็น ไม่รังเกียจให้ความช่วยเหลือได้ เป็นต้น ส่วนระดับการยอมรับนั้นสามารถให้เข้าใจลึกซึ้งได้แค่เพียงเป็นเพื่อนบ้านได้เท่านั้น เป็นเพื่อนสนิทหรือเป็นคนรักยังไม่อาจยอมรับได้เนื่องจากมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมาก มีความไม่เหมาะสม แต่ก็ต้องพิจารณาอีกว่า ระดับความเป็นเพื่อนสนิทหรือเป็นคนรักนั้นเคยมีมาก่อนกระทำผิดหรือไม่ด้วย

สรุป ในภาพรวมแล้วสังคมไทยยังคงให้โอกาสและให้อภัยต่อผู้กระทำผิดอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม เมื่อผู้กระทำผิดได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูแล้ว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกพรรณ กัลยาณสุตและคณะ. 2546. การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร.
- กมลทิพย์ คติการ. 2521. การสำรวจทัศนคติของนักเรียน นิสิต นักศึกษาต่อปัญหาการกระทำผิดอาญา. งานวิจัย คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กองวิชาการและแผนงาน. การกระทำผิดซ้ำภายหลังพ้นการคุมความประพฤติ. รายงานการวิจัย เอกสารหมายเลข 19/2542
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2544. ชุมชนนิยม: ฝ่าวิกฤติชุมชนล่มสลาย. กรุงเทพฯ: ซัคเซสมิเดีย.
- โกมล ชอบชื่นชม. 2541. ชุมชน: ยุทธศาสตร์การพัฒนาชนบทที่ก้าวหน้าและยั่งยืน. กรุงเทพฯ. วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- คณะอนุกรรมการวางแผนพัฒนาความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินและสวัสดิการสังคมสำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5. 2524. การศึกษาเรื่องสาเหตุและปริมาณการกระทำผิดซ้ำ. กรุงเทพมหานคร.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด,สำนักงาน. 2537. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับยาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. 2544. 3 ปี ป.ป.ส.รัฐบาล ชวนหลักภัย. รายงานการปฏิบัติงาน. กรุงเทพมหานคร: อนุกรรมการพิมพ์.

- จิตตฤดี วีระเวสส์. 2542. คดียาบ้า เฮโรอีน ฟีน กัญชา และวัตถุออกฤทธิ์. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด จีรัชการพิมพ์.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. 2542. ครอบครัวของเด็กและเยาวชนกระทำผิด: จำแนกตามกลุ่มชาติพันธุ์ ในกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัย ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลธร ไทยกล้า. 2544. การประเมินโครงการค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ต้องโทษคดียาเสพติดโดย กองทัพบก “โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง” มณฑลทหารบกที่ 14 ค่ายนวมินทร์ราชินี จังหวัด ชลบุรี. สารนิพนธ์ ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐพงศ์ จิตรนิรัตน์. 2544. ชุมชนศึกษา: การศึกษาชุมชนในยุคหลังสมัยใหม่ (Post modernism). สงขลา: การผลิตเอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ตรีรัตน์ เวชพานิชย์. 2530. ประสิทธิผลของแรงสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมการ บำบัดรักษาเสพติดขั้นต้นของพิษยาแบบผู้ป่วยนอก. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชาสุขภาพจิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ถนัด ไบยา และคณะ. 2544. สถานภาพและการพัฒนาเครือข่ายองค์กรชุมชนในการป้องกันและ แก้ไขปัญหาเสพติด จังหวัดน่าน. งานวิจัย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. กรุงเทพมหานคร.
- ทวี ทิมจำ. 2528. การพัฒนาชุมชน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ทิวาพงษ์ พลูโต. 2544. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการค้ายาเสพติดของผู้ต้องขังสตรี ทัณฑสถาน หญิงกลาง. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญมา นครินทร์. 2516. การจัดลำดับชั้นทางสังคม: การศึกษาหมู่บ้านขยาย อำเภอ บางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเทือง ธนียผล. 2530. การใช้วิธีการบำบัดรักษาและอบรมฟื้นฟูจิตใจ (แบบบังคับ) แทนการใช้เรือนจำ ต่อผู้กระทำผิดฐานเสพยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ ปริญญาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาบัณฑิต(อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

ประเวศ วะสี. 2541. ประชาคมตำบล: ยุทธศาสตร์เพื่อเศรษฐกิจพอเพียง ศิลธรรมและสุขภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน.

ประสาท หลักศิลา. 2513. ชุมชนชน = Man and Society: The Community. กรุงเทพมหานคร. สภาวิจัยแห่งชาติ.

ประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์. 2543. กฎหมายยาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ.

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2526. ภาพพจน์ของผู้ติดยาเสพติดให้โทษในสายตาประชาชน: การศึกษาสำรวจปัจจัยและผลกระทบในเคหะชุมชนของกรุงเทพมหานคร. งานวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติและสำนักงานกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ และคณะ. 2531. อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรม. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์.

พรชัย ชันดี และคณะ. 2543. ทฤษฎี และงานวิจัยทางอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร: บุ๊คเน็ต.

พระมหาสุพรรณ พิจารโชาติ. 2541. การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของประเพณีชีวิตในจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาสุเทพ ทองเจิม. 2540. มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย ศึกษาเฉพาะสถานแรกรับ(บ้านเมตตา)สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. 2545. จิตวิทยาสังคม: ทฤษฎีและปฏิบัติการ. คณะครุศาสตร์
สถาบันราชภัฏสกลนคร
- สมทรง เขมวิชานูวัต. 2521. การศึกษากับพัฒนาชุมชน. กรุงเทพฯ: ทวีกิจการพิมพ์.
- สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. 2534. สังคมวิทยาชุมชน: หลักการศึกษา วิเคราะห์และปฏิบัติงานชุมชน.
ขอนแก่น. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล. 2546. จิตวิทยาสังคม:ทฤษฎีและการประยุกต์.กรุงเทพมหานคร:
บริษัทซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด(มหาชน).
- สุพัตรา สุภาพ. 2546. สังคมวิทยา. คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร:
ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา สุภาพ. 2546. ปัญหาสังคม. กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนาพานิช.
- โสรัตน์ กลีบวิลา. 2541. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. ภาคสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำไพ หมั่นสิทธิ์. 2540. ความพึงพอใจต่อชุมชน:กรณีศึกษาชุมชนบ้านเงิน ตำบลตำนาน
อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา สังคมวิทยา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภาษาอังกฤษ

Asch, S.E. 1952. Social Psychology. New York: Prentice – Hall

Baccaria, Cesare. 1919. An essay on crime and Punishment. Philadelphia : Philip H. H. Oklin.

Curt R. Bartol. 1986. Criminal behavior: a psychosocial approach. Englewood cliffs, NJ. :
Prentice-Hall

Driever M.J. 1976. Theory of Self – Concept, Introduction to Nursing : An Adaptation Model.
New Jersey : Prentice – Hall.

Edwin H. Sutherland and Donald R. Cressey. 1966. Principles of Criminology. New York J.B.
Lippincott Company. pp:4,15-16

Epstein S. 1973. The Self – Concept Revisited or a Theory of Theory. American Psychologist
vol.28.

Fitzgerald, P.J. 1962. Criminal Law and Punishment. Oxford : The Clarendon Press.

Glenn D. Walters. 1990. The criminal lifestyle : Patterns of serious criminal conduct. London :
SAGE.

Herschel Prins. 1982. Criminal behavior : an introduction to criminology and the penal system.
London : Tavistock.

Jeffery C. Ray. 1990. Criminology An Interdisciplinary Approach. New Jersey: Prentice Hill.

Jerold H. Israel, Yale Kamisar and Wayne R. LaFare. 1991. Criminal procedure and the
constitution : leading supreme court cases and introductory text. ST. Paul, Minn. : West
Pub. Co.

Marvin E. Wolfgang, Neil Alan Weiner and Philip J.Cook. 1982. Criminal violence. Newbury Park, Calif. : Sage Publications.

Michael D.Lyman. 1987. Narcotics and crime control. Springfield, Ill. : C.C. Thomas.

Mireille Delmas-Marty and Mark A. 1995. The criminal process and human rights: toward a European consciousness. Dordrecht: Martinus Nijhoff Publishers.

Robert M. Bloom and Mark S. Brodin. 1996. Criminal procedure : examples and explanations. Boston : Little, Brown.

Ross.On Guilt. 1975. Responsibility and Punishment.London : Stevens and Sons Limited.

Sellin.Thorsten. 1967. Capital Punishment. New York : Harper and Row Pubishers.

Sue,T.R. 1997. Crime and Criminology. (n.p.):Brown & Benchmark.

Sutherland and Cressey. 1978. Criminology. New York J.B.: Lippincott Company.

Tappan, Paul. 1960. Crime Justice and Correctional. New York : McGraw-Hill.

Toch, H.(Ed). 1961. Legal and Criminal Psychology. New York : Holt, Rinehart and Winston.

Twain,David C. Recidivism Juvenile,The Journal of Criminal Law, Criminology and Police Science. 51 (1960-1961) pp: 77-79.

Vasu Srivarathonbul. 1999. Narcotics control in the European Union. Bangkok : Centre for European Studies Chulalongkorn University.

Waldo Gordon P. & Chiricos, Theodore G. Work Release and Residivism: An Empirical Evaluation of a Social Policy. Evaluation Quarterly. 1 (February, 1977), pp: 177

Wegener, Hermann, Friedrich Losel and Jochen Haisch. 1989. Criminal Behavior and the Justice System Psychological Perspective. New York.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ผลการทดสอบความเชื่อถือของแบบสอบถาม

1.ผลการทดสอบความเชื่อถือของมาตราวัด นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

ตารางที่ 48 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือ RELIABILITY ANALYSIS – SCALE (ALPHA)

ข้อคำถาม	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alfa If Item Deleted
นย1	15.9000	4.3690	0.3738	0.7005
นย2	15.8000	3.3379	0.6831	0.5966
นย3	15.9667	4.0333	0.4277	0.6861
นย4	16.3000	4.2172	0.2345	0.7584
นย5	15.8667	3.4989	0.7176	0.5938
นย6	16.0000	4.5517	0.3505	0.7064

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 6 Alpha = .7177

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.ผลการทดสอบความน่าเชื่อถือของมาตราวัด การยอมรับว่าการนำเสนอของสื่อมีอิทธิพล

ตารางที่ 49 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือ RELIABILITY ANALYSIS – SCALE (ALPHA)

ข้อคำถาม	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alfa If Item Deleted
สื่อ1	11.8000	3.0621	0.3259	0.7137
สื่อ2	12.0000	2.8966	0.5374	0.6402
สื่อ3	11.9000	3.4034	0.4001	0.6962
สื่อ4	12.1667	2.5575	0.6290	0.5933
สื่อ5	12.2667	1.9264	0.5750	0.6348

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 5

Alpha = .7089

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3..ผลการทดสอบความน่าเชื่อถือของมาตราวัด การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาเสพติด

ตารางที่ 50 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือ RELIABILITY ANALYSIS – SCALE (ALPHA)

ข้อคำถาม	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alfa If Item Deleted
ความคิดเห็น1	55.3667	25.1368	0.1817	0.7210
ความคิดเห็น2	55.0667	26.2023	0.3026	0.7460
ความคิดเห็น3	55.0333	22.6540	0.2229	0.6943
ความคิดเห็น4	53.7000	23.1138	0.1832	0.6973
ความคิดเห็น5	54.1000	20.7828	0.4439	0.6700
ความคิดเห็น6	54.1333	20.5333	0.4445	0.6691
ความคิดเห็น7	53.5667	21.9782	0.2894	0.6879
ความคิดเห็น8	54.2333	21.2885	0.3964	0.6761
ความคิดเห็น9	54.0000	21.2414	0.3579	0.6801
ความคิดเห็น10	53.8000	21.8897	0.4494	0.6752
ความคิดเห็น11	54.5667	25.3575	0.1900	0.7365
ความคิดเห็น12	53.6333	23.2747	0.4714	0.6870
ความคิดเห็น13	53.4333	23.2885	0.2309	0.6935
ความคิดเห็น14	53.6000	22.7310	0.2799	0.6892
ความคิดเห็น15	53.7000	21.8034	0.7357	0.6659
ความคิดเห็น16	53.6667	21.8851	0.5163	0.6723
ความคิดเห็น17	53.7000	21.4586	0.4944	0.6698
ความคิดเห็น18	53.6000	23.2138	0.4034	0.6874
ความคิดเห็น19	53.5333	22.0506	0.6458	0.6705
ความคิดเห็น20	53.9000	20.7138	0.4619	0.6680
ความคิดเห็น21	53.6667	22.9195	0.1045	0.7116

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 21 Alpha = .7007

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

เรียนท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ จัดทำขึ้นสำหรับสอบถามประชาชนที่อยู่อาศัยในจังหวัดนครปฐม โดยจะนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการศึกษาวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมคดีกลับคืนสู่สังคม : ศึกษากรณีจังหวัดนครปฐม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรสังคมวิทยา มหาวิทยาลัย สาขาสังคมวิทยา (อาชญวิทยาและงานยุติธรรม) ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จึงใคร่ขอความร่วมมือมายังท่าน กรุณาตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดและคำตอบที่ท่านตอบในแบบสอบถามนี้ถือเป็นการศึกษาและเป็นความลับ คำตอบที่ได้ตามความเป็นจริงจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษา และขอขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ร้อยตำรวจโทกิตติคุณ บัวรุ่ง

นิติศาสตราจารย์โท คณะรัฐศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

การยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมกลับคืนสู่สังคม: ศึกษากรณีจังหวัดนครปฐม

คำชี้แจง

แบบสอบถามแบ่งออกเป็นทั้งหมด 4 ส่วน

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลบุคคล
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม
- ส่วนที่ 3 ข้อมูลการยอมรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรม
- ส่วนที่ 4 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดกลับคืนสู่สังคม :

ศึกษากรณีในจังหวัดนครปฐมส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

- 1 ชาย หญิง
- 2 อายุปี
- 3 อาชีพ
- รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ธุรกิจส่วนตัว
- รับจ้างบริษัทเอกชน ค้าขาย
- นักเรียน/นักศึกษา เกษตรกร
- อื่น ๆ โปรดระบุ.....
- 4 ระดับการศึกษา
- ต่ำกว่า ม.6/ปวช. ม.6/ปวช.
- อนุปริญญา/ปวส. ปริญญาตรี
- สูงกว่าปริญญาตรี
- 5 ท่านเคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมหรือไม่
- เคย ตอบ 5.1 ไม่เคย
- 5.1 เป็นโจทก์
- เป็นจำเลย
- เป็นพยาน
- เป็นอาสาสมัครคุมประพฤติ
- อื่น ๆ โปรดระบุ.....

6 ท่านเคยมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดหรือไม่

เคย ตอบ 6.1,6.2

ไม่เคย

6.1 ประสบการณ์ของท่าน(ตัวเอง)ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

เสพยาเสพติด

ขายยาเสพติด

อื่น ๆ โปรดระบุ.....

6.2 ความสัมพันธ์กับญาติหรือคนรู้จักที่ได้รับการดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติด

เป็นบิดามารดา

เป็นบุตร

เป็นพี่น้อง

เป็นลุงป้าน้าอา

เป็นเพื่อน

เป็นสามีหรือภรรยา

อื่น ๆ โปรดระบุ.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 ข้อมูลสาเหตุต่างๆ ที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด

- 1 สังคมควรให้การยอมรับหรือให้โอกาสผู้กระทำผิดยาเสพติด เพศใด เมื่อผู้กระทำผิด เติบโต
การลงโทษหรือได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว

		ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	เพศชาย	☐	☐
2	เพศหญิง	☐	☐

- 2 สังคมควรให้การยอมรับหรือให้โอกาสผู้กระทำผิดยาเสพติดที่มีอายุฉืออย่างไร เมื่อผู้กระทำผิดได้รับ
การลงโทษหรือได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว

		ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	เป็นเด็ก (อายุไม่เกิน 14 ปี)	☐	☐
2	เป็นเยาวชน (ตั้งแต่ 14 ปี ถึง 18 ปี)	☐	☐
3	เป็นผู้ใหญ่ (มากกว่า 18 ปีขึ้นไป)	☐	☐

- 3 คำถามเกี่ยวกับประเภทยาเสพติด

ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง ได้แก่ เฮโรอีน ยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน

- สังคมควรให้การยอมรับหรือให้โอกาสผู้กระทำผิดยาเสพติดชนิดใด เมื่อผู้กระทำผิดได้รับ
การลงโทษหรือได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว

		ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	กัญชา	☐	☐
2	พืชกระท่อม	☐	☐
3	ฝิ่น	☐	☐
4	มอร์ฟีน	☐	☐
5	ยาบ้า หรือเมทแอมเฟตามีน	☐	☐
6	เฮโรอีน	☐	☐

- 4 สังคมควรให้การยอมรับหรือให้โอกาสผู้กระทำความผิดยาเสพติดในความคิดฐานใด เมื่อผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษหรือได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว

		ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	เสพ	☐	☐
2	ครอบครอง	☐	☐
3	จำหน่าย	☐	☐
4	ผลิต	☐	☐
5	นำเข้า,ส่งออก	☐	☐

- 5 สังคมควรให้การยอมรับหรือให้โอกาสผู้กระทำความผิดยาเสพติดที่กระทำความผิดมาแล้วกี่ครั้ง เมื่อผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษหรือได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว

		ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	ครั้งแรก	☐	☐
2	2-3 ครั้ง	☐	☐
3	4-5 ครั้ง	☐	☐
4	6 ครั้งขึ้นไป	☐	☐

- 6 สังคมควรให้การยอมรับหรือให้โอกาสผู้กระทำความผิดยาเสพติด ลักษณะใดที่ควรให้การยอมรับได้

		ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
1	ได้รับโทษปรับ	☐	☐
2	จำคุกอยู่ในเรือนจำที่ไม่มีการฟื้นฟู	☐	☐
3	จำคุกอยู่ในเรือนจำที่มีการฟื้นฟู	☐	☐
4	ได้รับการฝึกอบรมในสถานพินิจ	☐	☐
5	ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติ	☐	☐
	ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพในโรงเรียน	☐	☐
6	วิวัฒน์พลเมือง	☐	☐

นโยบายของรัฐและกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1 นโยบายของรัฐที่ผ่านมานั้นการปราบปรามยาเสพติดเป็นหลัก เป็นอุปสรรคของการกลับตนเป็นพลเมืองดีของผู้กระทำผิดยาเสพติด				
2 นโยบายของรัฐในปัจจุบัน เน้นผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ช่วยทำให้ผู้กระทำผิดยาเสพติดกลับตนเป็นคนดีได้				
3 การเปลี่ยนแปลงนโยบายเกี่ยวกับผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ช่วยมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด				
4 นโยบายของรัฐในปัจจุบัน ทำให้คนในสังคมยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดมากขึ้น				
5 กฎหมายในเรื่องผู้ติดยาเสพติด กำหนดให้นำผู้กระทำผิดยาเสพติด ไปฟื้นฟูสมรรถภาพ จะทำให้ผู้กระทำผิดมีโอกาสกลับตัวเป็นคนดีได้				
6 คนในสังคมควรยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดมากขึ้น หลังจากผู้กระทำผิดได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพตามกฎหมายแล้ว				

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8 สื่อกับการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด

ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1 การที่สื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ เป็นต้น นำเสนอข่าวสาร มีผลต่อความคิดเห็นของคนในสังคม				
2 การที่สื่อนำเสนอกิจกรรมที่ผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติเพื่อประโยชน์ต่อสาธารณะ เช่น ชุตลอกท่อ ขนสิ่งปฏิกูล เป็นต้น มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคมมากขึ้น				
3 การที่สื่อนำเสนอผลการดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดยาเสพติด ได้ผ่านการฝึกอบรมทำให้คนในสังคมมั่นใจและให้การยอมรับมากขึ้น				
4 การที่สื่อนำเสนอผลการจับกุมคดียาเสพติด ทำให้คนในสังคมไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิด				
5 การที่สื่อเสนอว่า ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นคนไม่ดี ไม่น่าไว้วางใจ เป็นคนอันตราย ทำให้คนในสังคมไม่ให้การยอมรับผู้กระทำผิด				

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวข้องกับกรยอมรับผู้กระทำความผิดยาเสพติด

	ความคิดเห็น	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี เป็นอันตรายต่อชีวิต คนรอบข้างและสังคม				
2	ยาเสพติดเป็นยาช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้สบายใจ				
3	ผู้กระทำความผิดยาเสพติดสมควรได้รับการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมและสังคม				
4	ผู้กระทำความผิดยาเสพติด เมื่อได้รับการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมแล้ว กลับตัวเป็นคนดีได้				
5	ผู้กระทำความผิดยาเสพติด แม้ได้รับการลงโทษ และแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ไม่ช้าก็เร็วจะหันกลับไปกระทำความผิดคดียาเสพติดอีก				
6	ผู้กระทำความผิดยาเสพติดเป็นคนน่ากลัว ไม่น่าไว้วางใจ ไม่อยากคบค้าสมาคมด้วย เป็นคนน่ารังเกียจ				
7	ผู้กระทำความผิดยาเสพติดเป็นผู้ป่วย คนในสังคมควรให้ความช่วยเหลือ				
8	สังคมบีบบังคับให้คนกระทำความผิดคดียาเสพติด				
9	สังคมควรประณามผู้กระทำความผิดยาเสพติดด้วยประการใด ๆ				

10	ผู้กระทำผิดยาเสพติด ไม่สมควรได้รับ การให้อภัย ไม่ควรได้รับโอกาสจาก สังคม				
11	การถูกจำคุกเป็นการลงโทษที่ เพียงพอแล้ว				
12	เมื่อผู้กระทำผิดยาเสพติดพ้นโทษ ออกมาแล้ว ควรได้รับการช่วยเหลือ จากสังคมภายนอก				
13	คนในสังคมไม่ควรตีตราหรือ ประทับุตราผู้กระทำผิดยาเสพติด เมื่อ ได้รับการลงโทษและ ได้รับการแก้ไข ฟื้นฟูแล้ว				
14	ผู้กระทำผิดยาเสพติดอยู่ร่วมกับคน ในสังคมได้ เมื่อได้รับการลงโทษ และแก้ไขฟื้นฟูแล้ว				
15	ผู้กระทำผิดยาเสพติดทำงานใน โรงงานอุตสาหกรรมร่วมกับคนใน สังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว				
16	ผู้กระทำผิดยาเสพติดทำงาน เกษตรกรรม ร่วมกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว				
17	ผู้กระทำผิดยาเสพติด สามารถเรียน ร่วมกับคนอื่นได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว				
18	ผู้กระทำผิดยาเสพติดเป็นเพื่อนบ้าน ได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว				
19	ผู้กระทำผิดเป็นเพื่อนสนิทกับคนใน สังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว				

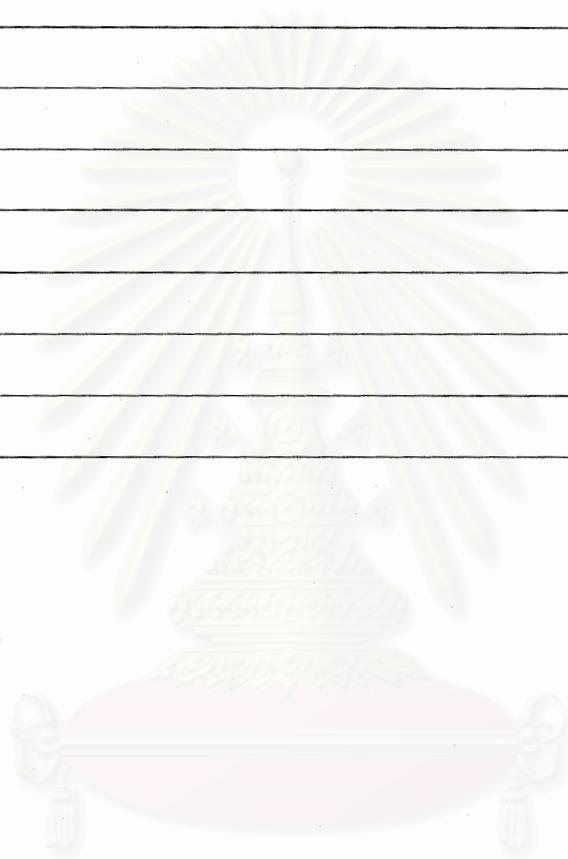
20	ผู้กระทำผิดยาเสพติด สามารถเป็น คนรักกับท่านได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว				
21	ผู้กระทำผิดยาเสพติดสมควรแยกตัว ออกไปจากสังคม และไม่สามารถอยู่ ร่วมกับคนในสังคมได้				

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 4 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

โปรดแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค.

การแสดงความคิดเห็นจากแบบสอบถามในส่วนที่ 4

ความคิดเห็นที่ 1 ผิดรู้ผิด สมควรให้โอกาส

ความคิดเห็นที่ 2 ผู้กระทำผิดเกี่ยวกับสารเสพติดเมื่อได้รับการบำบัด การฟื้นฟู หรือฟื้นฟูแล้ว เราควรให้โอกาสเขา ได้กลับตัวกลับใจบ้าง แล้วอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างสบายใจ

ความคิดเห็นที่ 3 คนติดยาเสพติดสามารถอยู่กับคนรอบข้างได้ไม่จำเป็นต้องอยู่แต่ในป่าหรือ หลบอยู่แต่ในบ้าน สังคมต้องให้อภัยและเอาแต่ประนามว่าคนติดยาเป็นคนไม่ดี คนติดยาก็สามารถ กลับตัวเป็นคนดีได้เหมือนกัน และสามารถทำงานร่วมกับคนไม่ติดยาได้ ผมอยากจะขอให้ประชาชนบนโลกนี้ให้โอกาสและให้ความช่วยเหลือ แก่ผู้ติดยาด้วยครับ

ความคิดเห็นที่ 4 ผู้กระทำผิดจะได้รับการยอมรับจากข้าพเจ้า กรณีจำเป็นต้องกระทำผิดและพยายาม แก้ไขอย่างจริงจัง จริงใจ

ความคิดเห็นที่ 5 ผู้ที่กระทำผิดในคดียาเสพติด ไม่ใช่คนชั่วเสมอไป ควรให้การยอมรับให้เขากลับมาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้เหมือนเดิม หลังจากได้รับการฟื้นฟูและการบำบัดแล้ว ครอบครัวยังเป็นปัจจัยสำคัญในการให้กำลังใจและยอมรับผู้กระทำผิด

ความคิดเห็นที่ 6 ให้ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ และพยายามเข้าใจเขาในระดับหนึ่ง แต่ไม่ควรรัก และสนับสนุนเหมือนเช่นเคย เพราะไม่แน่ใจว่า เขาจะกลับตัวกลับใจ

คอยสอดส่อง อยู่ห่างๆ อย่าให้เขารู้ตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาการเงิน อย่าพยายามซุกซุกซวย เรื่องยาเสพติดจะทำให้เขาเสียใจ ให้กำลังใจ

ความคิดเห็นที่ 7 การที่จะยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดได้นั้น จะต้องพิจารณาเป็นราย ๆ ถ้าหากเป็นผู้ขาย ผู้ผลิต ผู้ส่งออก ไม่สมควรให้อภัย ควรจะมีมาตรการลงโทษที่รุนแรง กรณีที่เป็นผู้เสพ แล้ว ถูกจับได้ ไปรับการบำบัด หลาย ๆ ครั้งก็ยังไม่สามารถเลิกได้ ก็ไม่สมควรให้การยอมรับในสังคม แต่ทั้งนี้ก็ต้องพิจารณา ต่อไปว่า เหตุการณ์หรือสาเหตุอันใดที่จะต้องกลับไปเสพ ถ้าหากยังแก้ไข ไม่ได้ก็สมควรได้รับโทษรุนแรง และไม่ควรถือการยอมรับในสังคม

ความคิดเห็นที่ 8 ผู้กระทำผิดในด้านยาเสพติด ถ้าเป็นผู้เสพสังคมควรให้อภัย ได้เพราะบางครั้ง จะทำไปเพราะเพื่อน เพราะสังคม เพราะครอบครัว และเป็นความผิดเฉพาะตัว แต่ถ้าเป็นผู้ค้า ผู้ผลิต สังคมไม่ควรให้อภัย เพราะเป็นการจงใจที่จะกระทำผิดและมีผลเสียต่อเยาวชนไทยทั้งประเทศ ซึ่งเป็นผลเสียที่มากมายนานาในทุกระดับ และควรลงโทษบุคคลกลุ่มนี้อย่างรุนแรง เพื่อให้เข็ดหลาบ ไม่กระทำผิดอีก

ความคิดเห็นที่ 9 สังคมควรยอมรับผู้กระทำผิดในกรณี เสพยาเสพติด แต่สังคมก็ไม่แน่ใจว่า ผู้เสพ ผู้ค้า ฯลฯ จะกลับตัวได้จริง เท่าที่พบจะกลับไปประพฤติแบบเดิมอีก หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จะต้องนิยามมาตรการที่ให้เลิกได้อย่างเด็ดขาด และควรดำเนินการอย่างจริงจัง

ความคิดเห็นที่ 10 ยาเสพติดเลิกได้ก็เลิกเกิดอย่าไปติดมันอีกเลย มันเป็นสิ่งที่ไม่ดี เสียเงินเสียทอง เสียอนาคต พ่อแม่เสียใจ ถ้าเลิกได้สังคมอาจให้อภัยกลับตัวเป็นคนดี ส่งที่พลาดไปแล้วก็ให้เป็น บทเรียน

ความคิดเห็นที่ 11 ทุกวันนี้คนที่ติดยา อาจถูกมองว่าเป็นคนไม่ดีแต่มองอีกมุมหนึ่งทุกคนที่ติดยาเสพติดเป็นคนที่ปัญหาอุปสรรค เช่น บ้าน สังคม เป็นต้น

ความคิดเห็นที่ 12 ควรให้ออกาสเขาไม่ว่าเขาอยู่ในภัยของสิ่งเสพติด ถ้าเขาได้รับผิดในคุกแล้ว เขาสามารถกลับตัวเป็นคนดีได้เสมอ เราควรให้ออกาสเขาเสมอ ไม่ว่าจะทำงานร่วมกัน เรียนด้วยกัน หรือทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม ไม่ควรรังเกียจ จนทำให้เขาไม่อยากจะเข้าสังคมอีกต่อไป เมื่อเขา กระทบชั่ว อาจให้เขามีโอกาสทำดีได้เสมอ

ความคิดเห็นที่ 13 เราควรให้ออกาสคนที่ติดยาเสพติดเมื่อเขาได้กลับตัวเป็นคนดีของสังคมแล้ว โดยที่เขาเข้ามาอยู่ร่วมสังคมกับเรา

ความคิดเห็นที่ 14 การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติด ถือเป็นสิ่งที่ดี เพราะผู้กระทำผิดอาจกลับตัวเป็นคนดีได้ ถ้าได้รับการฟื้นฟูทั้งพฤติกรรม และจิตใจแล้ว

ความคิดเห็นที่ 15 มันเป็นที่คนคนนั้น ว่าได้รับการฟื้นฟูแล้ว แต่ก็ยังทำอีก แต่ส่วนมากเห็นว่าฟื้นฟูแล้วก็ปรับตัวปรับใจได้

ความคิดเห็นที่ 16 บุคคลที่สามารถเลิกยาเสพติดได้นั้น สังคมก็ควรยอมรับ เพราะบุคคลนั้นอาจ รู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือมีเหตุผลที่เราไม่รู้ เราก็ควรให้อภัย แต่ถ้ามีครั้งที่ 2 อีก ก็แสดงว่าบุคคลนั้น มีความผิดจริง และไม่สามารถเลิกยาเสพติดได้ เราก็ไม่ควรคบค้าสมาคมด้วย เพราะเค้าทำตัวเค้านอง

ความคิดเห็นที่ 17 ถ้าเค้านั้นเป็นเด็กก็ควรให้อภัย ถ้าโตก็ไม่ควรให้อภัย เพราะมีความคิดเห็นที่น่าจะคิด ได้แล้ว ไม่น่าจะมีความคิดโง่ ๆ แบบนั้น

ความคิดเห็นที่ 18 ทุกคนมีสิทธิ์จะทำผิดได้กันทั้งนั้น แต่ก็ต้องรู้จักการปรับปรุงตัวเอง เมื่อรู้ว่าเรา ทำผิด ไม่ใช่ผิดแล้ว ไม่ยอมรับ เมื่อผู้กระทำผิดรู้จักการปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น เราซึ่งเป็นประชาชน ก็ควรจะยอมรับ

ความคิดเห็นที่ 19 1. บุคคลนั้นต้องเป็นคนเข้มแข็ง สามารถปฏิญาณตนที่จะเลิกได้โดยเด็ดขาด

2. สามารถปรับตัวเป็นคนดี เป็นที่ยอมรับของคนในชุมชน และเป็นที่ยกย่องของทุกคน ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับสังคม

3. สามารถเป็นผู้นำชุมชนได้ เช่น ต่อด้านต่อผู้ค้ายาเสพติด และช่วยสอดส่องดูแลให้เกิด ความเรียบร้อยในชุมชน

ความคิดเห็นที่ 20 การยอมรับของสังคมกับผู้ติดยาเสพติด ก่อนอื่นต้องเริ่มจากผู้ที่ทำให้ผิด ก่อนว่าเข้าพร้อมที่จะเข้ามาสู่สังคมหรือไม่ คนในสังคมส่วนใหญ่เข้าใจและให้การยอมรับในการเข้าสังคมของผู้กระทำผิดและพร้อมที่จะช่วยเหลืออยู่แล้ว เพราะสังคมไทยเราเป็นสังคมที่ต้องช่วยเหลือกัน “อยู่ที่ผู้กระทำผิดที่พร้อมจะก้าวเข้ามาสู่สังคมที่เขาคิดว่าไม่มีทางให้เขาได้เดินอีกแล้ว”

ความคิดเห็นที่ 21 การยอมรับของผู้กระทำผิดยาเสพติด ในครั้งนี้ ต้องมีมนุษยธรรมที่ดีต่อ การมีเพื่อนร่วมบ้าน เราต้องรู้จักให้อภัยเขา เพราะคนที่ทำต้องมีเหตุผลในการค้ายาเสพติดหรือจำหน่าย เป็นเพราะสังคมบังคับหลาย ๆ ด้าน เช่น คนหาเช้ากินค่ำ หาเลี้ยงครอบครัว เงินไม่มีต้องหาทางออก และทำยังไงเพื่อจะได้เงินมาเลี้ยงครอบครัวของตัวเอง จึงต้องทำผิดในครั้งนี มนุษย์ด้วยกันเราขอมให้อภัย

ความคิดเห็นที่ 22 ผู้ที่เคยติดยาเสพติด สามารถกลับตัวเป็นคนดีได้

ความคิดเห็นที่ 23 คนติดยาเสพติด เกิดจาก หลายสาเหตุด้วยกัน ไม่ใช่คนเลวเสมอไป “สังคมควรให้โอกาส”

ความคิดเห็นที่ 24 ทุกคนมีโอกาสที่จะกระทำผิด สังคมควรให้โอกาส

ความคิดเห็นที่ 25 ให้โอกาสคนที่กำลังจะคิดและทำในสิ่งที่สังคมยอมรับ

ความคิดเห็นที่ 26 มองว่า ก. ผู้เสพก็มีสาเหตุจากความคับข้องใจ ข. ผู้เสพยาที่มีปัญหาในใจ ค. อาจเสพยาเพื่อคลายปัญหาเบื้องต้น ง. แก้ปัญหาไม่ตก คนข้างเคียงและสังคมมักละเลย จ. คนข้างเคียงและสังคมควรใส่ใจ เข้าใจและให้การยอมรับ

การยอมรับ ควรจัดลำดับของสาเหตุ เสพติด ลำดับของการให้อภัย เช่น ยอมรับในอาชีพ ยอมรับในชุมชน ยอมรับในหน้าที่การงาน เป็นต้น

ความคิดเห็นที่ 27 ยอมรับได้ ถ้าเขามั่นใจว่าจะกลับตัวเป็นคนดีได้ จะให้โอกาสเขา แต่ในช่วงแรก ๆ อาจจะไม่เข้าไปใกล้ชิดมากนัก รัฐบาลควรให้โอกาส ผู้กระทำผิดได้แก้ตัว แต่ต้องดูพฤติกรรมของเขาด้วยถ้าในอดีตมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมาแล้ว หลายครั้งก็ไม่ควรจะให้ความช่วยเหลือ ควรจะพิจารณาเป็นราย ๆ กรณีไป

ความคิดเห็นที่ 28 เมื่อเขาทำความผิดแล้วได้รับการลงโทษแล้ว ก็สมควรที่สังคมจะยอมรับ เพราะการกระทำผิดของคนเราก็มักมีเหตุผล

ความคิดเห็นที่ 29 เมื่อคนเราทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว เมื่อพ้นโทษสมควรให้อภัยกันได้

ความคิดเห็นที่ 30 ผู้ที่ติดยาเสพติดอาจรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรืออาจจะมีปัญหาต่าง ๆ ที่เราไม่รู้ ผู้ติดยาจึงไม่สามารถแก้ปัญหาได้ จึงคิดว่า การติดยาอาจทำให้ตนเองสบายใจขึ้น สังคมควรให้การยอมรับ ผู้ที่ติดยาครั้งแรก โดยเฉพาะที่เป็นเยาวชนอายุน้อย ๆ แต่หากผู้นั้นได้กระทำผิดหลายครั้งก็ไม่สมควรที่จะไว้ใจง่าย ๆ ควรลงโทษอย่างหนัก

ความคิดเห็นที่ 31 ในความรู้สึกของทุก ๆ คน ย่อมแตกต่างกันออกไป เพราะฉะนั้น อาจจะ
มีบางคนซึ่งเมื่อได้รับการฟื้นฟูก็อาจจะกลายเป็นคนดีของสังคม เป็นที่ยอมรับ แต่ในขณะที่บางคน
ยังมีความอยากได้อยากมี ก็ย่อมจะหาทางออกให้กับชีวิต ซึ่งสิ่งที่เลือกนั้นก็ย่อมกลับไปหาจุดๆ เดิม
จุดที่ตนเองเคยมี เคยได้ ในความรู้สึกของตน คิดนั้นคิดว่า ต้องใช้เวลาและการปฏิบัติการประพาศ
ของตัวเองเป็นเครื่องตัดสิน เพื่อจะได้พิสูจน์ให้คนในสังคมได้รับรู้ว่า สามารถทำตัวเป็นคนดี
ของสังคมได้

ความคิดเห็นที่ 32 สังคมน่าจะยอมรับคนที่ทำผิดมากขึ้น

ความคิดเห็นที่ 33 ผู้ที่มีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดควรได้รับการลงโทษ และฟื้นฟูสำหรับผู้เสพ
และสื่อไม่ควรที่จะประจานบุคคลเหล่านี้ คนในสังคมควรจะให้โอกาสคนที่กลับตัวเป็นคนที่ดี
รัฐบาลควรจัดการฝึกอบรมอาชีพ เพื่อจะได้มีความรู้ประกอบอาชีพ เลี้ยงตนเองและครอบครัว

ความคิดเห็นที่ 34 ถ้าผู้กระทำผิดเป็นเด็ก รู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือมีปัญหาทางครอบครัว สังคม
ควรให้อภัย เมื่อฟื้นผิดและฟื้นฟูร่างกายแล้ว ควรให้โอกาสกับเยาวชน ผู้ที่ไม่สมควรให้อภัย และ
ควรได้รับโทษสถานหนัก คือผู้ผลิต และผู้ค้า ตำรวจควรติดตามให้ถึงตัวผู้กระทำ สังคมจะสงบสุข

ความคิดเห็นที่ 35 ถ้าผู้ที่ติดยาเสพติดได้รับการบำบัดอย่างดีแล้ว เขาก็น่าจะกลับมาเป็นคนดีได้
ถ้าเขากลับตัวกลับใจ ทุกคนในสังคม บางส่วนก็คงไม่อยากจะคบค้าสมาคมด้วย แต่ในความจริงแล้ว
เราทุกคนก็ควรจะเห็นอกเห็นใจ ช่วยเหลือ ไม่ควรรังเกียจ

ความคิดเห็นที่ 36 ผู้ที่กระทำผิดแล้วได้รับการบำบัดฟื้นฟูมาเป็นอย่างดีแล้ว ก็น่าจะเป็นที่ยอมรับ
ของคนในสังคมได้ ควรได้รับโอกาส และความช่วยเหลือจากสังคม แต่ในขณะเดียวกันก็ต้อง
ไม่กลับไปติดยาเสพติดอีก เพราะถ้าทำผิดอีก ก็คงจะไม่มีใครยอมรับอีกแล้ว

ความคิดเห็นที่ 37 ผู้กระทำผิดยาเสพติด ทุกคนในสังคมควรให้โอกาส ถึงแม้ว่าเขาจะทำตัวดี
หรือไม่ เพราะเรามีการพัฒนาตนเอง

ความคิดเห็นที่ 38 ควรให้ความเอื้ออาทรแก่บุคคลเหล่านั้นตามกรณีที่ทำผิด เพราะบางคนอาจแค่
เดินทางผิด ไม่มีเจตนา รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถูกชักชวน ต่อเมื่อผู้นั้นกลับตัวกลับใจได้แล้วก็สมควร
ให้อภัยกันได้

ความคิดเห็นที่ 39 เราควรดูสถานการณ์ก่อน ถ้าผู้กระทำผิดกลับตัวเป็นคนดีก็สามารถที่คบกันได้
และเมื่อคบแล้วก็ควรบอกเขาเตือนเขาไม่ให้หลงผิดอีก

ความคิดเห็นที่ 40 อยากจะให้ผู้คนที่ติดยาเสพติดนั้น ได้รับการลงโทษอย่างมาก ๆ หลังจากฟื้นฟู
แล้วก็มีการอบรมบ้างถึงจะทำให้คนในสังคมยอมรับได้อีกครั้ง

ความคิดเห็นที่ 41 ควรให้โอกาสเมื่อคนนั้นทำผิด และยอมรับเข้าสู่สังคมได้ ควรอยู่ในภาวะที่ดี

ความคิดเห็นที่ 42 ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้รับการลงโทษและฟื้นฟูแล้ว สังคมควรมีการให้อภัยให้โอกาสเขาเหล่านั้น กลับตัวเป็นคนดี เพราะถ้าสังคมยิ่งรังเกียจเขา ก็อาจจะหันกลับไปใช้ยาเสพติดอีกก็ได้

ความคิดเห็นที่ 43 การยอมรับผู้กระทำผิด ถ้ากลับตัวได้ ก็ควรให้อภัย

ความคิดเห็นที่ 44 เมื่อผู้กระทำผิดแล้ว สำนึกผิด ก็ควรที่จะให้โอกาสกับบุคคลนั้น

ความคิดเห็นที่ 45 การจัดกิจกรรมทางศาสนาสำหรับผู้พ้นโทษ เช่น

- บวชช่วงฤดูร้อน/เข้าพรรษา 3 เดือน
 - นำไปปฏิบัติการณ์งั้สมาริกับสำนักปฏิบัติธรรม
 - ฝึกอบรม การประกอบอาชีพตามความชอบ และความต้องการของผู้พ้นโทษ เพื่อให้
- เกิดรายได้จากทางราชการ
- ติดตามผลทั้งทางตรงและทางอ้อม อย่างเมตตาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 - ใช้สื่อประชาสัมพันธ์ผู้พ้นโทษ ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต

ความคิดเห็นที่ 46 เราทุกคนมีส่วนให้คนทุกคนเป็นคนดีได้หากเขาและสังคมยังให้โอกาสพวกเขาเหล่านั้น

ความคิดเห็นที่ 47 ทุกวันนี้สังคมไทยเรามีผู้ติดยาและกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดค่อนข้างเยอะ ถ้าถามว่าจะให้การยอมรับกับคนที่เคยกระทำผิดหรือไม่ ก็ต้องบอกว่า ต้องดูด้วยว่า คน ๆ นั้นเคยทำมาที่ครั้งแล้ว ทุกวันนี้ถือว่าสังคมยังให้โอกาสพวกเขามาก จริง ๆ แล้วพวกเขาก็เหมือนกับเรา ทุกคนเคยทำผิดทั้งนั้น สรุปง่าย ๆ คือ เราควรให้การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดได้ เขาสามารถทำงาน เรียบ เหมือนคนทั่ว ๆ ไปได้

ถ้าสังคมไทยเปิดโอกาสให้พวกเขา ได้เข้ามาใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ ดูบ้าง สังคมไทยจะน่าอยู่กว่านี้ ถ้ารู้จัก “ให้โอกาส” คนที่พลาด

ความคิดเห็นที่ 48 คนเราต้องเคยทำผิดกันมาทุกคน ในเมื่อเขากลับตัวได้ เราควรเปิดกว้างยอมรับเขา

ความคิดเห็นที่ 49 ถ้าผู้กระทำผิดแล้วสามารถกลับตัวเป็นคนดีได้สังคม ควรให้การยอมรับเพื่อให้ผู้กระทำผิดใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

ความคิดเห็นที่ 50 สังคมควรเปิดกว้างและยอมรับ รวมถึงการใช้จิตวิทยาในการปรับเข้ากับผู้กระทำผิดยาเสพติด และไม่ควรพูดถึงการกระทำในอดีต ควรพูดถึงการกระทำในปัจจุบันให้ดี และมองถึงอนาคต โดยไม่ให้ติดต่หรือข้องแะกับสภาพสังคมเดิม

ความคิดเห็นที่ 51 ถ้าผู้ที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยไม่ตั้งใจ และไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เราควรให้การยอมรับเมื่อเขาได้เลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นแล้ว เราควรให้อภัยและให้เขาอยู่ในสังคมของเราได้ต่อไป

ความคิดเห็นที่ 52 สังคมควรให้อภัยกับผู้ที่พักผ่อน และมีการลงโทษอย่างจริงจังและรุนแรง เพื่อให้ผู้ค้าหรือผู้เสพกลับไปคิดเหมือนเดิม

ความคิดเห็นที่ 53 ควรส่งเสริมให้ผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษ อันจะเป็นการป้องกันไม่ให้เขาหันกลับไปกระทำผิดใหม่อีกครั้งเนื่องจากถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นคนเลว

ความคิดเห็นที่ 54 การให้โอกาสกับผู้ที่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดก็คือให้โอกาสและให้กำลังใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

ความคิดเห็นที่ 55 หากผู้กระทำผิดสำนึกผิด และคิดกลับใจได้ไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องนี้อีก ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ก็สมควรให้อภัย และให้กำลังใจ ควรมีมาตรการขึ้นเด็ดขาดกับผู้กระทำผิดยาเสพติด ห้ามประกัน และลงโทษขั้นร้ายแรง เพื่อให้เกิดความเกรงกลัวต่อโทษ และไม่คิดกระทำผิดในเรื่องนี้

ความคิดเห็นที่ 56 ควรให้โอกาสผู้ที่กระทำผิดบ้างเพื่อคืนคนดีให้สังคมของเรา

ความคิดเห็นที่ 57 สิ่งเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี ใครก็รู้ แต่ถ้าท่านกำลังติดมันอยู่ ก็ควรเลิกซะ ไม่เช่นนั้น “คนซื้อตาย คนขายติดคุก” จะบอกให้

ความคิดเห็นที่ 58 ควรจะมีการอภัยในความผิดครั้งแรกสำหรับผู้เสพ

ความคิดเห็นที่ 59 สังคมควรให้อภัย และมีการจับกุมอย่างจริงจัง

ความคิดเห็นที่ 60 ผู้ที่เคยเสพยาแล้ว สามารถที่จะเลิกกลับมาเป็นคนดีของสังคมได้ สังคมก็ควรจะให้การยอมรับเพราะบุคคลผู้นี้เขารู้จักแก้ไขตนเอง

ความคิดเห็นที่ 61 ถ้าเป็นคนขาย ผลิต ต้องลงโทษขั้นเด็ดขาด ถ้าเป็นคนเสพ ควรให้การอภัยและกลับตัว

ความคิดเห็นที่ 62 ผู้ที่กระทำผิดยาเสพติด แบบไว้เสพ หรือว่าไว้ครอบครอง ควรให้อภัยได้ ถ้าผู้กระทำผิดกลับตัวกลับใจ แต่ผู้ที่กระทำผิดชนิด ผลิต จำหน่าย ควรให้โทษอย่างรุนแรงและประหารชีวิต

ความคิดเห็นที่ 63 สังคมควรให้โอกาสแก่ผู้ที่ติดยาเสพติด ที่ได้รับการบำบัดแล้ว ทำให้เขาสามารถกลับมาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้

ความคิดเห็นที่ 64 ผู้ติดยาเสพติด ถ้าจะให้สังคมยอมรับ ผู้ติดยาเสพติดต้องได้รับการบำบัดฟื้นฟูเป็นขั้นตอนจนหายขาดและไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก จะทำให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเป็นสุข

ความคิดเห็นที่ 65 ผู้ติดยาเสพติด เปรียบเสมือนผู้หลงผิด เมื่อเขากลับตัวกลับใจสังคมควรให้อภัย และให้โอกาสเพื่อเราจะได้ไม่กลับไปเสพอีก

ความคิดเห็นที่ 66 ในกรณีที่ไม่เจตนา หรือมีการกระทำที่ไม่ได้ส่อไปในทางตั้งใจเสพ ก็ควรส่งบำบัดเพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจหรือ เพิ่มความรุนแรงของกฎหมาย เพิ่มบทลงโทษให้มีความเกรงกลัว

เช่น ประหารชีวิต มิใช่จำคุกตลอดชีวิต เพราะไม่นานก็สามารถกลับมาทำอย่างเดิมได้อีก (การจำคุกตลอดชีวิต จะสามารถลดโทษได้เรื่อยๆ)

ความคิดเห็นที่ 67 เมื่อผู้กระทำผิดได้ไปบำบัดหรือเลิกยากับสิ่งเสพติดมาแล้ว เราควรที่จะให้อภัยกับผู้กระทำผิดไม่ควรที่จะไปรังเกียจหรือซ้ำเติมต่อผู้กระทำผิด เราควรที่จะยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อผู้กระทำผิด ในเมื่อผู้กระทำผิดได้กลับตัว ได้แล้ว สังคมควรที่จะยอมรับต่อผู้กระทำผิดได้

ความคิดเห็นที่ 68 ให้การยอมรับผู้กระทำผิดยาเสพติดเมื่อไปฟื้นฟูแล้วให้กลับสู่สังคมได้

ความคิดเห็นที่ 69 ไม่ควรไปตอกย้ำกับผู้กระทำผิดยาเสพติดเมื่อไปฟื้นฟูแล้วและไม่สมควรไปตำหนิต่อว่าผู้ที่หลงผิดไปแล้วและผู้ที่เป็นฟื้นฟูแล้ว

ความคิดเห็นที่ 70 เราควรให้อภัยต่อผู้ที่ทำผิดให้กลับมาสู่สังคมตามปกติ ไม่ควรไปแบ่งแยก เพราะอาจจะทำให้ผู้ที่หลงผิดไม่สามารถกลับตัวได้

ความคิดเห็นที่ 71 สังคมยอมรับและให้โอกาสผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับการอบรมฟื้นฟูร่างกายจิตใจ ทำให้คนในสังคมและทางบ้านยอมรับเข้าสู่สังคมที่ดีต่อไป

ความคิดเห็นที่ 72 ขอให้รัฐบาลทำการปราบปรามให้อย่างต่อเนื่อง ทำการตรวจจับอย่างจริงจัง

ความคิดเห็นที่ 73 ผู้ที่ทำผิดพลาดไปแล้วควรให้โอกาสพวกเขาแก้ตัวใหม่อีก เขาจะได้ปรับปรุงใหม่ และเปลี่ยนชีวิตใหม่ ๆ

ความคิดเห็นที่ 74 ไม่ควรสนับสนุน เพราะจะทำให้พวกที่ติดยาได้ใจ

ความคิดเห็นที่ 75 ไม่เห็นด้วยกับผู้ทำความผิด

ความคิดเห็นที่ 76 บุคคลที่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดแล้วได้รับโทษแล้ว คนในสังคมควรให้อภัย ไม่ควรไปรังเกียจ สังคมควรที่จะยอมรับกับการกระทำของผู้ทำผิดในเมื่อคนที่ได้รับกลับตัวกลับใจเป็นคนดี สังคมควรให้อภัย ทำเหมือนบุคคลทั่วไป

ความคิดเห็นที่ 77 ไม่เห็นด้วยในผู้ที่ทำผิด ควรกระทำโดยเด็ดขาด

ความคิดเห็นที่ 78 ควรเด็ดขาด เกรงครัดกับคนกระทำผิด

ความคิดเห็นที่ 79 เราควรให้โอกาสกับผู้ที่เคยหรือติดยา เพื่ออนาคตของพวกเขาต่อไป ส่วนมากที่จำหน่ายหรือผลิต ไม่น่าสมควรที่จะให้โอกาส

ความคิดเห็นที่ 80 ถ้าทำผิดแล้ว กลับตัวกลับใจ ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกก็ยอมรับได้ ถ้าไปยุ่งเกี่ยวอีกก็ยอมรับไม่ได้ ผมขอเสนอให้มีการปราบปรามอย่างต่อเนื่องให้หมดไปจากประเทศไทยเสียที

ความคิดเห็นที่ 81 ควรยอมรับผู้ที่เคยกระทำผิดเพื่อให้โอกาสแก่เขา

ความคิดเห็นที่ 82 คนทำความผิด สามารถแก้ไขได้ ควรให้โอกาส

ความคิดเห็นที่ 83 ผู้ทำผิดควรได้รับโทษตามความผิด

ความคิดเห็นที่ 84 คนทำผิดสมควรได้รับโทษ

ความคิดเห็นที่ 85 ควรให้โอกาส ผู้ทำผิด เพื่อทำประโยชน์ต่อสังคม ได้บ้าง เมื่อกลับตัวเป็นคนดีได้

ความคิดเห็นที่ 86 ทำความผิดครั้งแรกสมควรให้อภัย แต่ถ้าเป็นผู้กระทำผิดที่รู้ว่าทำสิ่งนั้นลงไปแล้ว แต่ก็ยังทำอีกไม่สมควร อภัย ผู้ทำความผิด ถ้ามีอายุที่รู้ว่าอะไรผิดถูก แล้วทำผิด ไม่สมควรอภัย

ความคิดเห็นที่ 87 ควรที่ให้โอกาสผู้กระทำผิดเพื่อกลับตัว ถ้ากลับตัวไม่ได้ถึงโทษหนัก สำหรับบุคคลนั้น

ความคิดเห็นที่ 88 ควรลงโทษหนัก ๆ

ความคิดเห็นที่ 89 ไม่ควรให้อภัยคนทำผิด

ความคิดเห็นที่ 90 ผู้กระทำผิด ควรได้รับการลงโทษ เพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างบุคคลอื่น และควรที่จะให้การอบรมกับผู้ที่กระทำผิดแล้วกลับตัว และคอยควบคุมความประพฤติ

ความคิดเห็นที่ 91 เมื่อผู้ทำผิดพ้นโทษแล้ว ควรตามผล ความประพฤติของผู้กระทำผิดนั้นด้วย เพื่อให้แน่ชัดว่า จะไม่หันกลับไปอีก

ความคิดเห็นที่ 92 ให้เข้าร่วมสังคมได้

ความคิดเห็นที่ 93 สมควรให้โอกาสเข้าสังคมได้

ความคิดเห็นที่ 94 ยอมรับเป็นพลเมืองในสังคมได้ โดยทำประโยชน์ต่อสังคม

ความคิดเห็นที่ 95 ขอให้ผู้กระทำผิด ตั้งใจเลิก และไม่หันไปทำผิดอีก สังคม ก็จะมีความไว้วางใจ และยอมรับ และทำเป็นตัวอย่างสำหรับเยาวชนรุ่นหลัง

ความคิดเห็นที่ 96 สังคมควรให้โอกาสผู้กระทำผิด เมื่อพ้นโทษ

ความคิดเห็นที่ 97 ควรนำผู้ทำผิดไปลงโทษ พอกลับตัวก็ยอมรับเข้าร่วมสังคม

ความคิดเห็นที่ 98 นำความผิดนั้นเปลี่ยนเป็นให้อภัย โดยการยอมรับให้อยู่ร่วมในสังคม

ความคิดเห็นที่ 99 เมื่อพ้นโทษแล้ว สังคมควรให้โอกาสพวกเขา

ความคิดเห็นที่ 100 สังคมควรให้โอกาสผู้กระทำผิดให้เข้ากับสังคม

ความคิดเห็นที่ 101 รับมาในสังคม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัยวิทยานิพนธ์

ร้อยตำรวจโท กิตติคุณ บัวรุ่ง เกิดวันที่ 5 สิงหาคม 2520 ที่จังหวัดนครราชสีมา สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต (รป.บ.(ตร.)) จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ (รุ่นที่ 53) ปีการศึกษา 2542 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ.2545 ปัจจุบันรับราชการตำรวจ ตำแหน่ง ผู้บังคับหมวด งานปกครอง 4 กองกาบการ 2 กองบังคับการปกครอง กองบัญชาการ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย